

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

ISSN 1024-3046

C 134

41:a årgången

30 april 1998

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

Informationsnummer	Innehållsförteckning	Sida
	I Meddelanden	
	Europaparlamentet	
	<i>Skriftliga frågor med svar</i>	
(98/C 134/01)	E-0882/97 från Agnes Schierhuber till kommissionen Ämne: Omfattningen av de gemenskapsmedel som betalats ut till Österrike och de enskilda österrikiska delstaterna under 1996 (kompletterande svar)	1
(98/C 134/02)	E-1374/97 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Effekterna av EU:s avtal med tredje land på fisk — och skaldjurskonservindustrin (kompletterande svar)	1
(98/C 134/03)	E-1684/97 från Franz Linser till kommissionen Ämne: EU-bidrag och stödbelopp (kompletterande svar)	2
(98/C 134/04)	E-2267/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Information om bidrag till nordvästra Italien under perioden 1995-1996 (kompletterande svar)	2
(98/C 134/05)	P-2296/97 från Joan Colom i Naval till kommissionen Ämne: Belopp som ännu inte reglerats (RAL) inom ramen för de strukturella åtgärderna (kompletterande svar)	3
(98/C 134/06)	E-2362/97 från Patricia McKenna till rådet Ämne: Indonesiens vägran att tillåta journalister resa in i Östtimor	3
(98/C 134/07)	E-2363/97 från Kirsi Piha till kommissionen Ämne: Olägenheterna av slopandet av den skattefria försäljningen	4
(98/C 134/08)	E-2379/97 från Wilfried Telkämper till kommissionen Ämne: Utdelning av kommissionens medel till (tyska) icke-statliga utvecklingsorganisationer	5
(98/C 134/09)	E-2418/97 från Laura De Esteban Martin till rådet Ämne: Expertkommittéer	6
(98/C 134/10)	E-2426/97 från José Happort till kommissionen Ämne: Uppföljning av det ansvar som fastställts i rapporten från den tillfälliga undersökningskommittén om BSE	7
(98/C 134/11)	P-2431/97 från Edouard des Places (I-EDN) till kommissionen Ämne: Tillstånd att saluföra växtskyddsmedel (kompletterande svar)	8
(98/C 134/12)	E-2489/97 från Nikitas Kaklamanis till rådet Ämne: Oförsämd turkisk provokation mot det ekumeniska patriarkatet i Konstantinopel	9

SV

Pris: 35 ecu

(fortsättning på nästa sida)

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(98/C 134/13)	E-2490/97 från Werner Langen till rådet Ämne: Kvarhållande av Sokratesmedel	9
(98/C 134/14)	P-2497/97 från John Iversen till kommissionen Ämne: Stabexsystemet	10
(98/C 134/15)	E-2550/97 från Ria Oomen-Ruijten och Karla Peijs till kommissionen Ämne: Skattehöjning den 1 juli	11
(98/C 134/16)	E-2572/97 från Jan Mulder till kommissionen Ämne: Risk för att smittosamma djursjukdomar skall införas till EU från grannländer utanför EU	12
(98/C 134/17)	E-2574/97 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Ämne: Föraktfulla och olycksbådande beslut från den nya turkiska regeringens sida	13
(98/C 134/18)	E-2593/97 från Katerina Daskalaki till kommissionen Ämne: Skogsbränder i Grekland	13
(98/C 134/19)	E-2652/97 från Giacomo Santini, Claudio Azzolini och Guido Viceconte till kommissionen Ämne: Insolvens i UNIONCOOP i samband med dess genomförande av det multiregionala operativprogrammet "Mål 1"	15
(98/C 134/20)	E-2654/97 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Bidragsrättigheter för am- och dikor	16
(98/C 134/21)	E-2657/97 från Patricia McKenna till rådet Ämne: Djurplågeri i produktionen av griskött	17
(98/C 134/22)	E-2658/97 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Samband mellan BSE och CJD	17
(98/C 134/23)	E-2722/97 från Jesús Cabezón Alonso till kommissionen Ämne: Tilldelning av de offentliga arbeten som samfinansieras av Europeiska unionen	18
(98/C 134/24)	E-2726/97 från Johanna Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Marknaden för ris (Indica och Japonica)	19
(98/C 134/25)	E-2743/97 från Patricia McKenna till rådet Ämne: Behov av EU-sanktioner mot Myanmar	20
(98/C 134/26)	E-2754/97 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: EU-överensstämmelse av den italienska lagen D.L. 31/12/1996 nr 669	21
(98/C 134/27)	E-2814/97 från Reino Paasilinna, Riitta Myller, Pertti Paasio, Maj Theorin, Tommy Waidelich, Carole Tongue, Dietrich Elchlepp och Philippe De Coene till kommissionen Ämne: Urvalsförfarandet för tekniska konsulter till kommissionen	22
(98/C 134/28)	E-2823/97 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Ämne: Utbyggnad av motorvägen München-Deggendorf-Prag	23
(98/C 134/29)	E-2834/97 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Bevarande av mossen Pego-Oliva i (Valencia, Spanien)	23
(98/C 134/30)	E-2836/97 från Livio Filippi till kommissionen Ämne: Förbud mot användning av "farliga beståndsdelar" i samband med BSE	24
(98/C 134/31)	E-2843/97 från Klaus-Heiner Lehne till kommissionen Ämne: Antidumpningsförordning om cykeldelar med ursprung i Kina	26
(98/C 134/32)	E-2844/97 från Klaus-Heiner Lehne till kommissionen Ämne: Bankavgifter vid införandet av euron	27
(98/C 134/33)	E-2889/97 från Glyn Ford till rådet Ämne: Kränkningar av de mänskliga rättigheterna i före detta Jugoslavien	28
(98/C 134/34)	E-2890/97 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Import av drakhuvudfisk (harpadon nehereus)	29
(98/C 134/35)	E-2893/97 från Phillip Whitehead till rådet Ämne: Nickel som avges från legeringar som används i mynten för en och två Euro	30

Informationsnummer	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(98/C 134/36)	E-2895/97 från Phillip Whitehead till rådet Ämne: Förslag till rådets förordning om valörer och tekniska specifikationer för mynt i Euro	30
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2893/97 och E-2895/97	30
(98/C 134/37)	E-2894/97 från Phillip Whitehead till kommissionen Ämne: Nickel som avges från legeringar som används i mynten för en och två Euro	31
(98/C 134/38)	E-2901/97 från W.G. van Velzen och Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Direktivet om luftkvalitet, konkurrens på miljöpolitikens område och regional samverkan till förmån för miljön	32
(98/C 134/39)	E-2903/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Leveranser av höganrikat uran från Ryssland till FRM II	33
(98/C 134/40)	E-2904/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Giftiga kemikalier i livsmedel	33
(98/C 134/41)	P-2907/97 från Heidi Hautala till kommissionen Ämne: Den norska fiskodlingens risker för atlantlaxen	35
(98/C 134/42)	E-2912/97 från Johanna Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Nederländska projekt inom "Life"-programmet	36
(98/C 134/43)	E-2931/97 från Sérgio Ribeiro till kommissionen Ämne: Indragning av den portugisiska statens stöd till företaget EPAC SA	37
(98/C 134/44)	E-2935/97 från Nikitas Kaklamanis till rådet Ämne: Utebliven inbjudan till Cypern till konferens om EU:s utvidgning i Luxemburg	38
(98/C 134/45)	E-2937/97 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Ämne: Kostnader för de europeiska företagen i samband med anpassningen till euron	38
(98/C 134/46)	E-2939/97 från Georges Berthu (I-EDN) till kommissionen Ämne: Lägre mervärdesskattesats för renovering av gamla bostäder	39
(98/C 134/47)	E-2942/97 från Rolf Linkohr till kommissionen Ämne: Havsvattenkvaliteten vid kusten från San Agustín till Bahía Félix, Gran Canaria	40
(98/C 134/48)	E-2946/97 från Johanna Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Europeiskt fiske utanför Argentinas/Patagoniens kust	41
(98/C 134/49)	E-2948/97 från Johanna Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Överfiskning av vattnen utanför Afrikas kust	42
(98/C 134/50)	E-2955/97 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Eventuella stölder av anrikat plutonium	42
(98/C 134/51)	E-2956/97 från Patricia McKenna till rådet Ämne: Övergrepp mot europeiska fredsdemonstranter i Turkiet	43
(98/C 134/52)	E-2961/97 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Förenklning av byråkratin inom EU:s forsknings- och regionpolitik	44
(98/C 134/53)	P-2964/97 från Doeke Eisma till kommissionen Ämne: Generaldirektör Enthovens möjliga avgång	45
(98/C 134/54)	E-2965/97 från Niels Sindal till kommissionen Ämne: Viltgaller	45
(98/C 134/55)	E-2966/97 från Helwin Peter till kommissionen Ämne: Planerat köpcentrum i Zweibrücken	46
(98/C 134/56)	E-2977/97 från Florus Wijsenbeek till kommissionen Ämne: Bristande tillgång till gasol (LPG) i Spanien för yrkestrafiken från medlemsstaterna	46
(98/C 134/57)	E-2979/97 från Christoph Konrad till kommissionen Ämne: Förteckning över aktuella tvistefrågor mellan Förbundsrepubliken Tyskland (i synnerhet de "nya delstaterna") och kommissionen (DG IV) när det gäller konkurrens	47
(98/C 134/58)	E-2984/97 från Patricia McKenna till rådet Ämne: Statoils verksamhet i vattnen utanför Östtimor	48

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(98/C 134/59)	E-2990/97 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Sandutvinningsprojekt sydöst om Mallorca	48
(98/C 134/60)	E-2991/97 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Jaktförbud och rättsligt skydd för våtmarken Marjal del Moro (Valencia)	49
(98/C 134/61)	E-2992/97 från Paul Lannoye till kommissionen Ämne: Ozonhalter vid marknivå	50
(98/C 134/62)	E-2996/97 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Tillämpning av direktiv 91/271/EEG	51
(98/C 134/63)	E-2997/97 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Genomförande av direktiv 80/778/EEG	52
(98/C 134/64)	E-3001/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Oegentligheter i anbudsförfarandet för byggandet av den östra omfartsleden och den underjordiska passagen till Castel Sant' Angelo i Roms kommun	52
(98/C 134/65)	E-3004/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Leverans av bussar till det statliga regiontrafikföretaget CO.TRA.L i Lazio	53
(98/C 134/66)	E-3005/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Gemenskapslagstiftning rörande minskning av luftföroreningar och skydd av livskvaliteten i tätortsområden	54
(98/C 134/67)	E-3006/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Farligt avfall i en före detta lagerlokal tillhörande kemiföretaget Zucchet i Rom	55
(98/C 134/68)	E-3008/97 från Gerhard Hager till kommissionen Ämne: Protokolls och förklarings rättsliga status	56
(98/C 134/69)	E-3009/97 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Ekologisk katastrof vid sjön Kerkini	57
(98/C 134/70)	E-3010/97 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Projekt för hållbart jordbruk	57
(98/C 134/71)	E-3012/97 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Överskridna mjölkkvoter	58
(98/C 134/72)	E-3015/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Ett vägledande kärnkraftsprogram för Europeiska unionen	59
(98/C 134/73)	E-3017/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Skogsbruk	59
(98/C 134/74)	E-3018/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Skogsbruk	60
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3017/97 och E-3018/97	60
(98/C 134/75)	E-3029/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Mänskliga rättigheter	61
(98/C 134/76)	E-3030/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Mänskliga rättigheter	61
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3029/97 och E-3030/97	61
(98/C 134/77)	E-3034/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Pilotprojektet SLIM	62
(98/C 134/78)	E-3036/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Avgifter på tunga godstransporter	63
(98/C 134/79)	E-3042/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Vitboken om järnvägar	63
(98/C 134/80)	E-3050/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Grönbok om handel (KOM(96)0530)	64
(98/C 134/81)	E-3052/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Grönbok om offentlig upphandling	64
(98/C 134/82)	E-3053/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Grönbok om offentlig upphandling	65

Informationsnummer	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(98/C 134/83)	E-3056/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Tobaksreform	66
(98/C 134/84)	E-3059/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Tjänster i allmänhetens intresse i Europa	67
(98/C 134/85)	E-3065/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Märkning av förpackningar	67
(98/C 134/86)	E-3066/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Märkning av livsmedel	68
(98/C 134/87)	E-3067/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Bedömning av inverkan på miljön	69
(98/C 134/88)	E-3068/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna	69
(98/C 134/89)	E-3069/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna	70
(98/C 134/90)	E-3070/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna	70
(98/C 134/91)	E-3071/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna	70
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3068/97, E-3069/97, E-3070/97 och E-3071/97	71
(98/C 134/92)	E-3075/97 från Amedeo Amadeo till rådet Ämne: Rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter	72
(98/C 134/93)	E-3076/97 från Amedeo Amadeo till kommissionen Ämne: Rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter	72
(98/C 134/94)	E-3077/97 från John Iversen till kommissionen Ämne: Kalvar	73
(98/C 134/95)	E-3080/97 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: EU-samfinansiering av ombyggnaden av före detta tullstationer vid EU:s inre gränser	73
(98/C 134/96)	E-3082/97 från David Thomas till kommissionen Ämne: Hjälp till fruktodlare	74
(98/C 134/97)	E-3084/97 från Doeke Eisma till kommissionen Ämne: Avlägsnandet av kormoranen ur bilaga I i "fågeldirektivet"	75
(98/C 134/98)	P-3086/97 från Jessica Larive till kommissionen Ämne: Förslaget till direktiv om fotogen	76
(98/C 134/99)	P-3090/97 från Lissy Gröner till kommissionen Ämne: EU-medel som tilldelats förvaltningsområdena Mittel- och Unterfranken (kompletterande svar)	77
(98/C 134/100)	E-3091/97 från Hiltrud Breyer till rådet Ämne: Medicinska behandlingsmöjligheter för gravt kemikalieskadade	77
(98/C 134/101)	E-3092/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Medicinska behandlingsmöjligheter för gravt kemikalieskadade	78
(98/C 134/102)	E-3094/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Medicinska behandlingsmöjligheter för gravt kemikalieskadade	79
(98/C 134/103)	E-3095/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Etapp 2 i Donau-utbyggnaden	80
(98/C 134/104)	E-3098/97 från Bryan Cassidy till kommissionen Ämne: Kommissionens undersökning av den holländska elektrotekniska marknaden	81
(98/C 134/105)	E-3099/97 från Gary Titley till kommissionen Ämne: EU-undersökning och stöd för trädarterna jojoba och euphorbia	81

<u>Informationsnummer</u>	<u>Innehållsförteckning (fortsättning)</u>	<u>Sida</u>
(98/C 134/106)	E-3101/97 från Ben Fayot till kommissionen Ämne: Ackreditering av europeiska journalister vid institutionerna	82
(98/C 134/107)	P-3104/97 från Rijk van Dam (I-EDN) till kommissionen Ämne: Uzbekistan	83
(98/C 134/108)	E-3107/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Järnvägslinjen för höghastighetståg mellan Rom och Neapel — bedömning av miljökonsekvenserna	84
(98/C 134/109)	E-3110/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Europeiska bestämmelser för motorcyklister	84
(98/C 134/110)	E-3112/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Italiensk immigrationspolitik avseende medborgare från tredje länder	85
(98/C 134/111)	E-3114/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Barackläger utanför Rom	86
(98/C 134/112)	E-3117/97 från Leonie van Bladel till rådet Ämne: Kränkning av de demokratiska reglerna genom den nederländske ordföranden	87
(98/C 134/113)	E-3119/97 från Agnes Schierhuber till kommissionen Ämne: Förbud mot att hålla värphöns i bur i vissa österrikiska delstater	88
(98/C 134/114)	E-3121/97 från Jan Mulder till kommissionen Ämne: Användningen av biologiska växtskyddsmedel i Europeiska unionen	89
(98/C 134/115)	E-3125/97 från Graham Mather till kommissionen Ämne: Sammanslagningen av British Airways och American Airlines	90
(98/C 134/116)	E-3126/97 från Gerardo Fernández-Albor till kommissionen Ämne: Främjande av ungdomsutbyte mellan företag i de olika medlemsstaterna	90
(98/C 134/117)	E-3128/97 från Gerardo Fernández-Albor till kommissionen Ämne: Gemenskapsdeltagande med hänsyn till följderna av Mar Egeos undergång	91
(98/C 134/118)	E-3132/97 från Jean Baggioni till kommissionen Ämne: Finansiering av nätverk för öregioner	92
(98/C 134/119)	E-3134/97 från Giuseppe Rauti till kommissionen Ämne: Finansiering av projektet "Brianza per il cuore"	93
(98/C 134/120)	E-3138/97 från Florus Wijsenbeek till kommissionen Ämne: Förbud mot nattflygningar i Italien	94
(98/C 134/121)	P-3143/97 från Undine-Uta Bloch von Blottnitz till kommissionen Ämne: Kommissionens övervakningssystem för kontroll av klyvningsprodukter	94
(98/C 134/122)	P-3145/97 från Franco Malerba till kommissionen Ämne: Negativa effekter på den europeiska politiken för användning av biomassa på grund av en felaktig tillämpning av rådets direktiv av den 18 mars 1991 om avfall	95
(98/C 134/123)	E-3147/97 från Kirsten Jensen till kommissionen Ämne: Transportavtalen mellan EU och Schweiz	96
(98/C 134/124)	E-3151/97 från Klaus Lukas till kommissionen Ämne: Kostnaderna för kommissionens representation i Wien	97
(98/C 134/125)	E-3152/97 från Klaus Lukas till kommissionen Ämne: Ledningstjänster för österrikare	97
(98/C 134/126)	E-3154/97 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Genetiskt modifierade rapsfrön	99
(98/C 134/127)	E-3156/97 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Brister i EU:s miljönormer, utsläpp av orenat avloppsvatten från EU:s byggnader	99
(98/C 134/128)	E-3157/97 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Den rättsliga grunden och budgetposterna B3-4103 och B3-4104	100
(98/C 134/129)	E-3160/97 från Katerina Daskalaki till kommissionen Ämne: Rasrisk i klostret i Newstead — bostad för Lord Byrons förfäder	100
(98/C 134/130)	E-3161/97 från Allan Macartney till kommissionen Ämne: Stöd från Europeiska strukturfonden: projekt för personer med inlärningssvårigheter	101

Informationsnummer	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(98/C 134/131)	E-3162/97 från Robert Evans till kommissionen Ämne: Europeiska kommissionens förslag till harmoniserad kontroll av försäljning av vitaminer och mineralämnen	102
(98/C 134/132)	E-3164/97 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Följdfråga om årsrapporten om extremism i Europa från det europeiska centret för forskning om och aktioner mot rasism och antisemitism (CERA)	102
(98/C 134/133)	P-3170/97 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Nettobetalare och nettomottagare	103
(98/C 134/134)	E-3173/97 från Johanna Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Nederländernas deltagande i Comenius-programmet	104
(98/C 134/135)	E-3174/97 från Johanna Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Zaire	105
(98/C 134/136)	E-3176/97 från Armelle Guinebertière till kommissionen Ämne: Tillämpning av sänkt momsprocent inom bostadssektorn	106
(98/C 134/137)	E-3187/97 från Jacques Donnay till kommissionen Ämne: Ändring av rådets sjätte direktiv om tillämpningen av den reducerade mervärdesskattesatsen inom bostadssektorn	106
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3176/97 och E-3187/97	106
(98/C 134/138)	E-3180/97 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Bilolyckor på vägen mellan Tsakonas och Kalamata	107
(98/C 134/139)	E-3181/97 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Tunnelbanan i Thessaloniki	107
(98/C 134/140)	E-3183/97 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Skillnader i tidningspriser	108
(98/C 134/141)	P-3185/97 från Luigi Caligaris till kommissionen Ämne: Villkor för tillämpning av det särskilda tullsystemet i frihamnen i Trieste	109
(98/C 134/142)	P-3186/97 från Eva Kjer Hansen till kommissionen Ämne: Administrationen för kommissionens sjukkasse	110
(98/C 134/143)	E-3188/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Konvention om nyblivna mödrars rättigheter	111
(98/C 134/144)	E-3192/97 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Mänskliga rättigheter i Turkiet	112
(98/C 134/145)	E-3193/97 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Harmonisering av trafikregleringar	112
(98/C 134/146)	E-3194/97 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Harmonisering av vägskatter	113
(98/C 134/147)	P-3204/97 från Jean Querbes till kommissionen Ämne: Produktion av durumvete	113
(98/C 134/148)	E-3205/97 från Freddy Blak till kommissionen Ämne: Arbetsmiljön på arbetsplatser i hemmet	114
(98/C 134/149)	E-3214/97 från David Martin till kommissionen Ämne: Användning av herrelösa hundar och katter för vivisektion i Belgien	115
(98/C 134/150)	E-3215/97 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Köp av fast egendom i andra medlemsstater	115
(98/C 134/151)	E-3216/97 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Restriktioner vid köp av fast egendom i EU:s medlemsstater	115
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3215/97 och E-3216/97	115
(98/C 134/152)	E-3217/97 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Körkort i EU:s medlemsstater	116
(98/C 134/153)	E-3223/97 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Portokostnader i Frankrike	117

Informationsnummer	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(98/C 134/154)	P-3225/97 från Bárbara Dührkop Dührkop till kommissionen Ämne: Fiskeavtalet med Marocko och kontrollsystemen	117
(98/C 134/155)	P-3226/97 från Sirkka-Liisa Anttila till kommissionen Ämne: Hur effektiveringen av produktionen påverkar jordbruket i Polen och Ungern och vad det här kommer att innebära för balansen inom unionens jordbruksproduktion	118
(98/C 134/156)	P-3229/97 från Jan Sonneveld till kommissionen Ämne: Problem i samband med erhållande av restitution på jordbruksprodukter som inte konsumeras till fullo i det land till vilket de först importeras	119
(98/C 134/157)	E-3233/97 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Ämne: Utnyttjandegraden av medel ur Sammanhållningsfonden för Greklands del	120
(98/C 134/158)	E-3235/97 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Ämne: Finansiellt stöd till tredje länder ur EU-program avsedda för medlemsstater	121
(98/C 134/159)	E-3241/97 från Alfonso Novo Belenguer till kommissionen Ämne: Mål 1-regioner	121
(98/C 134/160)	E-3242/97 från Alfonso Novo Belenguer till kommissionen Ämne: Giftiga nappar	122
(98/C 134/161)	E-3244/97 från Alfonso Novo Belenguer till kommissionen Ämne: Radioaktiva utsläpp	123
(98/C 134/162)	P-3247/97 från Yves Verwaerde till kommissionen Ämne: Forskningsanslag för utveckling av digital television	124
(98/C 134/163)	P-3248/97 från Honor Funk till kommissionen Ämne: WTO:s dom om förbudet mot import av hormonbehandlat kött	124
(98/C 134/164)	E-3429/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Tillväxthormoner	125
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-3248/97 och E-3429/97	125
(98/C 134/165)	E-3251/97 från Katerina Daskalaki till kommissionen Ämne: Risker för det arkeologiska utgrävningsområdet Kerameikos	126
(98/C 134/166)	E-3253/97 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Export av levande boskap till tredje land	127
(98/C 134/167)	E-3257/97 från Edgar Schiedermeier till kommissionen Ämne: Reformeringen av EU:s program för subventioner	127
(98/C 134/168)	E-3262/97 från Peter Skinner till kommissionen Ämne: Förbättringar av gränsöverskridande kunskap om bränder	128
(98/C 134/169)	E-3263/97 från María Estevan Bolea till kommissionen Ämne: Petroleumkoks	128
(98/C 134/170)	E-3273/97 från Gianni Tamino till kommissionen Ämne: Planer på utrotning av grå sibiriska ekorrar	128
(98/C 134/171)	E-3275/97 från Florus Wijsenbeek till kommissionen Ämne: Domslut i Belgien	129
(98/C 134/172)	P-3276/97 från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm till kommissionen Ämne: Förslag till stadsbebyggelse i våtmarksområdet Marjal de Xeraco	130
(98/C 134/173)	E-3288/97 från Edith Müller till kommissionen Ämne: Urvalsförfarande vid rekrytering av ekonomiassistenter (EUR/B/105)	130
(98/C 134/174)	E-3289/97 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Ämne: OECD-förhandlingar om det multilaterala avtalet om investeringar (MAI)	131
(98/C 134/175)	E-3290/97 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Ämne: OECD-förhandlingar om det multilaterala avtalet om investeringar (MAI)	131
(98/C 134/176)	E-3291/97 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Ämne: OECD-förhandlingar om det multilaterala avtalet om investeringar (MAI)	132
(98/C 134/177)	E-3301/97 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Oroväckande hög dödlighet bland fåglar i El Fondo de Elche	132

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(98/C 134/178)	E-3313/97 från John Iversen till kommissionen Ämne: Transporter av kalvar	133
(98/C 134/179)	E-3314/97 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Tjänstemäns placering i lönegrad	134
(98/C 134/180)	E-3316/97 från Klaus Lukas till kommissionen Ämne: Yttranden om ansökarländerna inför östutvidgningen	134
(98/C 134/181)	E-3317/97 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Hantering av använda katalysatorer	136
(98/C 134/182)	E-3321/97 från Joaquín Sisó Cruellas till kommissionen Ämne: Televisionen och de döva i Europa	136
(98/C 134/183)	E-3322/97 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: De norska odlingarna av lax i kassar: ett hot för det unika beståndet av vild lax i Tana älv	137
(98/C 134/184)	E-3323/97 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Utbyte av rör i vattenledningssystem	137
(98/C 134/185)	E-3330/97 från Christoph Konrad till kommissionen Ämne: Italiens kränkning av gemenskapsrätten	138
(98/C 134/186)	E-3331/97 från Thomas Mann till kommissionen Ämne: Möjligheterna att genomföra EU-åtgärder på kommunal nivå	139
(98/C 134/187)	E-3335/97 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Upparbetningsanläggningen i Sellafeld i Storbritannien	140
(98/C 134/188)	E-3337/97 från David Hallam till kommissionen Ämne: Utbetalning av lagstadgad moderskapspenning och 16-veckorsregeln i Förenade kungariket	140
(98/C 134/189)	E-3341/97 från Bárbara Dührkop Dührkop till kommissionen Ämne: Uppföljningsåtgärder för Erasmus	141
(98/C 134/190)	E-3342/97 från Angela Sierra González och María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Generaldirektör Eneko Landáburus uttalanden om Kanarieöarnas utträde ur mål 1	142
(98/C 134/191)	E-3344/97 från Valerio Baldini till kommissionen Ämne: Jakt på stare i Italien	143
(98/C 134/192)	E-3350/97 från Helena Torres Marques till kommissionen Ämne: Finansiering av projekt för skogsvård	143
(98/C 134/193)	P-3354/97 från Bertel Haarder till kommissionen Ämne: Strukturstöd till Central- och Östeuropa inom ramen för Agenda 2000	144
(98/C 134/194)	P-3356/97 från Gunilla Carlsson till kommissionen Ämne: Energiomställningen i Sverige	144
(98/C 134/195)	E-3357/97 från Ursula Schleicher till kommissionen Ämne: Indirekt tobaksreklam	146
(98/C 134/196)	E-3358/97 från Caroline Jackson till rådet Ämne: Amsterdamfördraget: Förklaring om gemenskapsfördragets redaktionella kvalitet	146
(98/C 134/197)	E-3359/97 från Brian Crowley till kommissionen Ämne: Sektorsinriktade organisationers representation	147
(98/C 134/198)	E-3362/97 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Ämne: Översvämningarna i Valencia, Murcia och Andalusien: Stöd åt de drabbade	148
(98/C 134/199)	E-3366/97 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Ämne: Översvämningarna inom EU: Informationskampanj	148
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3362/97 och E-3366/97	148
(98/C 134/200)	E-3363/97 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Ämne: Översvämningarna inom EU: Utvärdering av kostnaderna	149
(98/C 134/201)	E-3364/97 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Ämne: Översvämningarna inom EU: Arbetsgrupp för förebyggande åtgärder	149

Informationsnummer	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(98/C 134/202)	E-3365/97 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Ämne: Översvämningarna inom EU: Analys av skadorna	149
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3363/97, E-3364/97 och E-3365/97	150
(98/C 134/203)	E-3367/97 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Ämne: Översvämningarna inom EU: Nytt gemenskapsinitiativ	150
(98/C 134/204)	E-3370/97 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Öppnande av ett gruvschakt i Pittolo (PC)	151
(98/C 134/205)	E-3373/97 från Ole Krarup (I-EDN) till kommissionen Ämne: EU:s ekonomiska utveckling och strukturfondsmedlen	151
(98/C 134/206)	E-3374/97 från Markus Ferber till rådet Ämne: Bevis på allmän sjukförsäkring — skyldighet att visa upp blankett E 111	152
(98/C 134/207)	E-3375/97 från Markus Ferber till kommissionen Ämne: Bevis på allmän sjukförsäkring — skyldighet att visa upp blankett E 111	153
(98/C 134/208)	P-3385/97 från Fernando Moniz till kommissionen Ämne: Textil- och beklädnadsindustrin inom EU	154
(98/C 134/209)	P-3386/97 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Beskogning med barrskog i Irland	154
(98/C 134/210)	P-3387/97 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Subventioner till stöd för försäljning av förädlad ost	156
(98/C 134/211)	E-3389/97 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Ämne: Risker i samband med skadligt nötkött	156
(98/C 134/212)	E-3392/97 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Kommissionens dokument om landsbygdens utveckling	157
(98/C 134/213)	E-3396/97 från Fernando Fernández Martín till kommissionen Ämne: Effekterna på klimatförändringen av skogsbränderna på Sumatra och Borneo	158
(98/C 134/214)	E-3414/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Världshandel och djurskydd	158
(98/C 134/215)	E-3415/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Världshandel och djurskydd	159
(98/C 134/216)	E-3417/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Världshandel och djurskydd	159
(98/C 134/217)	E-3418/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Världshandel och djurskydd	159
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3414/97, E-3415/97, E-3417/97 och E-3418/97	160
(98/C 134/218)	E-3419/97 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Rätt till pension för efterlevande makar	160
(98/C 134/219)	E-3423/97 från Pedro Marset Campos till kommissionen Ämne: Tvångsåtgärder mot zigenarfamiljer för att utrymma bostäder i San Pío X i Murcia	161
(98/C 134/220)	E-3426/97 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Grundande av en särskild arbetsgrupp för idrott	162
(98/C 134/221)	P-3427/97 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Överföring av medel från sociala program som ingår i den grekiska gemenskapsstödråden till andra områden	163
(98/C 134/222)	E-3436/97 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Åtgärder mot ocker	163
(98/C 134/223)	E-3437/97 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Häktning i väntan på rättegång	164
(98/C 134/224)	E-3438/97 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Hygieniska förhållanden på kriminalvårdsanstalter	165

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(98/C 134/225)	E-3439/97 från Nel van Dijk till kommissionen Ämne: Föräldraledighet för egna tjänstemän	165
(98/C 134/226)	P-3446/97 från Johannes Swoboda till kommissionen Ämne: Anslutningsförhandlingar med Slovenien	166
(98/C 134/227)	E-3447/97 från Klaus-Heiner Lehne till kommissionen Ämne: Europeiska unionens deltagande vad gäller det internationella centret för vetenskap och teknik (ISTC) i Moskva	166
(98/C 134/228)	E-3455/97 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Tobakens framkallande av nikotinberoende	167
(98/C 134/229)	E-3483/97 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Sexuella övergrepp på ett av EU:s daghem	167
(98/C 134/230)	E-3512/97 från Honório Novo till kommissionen Ämne: Kampanj för druvjuice i Europeiska unionen	168
(98/C 134/231)	P-3513/97 från Jup Weber till kommissionen Ämne: Europeiska unionens skogsbruksstrategi	169
(98/C 134/232)	P-3514/97 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Biologisk krigföring varvid genmanipulerade mikroorganismer används	170
(98/C 134/233)	E-3526/97 från Fernando Fernández Martín till kommissionen Ämne: Verksamheten i kommissionens expertgrupp med anledning av skogsbränderna i Indonesien	171
(98/C 134/234)	P-3556/97 från Luigi Florio till kommissionen Ämne: Lån från EU till den palestinska myndigheten	171
(98/C 134/235)	P-3557/97 från Josu Imaz San Miguel till kommissionen Ämne: Spansk lag om jakt	172
(98/C 134/236)	P-3559/97 från Edouard des Places till kommissionen Ämne: Offentlig avisering av Europeiska unionens stöd från EUGFJ, garantisektionen	173
(98/C 134/237)	E-3568/97 från Frédéric Striby till kommissionen Ämne: Kronisk kopparförgiftning hos lamm	174
(98/C 134/238)	E-3569/97 från Frédéric Striby till kommissionen Ämne: Kronisk kopparförgiftning hos lamm	174
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3568/97 och E-3569/97	175
(98/C 134/239)	P-3573/97 från Giancarlo Ligabue till kommissionen Ämne: GD X:s politik vad gäller radiosändningar	175
(98/C 134/240)	P-3575/97 från Bárbara Dührkop Dührkop till kommissionen Ämne: Avskaffandet av obligatorisk examen för jaktlicens i Spanien	176
(98/C 134/241)	E-3594/97 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Ännu ett fall av diskriminering av en italiensk medborgare	176
(98/C 134/242)	P-3615/97 från Eva Kjer Hansen till kommissionen Ämne: Skydd av gemenskapens ekonomiska intressen	177
(98/C 134/243)	P-3665/97 från Maria Berger till kommissionen Ämne: Direktivet om resepaket	177
(98/C 134/244)	P-3675/97 från Johannes Swoboda till kommissionen Ämne: Agenda 2000 — de ekonomiska konsekvenserna när det gäller Österrikes nettobetalning till EU	178
(98/C 134/245)	P-3709/97 från Wolfgang Kreissl-Dörfler till kommissionen Ämne: Djurtransporter till Libanon	179
(98/C 134/246)	P-3809/97 från Raymonde Dury till kommissionen Ämne: Europaparlamentets ledamöters närvaro vid offentliga föranstaltningar som understöts av kommissionen	180
(98/C 134/247)	E-3821/97 från Roberto Mezzaroma till kommissionen Ämne: Sverige	180

I*(Meddelanden)***EUROPAPARLAMENTET****SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR**

(98/C 134/01)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0882/97**från Agnes Schierhuber (PPE) till kommissionen***(12 mars 1997)*

Ämne: Omfattningen av de gemenskapsmedel som betalats ut till Österrike och de enskilda österrikiska delstaterna under 1996

Sedan 1994 års folkomröstning om Österrikes anslutning till Europeiska unionen har kritiken mot Österrike medlemskap i Europeiska unionen vuxit kraftigt.

Kritiken har varit som skarpast bland annat när det gäller Österrikes bidrag till Europeiska unionen. Det hävdas dessutom ofta att Österrike inte på ett optimalt sätt utnyttjar de möjligheter till stöd som Europeiska unionen ger.

Därför ställer jag följande frågor:

1. Vilka betalningar gjordes från Europeiska unionen till Österrike från alla tillgängliga gemenskapskällor totalt sett under 1996?
2. Vilka betalningar gjordes från Europeiska unionen till de enskilda österrikiska delstaterna under 1996?

Kompletterande svar**från Jacques Santer på kommissionens vägnar***(14 november 1997)*

Parlamentsledamoten hänvisas till den undersökning om bidragen till gemenskapsbudgeten som överlämnades till parlamentet den 14 oktober 1997 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ SEK(97) 1918

(98/C 134/02)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1374/97**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen***(21 april 1997)*

Ämne: Effekterna av EU:s avtal med tredje land på fisk — och skaldjurskonservindustrin

Ingåendet av vissa avtal med tredje land får direkta effekter på fisk — och skaldjurskonservindustrin och många företaget i denna sektor känner inte till innehållet i dessa avtal. I vilket stadium befinner sig förhandlingarna och/eller förbindelserna eller i förekommande fall de senast undertecknade avtalen mellan Europeiska unionen och Turkiet, länderna i Central- och Östeuropa, ASEAN-länderna, AVS-länderna och allmänna preferenssystemet — Andinska pakt (narkotika) och andra beträffande fisk — och skaldjurskonservindustrin?

**Kompletterande svar
avgivet av Emma Bonino på kommissionens vägnar**

(7 januari 1998)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/03)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1684/97
från Franz Linser (NI) till kommissionen**

(20 maj 1997)

Ämne: EU-bidrag och stödbelopp

I österrikiska medier sprids olika uppgifter om de faktiska bidragskostnaderna och de belopp som Österrike får tillbaka från olika stödprogram.

1. Hur stort var Österrikes medlemsbidrag 1996?
2. Hur stora kommer beloppen att vara 1997 och 1998?
3. Hur stort var det belopp som kommissionen planerat för och som teoretiskt sett hade kunnat tillfalla Österrike på nytt?
4. Hur stort är det belopp som godkänts av kommissionen och som teoretiskt sett kan tillfalla Österrike på nytt?
5. Vilka belopp har faktiskt gått tillbaka från EU till Österrike (med detaljerade uppgifter om stödområden och -program)?
6. Hur stor är skillnaden mellan de teoretiska stödbeloppen, de stödbelopp som beviljats av EU respektive de stödbelopp som faktiskt tillfallit Österrike på nytt under år 1996?
7. Vilka av de stödbelopp som Österrike inte utnyttjat under 1996 är överförbara till 1997 och går inte förlorade?
8. Vilka av de stödbelopp som Österrike inte utnyttjat under 1996 förfaller och går förlorade för Österrike?
9. Vilket stöd har Österrike hittills ansökt om för 1997?
10. Vilket stöd som gäller Österrike för 1997 har kommissionen hittills godkänt?

**Kompletterande svar
från Jacques Santer på kommissionens vägnar**

(14 november 1997)

Parlamentsledamoten hänvisas till den undersökning om bidragen till gemenskapsbudgeten som överlämnades till parlamentet den 14 oktober 1997 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ SEK(97) 1918

(98/C 134/04)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2267/97
från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen**

(2 juli 1997)

Ämne: Information om bidrag till nordvästra Italien under perioden 1995-1996

Hur mycket pengar och till vilket ändamål godkändes bidrag från Europeiska unionen till nordvästra Italien (Lombardiet, Piemonte, Ligurien och Aosta-dalen) under åren 1995 och 1996, i synnerhet när det gäller följande:

1. Europeiska fonden för regional utveckling,
2. Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) — orienteringsdelen,

3. Europeiska socialfonden,
4. Europeiska unionens forskningsprogram,
5. Europeiska unionens program inom energisektorn,
6. Europeiska unionens program inom miljösektorn,
7. Övriga program inom Europeiska unionen?

Kompletterande svar
avgivet av Jacques Santer på kommissionens vägnar
(24 november 1997)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/05)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2296/97
från Joan Colom i Naval (PSE) till kommissionen
(26 juni 1997)

Ämne: Belopp som ännu inte reglerats (RAL) inom ramen för de strukturella åtgärderna

Kan kommissionen ställa följande uppgifter från tidpunkten 31.12.1996 till förfogande:

1. Summa på belopp som ännu inte reglerats (RAL) inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, de finansiella instrumenten för utveckling av fisket, Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden samt sammanhållningsfonden, enligt fördelning mellan medlemsstaterna, och med uppgifter om huruvida beloppen har anslagits åren 1996, 1995, 1994 eller tidigare.
2. Förhållandet mellan RAL per medlemsstat och anslagsåtaganden som ackumulerats för varje stat under perioden 1994-1996.
3. Jämförelse av hur genomförandegraden utvecklats för anslagsåtagandena, betalningsåtagandena och RAL.
4. RAL den 31 december i förhållande till de årliga anslagsåtagandena.

Kompletterande svar
från Liikanen på kommissionens vägnar
(1 december 1997)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/06)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2362/97
från Patricia McKenna (V) till rådet
(18 juli 1997)

Ämne: Indonesiens vägran att tillåta journalister resa in i Östtimor

Den 24 juni 1997 besökte den australiska ambassadören i Indonesien Östtimor. De indonesiska myndigheterna vägrade att låta honom åtföljas av några journalister på detta besök.

Amnesty International och andra organisationer för de mänskliga rättigheterna har också nekats inresa i Östtimor för att undersöka de återkommande rapporterna om allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna där, liksom några parlamentsledamöter som tidigare försökt besöka det indonesienkontrollerade området.

Vilka åtgärder kommer ministerrådet att vidta, mot bakgrund av den gemensamma ståndpunkt som EU antog om Östtimor förra året och som kritiserar alla brott mot de mänskliga rättigheterna, för att protestera mot det sätt på vilket de indonesiska myndigheterna har förnekat all oberoende undersökning av deras styrkors uppträdande i Östtimor?

Svar

(22 december 1997)

Rådet ägnar sedan länge stor uppmärksamhet åt situationen i Östtimor och har vid ett flertal tillfällen hos de indonesiska myndigheterna insisterat på större öppenhet och färre hinder när det gäller besök av oberoende observatörer.

EU har dessutom infört ett system med regelbundna besök på detta territorium av ambassadpersonal som är ackrediterad i Jakarta. Rapporterna från dessa informationsresor har tillställts rådets behöriga avdelningar för analys och diskussion (särskilt arbetsgruppen för Asien och Oceanien).

EU:s diplomatiska beskickningar vänder sig regelbundet till regeringen i Jakarta med önskemål om större öppenhet när det gäller ansökningar från internationella och/eller icke-statliga organisationer om att besöka Östtimor.

Inom ramen för FN:s kommission för mänskliga rättigheter understödde Europeiska Unionen en resolution som antogs vid det senaste mötet och i vilken de indonesiska myndigheterna ombeds säkerställa inrättandet av en tjänst med beteckningen "programme officer" för mänskliga rättigheter vid representationen för FN:s utvecklingsprogram i Jakarta; denna tjänsteman bör ha fritt tillträde till Östtimor.

EU erinrar om att unionen särskilt understöder det uppdrag som innehas av den särskilda företrädaren för FN:s generalsekreterare, ambassadör Marker, inom ramen för förhandlingarna mellan Portugal och Indonesien under beskydd av generalsekreterare Kofi Annan.

(98/C 134/07)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2363/97

från Kirsi Piha (PPE) till kommissionen

(10 juli 1997)

Ämne: Olägenheterna av slopandet av den skattefria försäljningen

Europeiska unionen har beslutat att den skattefria försäljningen inom unionen avskaffas i juli 1999. Om beslutet genomförs föranleder detta sannolikt omfattande negativa återverkningar både ur transportpolitisk och sysselsättningspolitisk synvinkel.

De praktiska orsakerna till att den skattefria försäljningen upphävs är, framför allt från Finlands och Sveriges perspektiv, dåligt underbyggda. Beslutet om avskaffande fattades innan dessa två länder anslöt sig till unionen. Finlands och Sveriges åsikter skulle dock ha varit mycket viktiga i denna beslutsprocess, eftersom bilfärjetrafiken ingenstans i unionen är så omfattande som i Finland och Sverige.

Ungefär en tredjedel av de finska och svenska färjebolagens intäkter inflyter från den skattefria försäljningen. Det är alltså motiverat att säga att den skattefria försäljningen upprätthåller den täta trafiken. Om försäljningen slutar leder detta till att färjeturerna och -rutterna blir färre, ökad arbetslöshet inom branschen och långsammare transporter bland annat vad gäller långtradartrafiken.

Med hänvisning till ovanstående synpunkter vill jag fråga vilka åtgärder kommissionen ämnar vidta för att skaffa sig ytterligare utredningar om de negativa följderna av att den skattefria försäljningen avskaffas?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(17 oktober 1997)*

Beslutet om att den skattefria försäljningen till resenärer inom gemenskapen skall upphöra fattades av rådet år 1991.

Vid denna tidpunkt beslutade rådet att den skattefria försäljningen inom gemenskapen skulle få fortgå till den 30 juni 1999 för att göra det möjligt för de berörda företagen att gradvis anpassa sig till den nya situationen. Medlemsstaterna skulle beakta utvecklingen inom transportsektorn och ta tillvara de näringsidkares intressen vars verksamhet byggde på skattefri försäljning.

Kommissionen skulle vilja påpeka att detta beslut ingick i gemenskapens regelverk när Sverige och Finland anslöt sig till gemenskapen, vilket framgår av anslutningsaktens särskilda bestämmelser angående Åland.

Man bör lägga märke till att det efter rådets beslut 1991 om att tillåta en övergångsperiod inte har förts fram några nya argument som stöd för en undersökning om konsekvenserna av avskaffandet av den skattefria försäljningen.

I tidigare svar på parlamentariska frågor har kommissionen uppgivit att man inte har för avsikt att genomföra någon undersökning.

Kommissionen skulle vilja påminna parlamentsledamoten om att det kommer att finnas försäljningsmöjligheter på flygplatser och färjor även utan skatteförmånen. I själva verket förväntades det att företagen skulle utnyttja övergångsperioden till att undersöka möjligheterna till fortsatt försäljning på en relativt "inlåst marknad". Under alla omständigheter är det ofta dyrt, omotiverat och i vissa fall diskriminerande att subventionera vissa transportmedel genom skattebefrielse. För människor som reser till tredje land eller till länder som inte omfattas av gemenskapens bestämmelser på detta område kommer det även i fortsättningen att vara möjligt att göra skattefria inköp.

(98/C 134/08)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2379/97**från Wilfried Telkämper (V) till kommissionen***(10 juli 1997)*

Ämne: Utdelning av kommissionens medel till (tyska) icke-statliga utvecklingsorganisationer

En privat stiftelse som nästan uteslutande har statliga myndigheter som huvudmän och som finansieras med skattemedel delar sedan november 1991 i Tyskland ut ett symbolmärke för gåvor till humanitära välgörenhetsorganisationer som finansierar sin verksamhet (i utlandet) i första hand genom gåvor. Detta kontrollmärke skall garantera att organisationen lämnar insyn, är seriös och använder sina medel effektivt.

Tyska centrala institutet för sociala frågor (Deutsches Zentralinstitut für soziale Fragen, DZI) i Berlin har sedan dess skaffat sig en monopolställning som "provvningsanstalt för välgörenhet" och påverkar i och med detta framför allt också konkurrensen mellan de tyska icke-statliga organisationerna om offentliga stödmedel, däribland medel från Europeiska kommissionen. Denna maktställning är oroväckande med tanke på att det är svårt att få grepp om de kriterier och förfaranden som tillämpas vid prövningen inför utdelningen av symbolmärket samt med tanke på att det blivit känt att DZI utsatt vissa icke-statliga organisationer för obefogad smutskastning. Dessutom missgynnas de små icke-statliga organisationerna. Av denna anledning ställer jag följande frågor till de ansvariga enheterna inom GD VIII respektive Europeiska gemenskapernas kontor för humanitärt bistånd (ECHO):

1. I vilken utsträckning använder sig kommissionen av möjligheten att via DZI få konkret information om tyska icke-statliga organisationer som ansöker om stöd för sina projekt hos kommissionen, och i vad mån tjänar rekommendationerna från DZI om vem som förtjänar att få stöd respektive listan i "välgörenhetsbulletinen" som underlag för kommissionens beslut om att stödja vissa icke-statliga organisationer men inte andra?
2. Känner kommissionen till de kriterier som DZI använder vid bedömningen av vem som förtjänar att få stöd, och anser kommissionen att dessa kriterier (särskilt: "rimliga kostnader för reklam och administration") och DZI:s prövningsförfarande är tillräckligt lämpliga för att med detta underlag kunna göra en sakligt korrekt bedömning av huruvida icke-statliga organisationer förtjänar att erhålla stöd?

3. Vilken ytterligare information och vilka ytterligare rekommendationer, förutom DZI:s, använder sig kommissionen av när den fattar beslut om de icke-statliga organisationernas ansökningar om EU-medel?
4. Överväger kommissionen med tanke på det ökande antalet icke-statliga organisationer att införa enhetliga prövningskriterier inom EU? Vilka egna krav ställer kommissionen redan nu på icke-statliga organisationer? Hur säkerställer kommissionen att mindre organisationer får tillgång till EU:s stödmedel på lika villkor?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(14 oktober 1997)

1. Kommissionen utbyter ibland information om tyska icke-statliga organisationer med Deutsche Zentralinstitut für soziale Fragen (Tyska centrala institutet för sociala frågor, DZI). När kommissionen hyser tvivel om huruvida en tysk icke-statlig organisation kan beviljas stöd (kapitel 2 i allmänna villkoren för samfinansiering) rådfrågas ibland DZI och andra organ, till exempel förbindelseutskottet för icke-statliga utvecklingsorganisationer, VENRO (en sammanslutning av tyska icke-statliga organisationer), DPWV (annan sammanslutning) eller BMZ/BENGO (ministeriet för utvecklingssamarbete i Bonn).

2. Kommissionen kräver inte att en icke-statlig organisation skall ha tilldelats DZI:s märke för att den skall kunna beviljas stöd. Kommissionen vänder sig bara i ett fåtal fall till DZI och det kan då röra sig om fall där till exempel kommissionen är osäker om en organisation som hävdar att den rekommenderas av DZI kan beviljas stöd. Kommissionen fattar sina beslut utefter egna kriterier och med utgångspunkt i de upplysningar den förfogar över.

DZI skickar regelbundet skriftlig information till kommissionen, bl.a. förteckningen över de icke-statliga organisationer som har DZI:s märke eller uppgifter om vilka kriterier som ligger till grund för märkningen.

3. Beslutet om en icke-statlig organisation kan beviljas samfinansiering (B7-6000) fattas efter att den dokumentation och de uppgifter som den icke-statliga organisationen enligt de allmänna villkoren för samfinansiering skall tillhandahålla har undersökts. Undersökningen rör i huvudsak projektförslagets innehåll. Beslutet tar i beaktande omständigheterna kring projektets genomförande (det ekonomiska läget i landet, regionen, berörda befolkningsgrupper, andra deltagare, genomförbarhet) och hur kommissionens företrädare på platsen ställer sig till det.

4. Villkoren för att ett projekt eller en icke-statlig organisation skall kunna beviljas stöd anges i de allmänna villkoren och är desamma för alla de icke-statliga organisationer från samtliga medlemsstater som ansöker om stöd från budgetpost B7-6000. Det är ett välbekant faktum att alla icke-statliga organisationer behandlas lika oavsett storlek och nationellt ursprung.

(98/C 134/09)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2418/97

från Laura De Esteban Martin (PPE) till rådet

(18 juli 1997)

Ämne: Expertkommittéer

Skulle rådet kunna ange vilka och hur många arbetsgrupper eller expertgrupper som har genomfört otvivelaktiga studier och arbeten om den tredje pelaren under 1995, 1996 och 1997 samt i detalj ange formerna för de olika medlemsstaternas deltagande?

Skulle rådet även utan dröjsmål kunna tillhandahålla Europaparlamentet den information som härrör från dessa arbetsgrupper, i syfte att underlätta det parlamentariska arbetet på de områden där parlamentet måste höras eller avge ett yttrande?

Svar*(15 januari 1998)*

Härmed delges den ärade parlamentsledamoten nedanstående tabell över de expertgrupper som samlades inom ramen för samarbetet i rättsliga och inrikes frågor under åren 1995 och 1996 samt under första halvåret 1997. Samtliga medlemsstater deltar i dessa möten.

	1995	1996	Första halvåret 1997
	Antal möten	Antal möten	Antal möten
I. Asyl och invandring			
Asyl	8	9	10
Cirea (Centrum för information, diskussion och utbyte i asylfrågor)	8	9	7
Cirefi (Centrum för information, diskussion och utbyte i frågor som rör passage av gränser och invandring)	8	8	6
Eurodac (europeiskt system för jämförelse av asylsökandes fingeravtryck)	7	8	5
Falska handlingar	8	7	4
Yttre gränser	7	4	3
Migration	15	8	8
Visering	7	7	4
II. Polis- och tullsamarbete			
Polissamarbete	12	8	8
Tullsamarbete	10	15	10
Tullar	3	2	
Narkotika och organiserad brottslighet	11	22	12
Europol	18	17	10
Narkotikaexperter	0	7	9
Dublingruppen	2	2	2
Arbetsgruppen för Västindien och Latinamerika	0	10	0
Terrorism	6	5	5
III. Rättsligt samarbete			
Internationell organiserad brottslighet	7	6	5
Återkallelse av rätten att framföra motorfordon	6	4	1
Straffrätt/gemenskapsrätt	16	14	6
Inbördes rättshjälp i brottmål	2	4	7
Utvidgning av Brysselkonventionen	7	11	4
Utlämning	10	8	3
Skydd för ekonomiska intressen	10	6	
Förenkling av översändande av handlingar	8	11	4
Europeisk exekutionstitel			2

Ordförandeskapet har regelbundet informerat Europaparlamentet om det arbete som har utförts på området för rättsliga och inrikes frågor antingen vid regelbundna möten med Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter och Utskottet för rättsliga frågor eller i samband med den årliga debatt som avses i artikel K 6 tredje stycket i Fördraget om Europeiska unionen.

(98/C 134/10)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2426/97**från José Hapart (PSE) till kommissionen***(11 juli 1997)*

Ämne: Uppföljning av det ansvar som fastställts i rapporten från den tillfälliga undersökningskommittén om BSE

Det har framkommit att Marchant, Bradley och Hoelgaard bär ansvar på olika nivåer vad gäller denna epidemi.

Har dessa personer fortfarande kvar sina ursprungliga tjänster inom kommissionen?

Vilken är deras nuvarande ställning (lönegrad, tjänst och ansvar)?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(11 november 1997)

Lars Hoelgaard, som är dansk medborgare, är sedan den 1 september 1997 direktör för direktoratet för den gemensamma organisationen av marknaden för vegetabiliska produkter vid generaldirektoratet för jordbruk.

Brian Marchant, brittisk medborgare och tillfälligt anställd i grad A/4 enligt tillsvidarekontrakt, arbetar sedan den 1 oktober 1997 på generaldirektoratet för miljö, enhet D.2.

Herr Bradley är forskare från Storbritannien, arbetar på patologiska avdelningen vid det centrala veterinärlaboratoriet i New Haw (Förenade kungariket) och har varit ledamot av Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén. Han har aldrig varit anställd vid kommissionen.

(98/C 134/11)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2431/97

från Edouard des Places (I-EDN) till kommissionen

(8 juli 1997)

Ämne: Tillstånd att saluföra växtskyddsmedel

Mot bakgrund av domstolens dom i mål C-201/94 av den 12.11.1996 om farmaceutiska specialiteter: Om den behöriga myndigheten i en medlemsstat finner att ett växtskyddsmedel, som omfattas att ett tillstånd att saluföra i en annan medlemsstat, och ett växtskyddsmedel för vilken den redan har meddelat tillstånd att saluföra tillverkas av fristående bolag till följd av avtal som har ingåtts med en och samme licensgivare och att dessa två växtskyddsmedel, utan att vara identiska i alla delar, åtminstone har tillverkats enligt samma formel och med användning av samma verksamma beståndsdel samt att de dessutom har samma fysiologiska och kemiska effekt, skall den låta det importerade växtskyddsmedlet omfattas av detta tillstånd att saluföra, förutom om detta skulle strida mot intresset av att effektivt skydda människors liv och hälsa?

**Kompletterande svar
från Franz Fischler på kommissionens vägnar**

(7 november 1997)

I direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande på marknaden av växtskyddsmedel ⁽¹⁾ föreskrivs att medlemsstaterna i sin tur skall föreskriva att växtskyddsmedel får släppas ut på marknaden och användas i respektive medlemsstat först efter det att medlet i fråga godkänts.

Enligt kommissionens uppfattning torde det inte finnas något att invända mot att man när det gäller parallell import av växtskyddsmedel skulle kunna lösa den frågan på samma sätt som EG-domstolen gjorde genom domen av den 12 november 1996 i mål C-201/94 Smith — Nephew Pharmaceuticals. Detta innebär att en medlemsstat, som har erhållit bevis på att ett växtskyddsmedel som godkänts för att släppas ut på marknaden i en annan medlemsstat och ett annat växtskyddsmedel, som medlemsstaten själv redan har godkänt, framställs av samma tillverkare eller av en annan tillverkare på licens från den förstnämnde, och att dessa båda produkter, utan att på alla punkter vara identiskt lika, framställs enligt samma metoder och med användande av samma verksamma ämne, bör godkänna att det importerade växtskyddsmedlet släpps ut på marknaden, såvida inte eventuella skillnader mellan de båda medlen i fråga har betydelse för medlets effekter vad gäller de krav som avses i artikel 4.1 b i direktiv 91/414/EEG (t. ex. effektivitet, fytotoxicitet, påverkan på hälsa och miljö).

Kommissionen vill påpeka att dom ännu inte har fallit i ett annat liknande mål i EG-domstolen (se mål C-100/96 mellan The Queen och Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: British Agrochemicals Association Ltd ⁽²⁾). Generaladvokaten höll sin plädering i detta mål den 2 oktober 1997. Något datum är ännu inte fastställt för när dom kommer att falla.

⁽¹⁾ EGT L 230, 19.8.1991.

⁽²⁾ EGT C 145, 18.5.1996.

(98/C 134/12)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2489/97
från Nikitas Kaklamanis (UPE) till rådet
(28 juli 1997)

Ämne: Oförsämnd turkisk provokation mot det ekumeniska patriarkatet i Konstantinopel

I en skrivelse av aldrig tidigare skådat slag, undertecknad av ambassadråd Cemil Karaman, har den turkiska ambassaden i Bryssel informerat Etienne Quintiens, sekreterare för kommittén för kristna kyrkor i Belgien, om att det inte finns något "ekumeniskt patriarkat" i Konstantinopel, utan att patriarkatet skall kallas "patriarkatet i Fanari" och han hotar med att brev som adresseras till "Ekumeniska patriarkatet" hädanefter kommer att returneras till avsändaren.

Hur ställer sig rådet till denna oförsämda turkiska provokation och hur reagerar den på sådana handlingar från ett land som har ambitionen att bli medlem i Europeiska unionen, men aldrig visar prov på ett uppträdande som anstår en europeisk stat?

Svar

(15 januari 1998)

Rådet erinrar om att frågan om de mänskliga rättigheterna regelbundet figurerar på dagordningen i samband med den politiska dialogen mellan Europeiska unionen och Republiken Turkiet. Inom denna ram gör rådet hela tiden ansträngningar för att främja en diplomatisk hållning, särskilt när det gäller följande:

- Tillämpning av nationella lagar och förordningar.
- Den turkiska statens uppfyllande av förpliktelser – garanterade genom internationella fördrag – mot sina icke-muslimska minoriteter.
- De religiösa och andliga strävandena från ett stort antal kristna runt om i världen, vilka av historiska eller kanoniska skäl kan se Hans helighet den ekumeniske patriarken som den främste bland likar (primus inter pares) bland de ortodoxa patriarkerna och ärkebiskoparna. Möjligheten att kommunicera kan i detta sammanhang vara av stor betydelse.

(98/C 134/13)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2490/97
från Werner Langen (PPE) till rådet
(28 juli 1997)

Ämne: Kvarhållande av Sokratesmedel

Kommissionen avser att inte betala ut 30 % av de beviljade medlen för Sokratesprogrammet, aktivitet 1, till mottagarna förrän slutrapporten lagts fram. Detta tillvägagångssätt medför talrika nackdelar för de högskolor som ansöker om deltagande:

- Dels tillkännages utbetalningsvillkoren först efter att ansökningsfasen avslutats medan motsvarande information redan är känd före ansökan när det gäller andra av EU:s stödprogram.
- Dessutom handlar det vad gäller fördelningen av tilldelningen om en tydlig avvikelse från sättet de motsvarande föregående programmen hittills behandlats på.

- Kvarhållande av 30 % av den avtalade summan till en tidpunkt långt efter att programmets budgetår avslutats (30.6.1998) tvingar högskolorna att ligga ute med medel in i ett tredje budgetår. Eftersom slutrapporten färdigställs först till den 15.11.1998 kan man troligtvis inte räkna med en tilldelning av de resterande medlen före början av år 1999. I detta sammanhang är den interna motiveringen och den administrativa insatsen för att ligga ute med de resterande medlen orimlig i förhållande till det totala beloppets storlek. Det handlar snarare om en onödig ytterligare belastning av de redan överbelastade förvaltningstjänsterna (utrikesdepartement, Sokratessamordnare med flera) särskilt som Youth Technical Assistance Office i Bryssel på grund av den planerade nedskärningen i framtiden knappast kommer att kunna bedöma slutrapporterna inom en rimlig tidsfrist och föranleda utbetalning av resterande medel.

Jag frågar därför rådet:

1. Varför avviker det nya Sokratesprogrammet vad gäller utbetalningsvillkoren liksom fördelningen av tilldelningen från tillvägagångssättet vid de föregående programmen?
2. Känner rådet till de allvarliga nackdelar som blir resultatet av detta för högskolorna och de ansvariga tjänsteavdelningarna, och om ja, hur avser rådet att minska denna ökade byråkrati?

Svar

(22 december 1997)

Det är kommissionen som ansvarar för förvaltningen av Sokratesprogrammet. I artiklarna 4 och 5 i grundläggande beslut nr 819/95/EG föreskrivs att kommissionen, biträdd av en kommitté som skall bestå av två företrädare för varje medlemsstat och ha kommissionens företrädare som ordförande, skall se till att detta program genomförs.

Kommissionen, till vilken samma fråga har ställts, kommer att tillhandahålla de begärda upplysningarna.

(98/C 134/14)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2497/97

från John Iversen (PSE) till kommissionen

(11 juli 1997)

Ämne: Stabexsystemet

Kommer kommissionen ta initiativ för att de länder som tar emot pengar från Stabexsystemet skall komma bort från sin ensidiga odling av enstaka produkter som håller dem kvar i en monokultur?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(4 september 1997)

Målet med Stabex-instrumentet är att säkerställa stabila exportinkomster för vissa länder i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS) vilka är helt eller delvis beroende av export av en viss produkt, i syfte att stödja dessa länders utvecklingssträvanden. Diversifiering förutses eftersom det i artikel 186.2 i fjärde Lomékonventionen fastställs att överföringar av medel från Stabex skall göras inom ramen för ömsesidiga förpliktelser som skall överenskommas mellan de berörda AVS-staterna och kommissionen, antingen till de sektorer som har uppvisat förlust av exportinkomster eller där så är lämpligt för att åstadkomma diversifiering till andra lämpliga produktionssektorer, i princip på jordbruksområdet.

Det är inom ramen för diskussionerna om de ömsesidiga förpliktelserna som det undersöks i vilken utsträckning åtgärder för att diversifiera exporten av råvaror och för att stödja omvandlingsprocessen i producentländerna är lämpliga och ligger i linje med landets makro-ekonomiska ram. Om så visar sig vara fallet kommer dessa åtgärder att integreras inom den ram för ömsesidiga förpliktelser som håller på att utarbetas.

(98/C 134/15)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2550/97**från Ria Oomen-Ruijten (PPE) och Karla Peijs (PPE) till kommissionen***(24 juli 1997)**Ämne:* Skattehöjning den 1 juli

1. Känner kommissionen till de problem som bensinstationsinnehavare i Nederländerna kommit att ställas inför i områdena utmed gränsen mot Tyskland och Belgien, i och med att skatten på dieselolja och bensin höjdes den 1 juli 1997?
2. Hur passar Nederländernas höjning av skatten på blyfri bensin och dieselolja ihop med kommissionens föresats att åstadkomma en ökad harmonisering på den inre marknaden?
3. Kan kommissionen ge besked om (se kommissionären Montis svar av den 9 oktober 1996 på skriftliga frågan 2430/96 ⁽¹⁾) att skattehöjningen kommer att få betydelse för gränshandeln? I vad mån har man förhandlat med Nederländernas regering för att påvisa att denna skattehöjning som Nederländerna företagit inte har negativa följder bara för bensinstationsinnehavarna utan också för köpmännen i området utmed gränsen?
4. Kan kommissionen ge besked om i vilken mån Nederländernas agerande förfelar sin verkan i och med att skattehöjningen inte kommer att ge det allmänna några extra inkomster i och med att bilisterna i områdena utmed gränsen kommer att förena den sänkta skatten på bilägande med möjligheten att åka över gränsen för att tanka och detta kommer att leda till att arbetstillfällen går förlorade både för bensinstationsinnehavarna och köpmännen?
5. I vad mån kommer Nederländernas beslut att få konsekvenser för utkastet till en handlingsplan för den inre marknaden, sådant detta av kommissionen förelagts Europeiska rådet i Amsterdam?
6. Tycker kommissionen att det leder till att målet med en europeisk energiskatt och en harmonisering i enlighet med handlingsplanen för den inre marknaden kommer närmare sitt förverkligande när en medlemsstat som redan har högre skatter än vad som genomsnittligen är fallet i Europa ensidigt höjer skatten ytterligare?
7. Har Nederländernas regering inom programmet för den inre marknaden anhängit om att få en särställning med tanke på denna skattehöjning och om så är fallet, vad har man då beslutat och vilka är avsikterna därmed?

⁽¹⁾ EGT C 60, 26.2.1997, s. 78.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(17 oktober 1997)*

1. Kommissionen känner inte till att nederländska bensinstationer har drabbats av några svårigheter utöver vad som är normalt för vilket företag som helst i ett gränsområde, om angränsande medlemsstater tillämpar lägre punktskattesatser.
2. Kommissionen har i många år verkat för en ökad harmonisering av punktskatter, men en sådan harmonisering kräver enhälligt godkännande av samtliga medlemsstater. Detta har ännu inte kunnat uppnås och medlemsstaterna har befogenhet att fastlägga sina punktskattesatser på den nivå de önskar, så länge de håller sig till de bestämmelser om minimiskattesatser som anges i rådets direktiv 92/81/EEG om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor ⁽¹⁾. Effekten för gränshandeln är en av de faktorer som medlemsstaterna troligen kommer att ta hänsyn till när de fastlägger sina skattenivåer.
3. Det är omöjligt för kommissionen att uppskatta effekten av eventuella variationer i punktskattesatser mellan olika medlemsstater eftersom dessa kommer att bero på en rad olika faktorer. Avgörande betydelse har exempelvis avvikelsestörrelser, den geografiska situationen och huruvida andra varor också är billigare – vilket ökar gränshandelns attraktionskraft. De enda diskussioner som har ägt rum mellan kommissionen och de nederländska myndigheterna om ökningen av skattesatserna var de som var nödvändiga enligt artikel 8.4 i rådets direktiv 92/81/EEG för att få rådets godkännande av skattehöjningen. Detta skedde den 30 juni 1997 ⁽²⁾.
4. Utöver att kontrollera att de nederländska myndigheterna har uppfyllt gemenskapslagstiftningen i fråga om undantaget, åligger det inte kommissionen att uttala sig om huruvida åtgärden har fyllt sitt syfte. Det är en fråga som endast de nederländska myndigheterna kan ta ställning till.

5. Kommissionens förslag till rådets direktiv om en omstrukturering av gemenskapens regelverk för beskattning av energiprodukter⁽¹⁾ (som ingår i kommissionens handlingsplan för den inre marknaden) innehåller inga bestämmelser om högsta tillåtna skattetak, utan skulle göra det möjligt för medlemsstater att införa olika skattesatser utan godkännande. Detta beslut påverkar därför inte i sig utkastet till kommissionens handlingsplan.

6. Kommissionen anser att fullständig harmonisering är ett långsiktigt mål och att gemenskapens intressen på kort sikt gagnas bäst genom en kombination av överenskomna minimiskattenivåer som höjs med jämna mellanrum och ett bredare skatteunderlag i linje med vad som anges i det ovannämnda förslaget till direktiv.

7. Som nämnts under punkt 2 ovan, står det medlemsstaterna helt fritt att besluta om nivån på deras nationella skatter, under förutsättning att de respekterar de minimiskattesatser som föreskrivs i gemenskapslagstiftningen. Som påpekas under punkt 3 ovan, anmälades den skatteskillnad som införts genom den nya lagen till rådet och godkändes vederbörligen.

⁽¹⁾ EGT L 316, 31.10.1992.

⁽²⁾ Rådets beslut 97/425/EG, EGT L 182, 10.7.1997.

⁽³⁾ EGT C 139, 6.4.1997.

(98/C 134/16)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2572/97

från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen

(24 juli 1997)

Ämne: Risk för att smittosamma djursjukdomar skall införas till EU från grannländer utanför EU

1. Håller kommissionen med mig om att den ökade handeln och trafiken innebär en ökad risk för att smittosamma djursjukdomar skall införas till EU från grannländer såsom de central- och östeuropeiska länderna och länderna kring Medelhavet?

2. Om kommissionen håller med om det oansagda, anser kommissionen då att det vore nyttigt att förbättra den veterinärmedicinska infrastrukturen i dessa länder så att risken för att smittosamma djursjukdomar skall införas till EU härigenom kunde minskas?

3. Kan kommissionen ge besked om huruvida anslag ur fonderna Phare och MEDA redan beviljats för dessa ändamål och är kommissionen beredd att verka till förmån för att anslag ur fonderna skall användas för bekämpning av smittosamma djursjukdomar i länder där den veterinärmedicinska infrastrukturen är otillräcklig, både i dessa länders eget intresse och i Europeiska unionens intresse?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 oktober 1997)

1. I förhållande till tredje land, särskilt de länder som parlamentsledamoten nämner, har gemenskapen skapat instrument för att säkerställa att det inte skall spridas djursjukdomar genom importen av levande djur och animaliska produkter. I gemenskapen skall man därför fastställa veterinära villkor för import och om nödvändigt införa skyddsåtgärder. Dessutom finns ett system med gränskontrollstationer som gör det möjligt att genomföra lämpliga kontroller. På det veterinära området ges dock de bästa garantierna av att djurhälsan ligger på en hög nivå i det exporterande tredje landet. Därför är infrastrukturen på det veterinära området något mycket väsentligt.

2. och 3. Inom ramen för PHARE-programmet har betydande tekniskt bistånd och stöd till utrustning givits, och ges fortfarande, för att förbättra infrastrukturen för veterinärkontroller i de central- och östeuropeiska länderna, både genom program för ett land och program som avser flera länder.

Mot bakgrund av kommissionens yttrande kommer man under de kommande åren att förstärka det tekniska biståndet och stödet till investeringar för det formella antagandet av gemenskapslagstiftning och för förbättring av infrastrukturen för genomförande och kontroll.

MEDA-programmet skulle kunna bidra till finansieringen av åtgärder för att förbättra infrastrukturen på det veterinära området i de medelhavsländer med vilka partnerskap upprättats, under förutsättning att man låter dessa åtgärder ingå i nationella vägledande program.

(98/C 134/17)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2574/97**från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen***(24 juli 1997)*

Ämne: Föraktfulla och olycksbådande beslut från den nya turkiska regeringens sida

Enligt offentliga uttalanden från den turkiske jordbruksministern skall den areal som används för opiumodling i Turkiet öka från nuvarande 300 000 hektar till 700 000 hektar. Jordbruksministern har betonat att de nya opiumodlingarna ligger nära städerna Eskisehir och Manisa.

Förutom detta olycksbådande beslut har den nya turkiska regeringen, genom vice premiärminister Ecevit, meddelat att den har beslutat att lyfta de restriktioner som finns för den gränsöverskridande handeln, något som främst berör handeln mellan Turkiet och Irak och som visar på ett flagrant förakt för alla därtill relaterade FN-resolutioner.

På vilket sätt avser Europeiska kommissionen att reagera på detta agerande från Turkiets offentliga myndigheter, ett agerande som visar på förakt för resolutioner från organ som FN, som ignorerar uppmaningar från olika regeringar, t.ex. den amerikanska, som upprepade gånger har krävt att opiumodlingen skall upphöra, och som visar på likgiltighet inför de tusentals liv som narkotikan varje år kräver bland Europas ungdomar?

Svar från Hans van de Broek på kommissionens vägnar*(31 oktober 1997)*

Turkiet är ett av de länder som har fått Förenta nationernas tillstånd att odla opium.

De turkiska myndigheterna har för avsikt att 1998 öka arealen för opiumodling till 80 000 hektar, inte till 700 000 hektar vilket parlamentsledamoten hävdar.

I enlighet med sina skyldigheter gav Turkiet (utrikesministeriet) den 14 juli 1997 instruktioner till sin FN-representation i Wien om att till Förenta nationernas narkotikakontrollprogram anmäla den areal för opiumodling som således planeras för 1998.

De turkiska myndigheterna har dessutom meddelat kommissionen att vad gäller handeln mellan Turkiet och Irak respekteras restriktionerna inom ramen för det embargo mot Irak som Förenta nationerna har beslutat om och att inget annat beslut har fattats.

(98/C 134/18)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2593/97**från Katerina Daskalaki (UPE) till kommissionen***(29 juli 1997)*

Ämne: Skogsbränder i Grekland

De senaste åren har det i Grekland under sommarmånaderna förekommit omfattande skogsbränder som har förvandlat stora skogsområden, avsedda för allmänheten, till aska och förstört det europeiska ekosystemet i Medelhavsområdet. I början av juli i år förstördes Thessalonikis lunga, skogen Seich Souch, av en brand och skadegörelserna efter bränderna vid Ilia, Messinia och ön Ios samt på andra håll är oöverskådliga.

I så gott som samtliga fall har man inte bara kunnat konstatera brister i planering och organisering av brandberedskapen och ett nonchalant och vårdslöst underhåll av de brandflygplan som används samt deras bristfälliga beredskap, utan också — efter bränderna — ett fullkomligt oacceptabelt överlåtande av de nedbrända skogsområdena som senare förvandlas till byggnadstomter och områden för bebyggelse.

Mot bakgrund av att Grekland toppar listan för hela EU vad gäller nedbränd areal vill jag fråga kommissionen om följande: Har kommissionen för avsikt att (i enlighet med Europaparlamentets resolutioner av den 29 september 1994 ⁽¹⁾ och den 21 september 1995 ⁽²⁾) utöver de ekonomiska bidrag som beviljas också granska effektiviteten hos de åtgärder som godkänts av den berörda medlemsstaten? Kan kommissionen göra något — och i så fall vad — för att skogareal som brunnit ned inte, inom ramen för de bestämmelser om miljöskydd som gäller inom EU, skall kunna överlätas till byggnadsverksamhet, för att det i stället skall bli obligatoriskt att plantera ny skog där gamla skogar brunnit ned och för att få till stånd en övervakning av medlemsstaterna i dylika fall?

Vad har kommissionen hittills gjort för att genomföra en gemensam och rättsligt bindande skogspolitik och vilka åtgärder mot bränderna har den för avsikt att vidta inom ramen för politiken för fysisk planering? Jag vill också fråga kommissionen rent allmänt om vilka krav på åtgärder den tillmötesgått av de som Europaparlamentet anförde i sina ovannämnda resolutioner?

⁽¹⁾ EGT C 305, 31.10.1994, s. 102.

⁽²⁾ EGT C 269, 16.10.1995, s. 174.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 oktober 1997)

Kommissionen är medveten om de problem som skogsbränder medför när det gäller skyddet av människor, ägodelar och medlemsländernas skogstillgångar. De senaste årens skogsbränder, t.ex. de som inträffade i början av sommaren i Grekland, har riktat hela gemenskapens uppmärksamhet på nödvändigheten av system för att skydda skogarna mot bränder.

Helt och hållet i linje med parlamentsledamotens oro, t.ex. hans hänvisning till resolutionerna från 1994 och 1995, beslutade rådet nyligen förlänga gemenskapens program för skydd av gemenskapens skogar mot bränder ⁽¹⁾ med en ny period på fem år (1997-2001) och beviljade ett referensbelopp på 70 miljoner ecu för den perioden för att genomföra programmet.

I samband med beslutet om förlängningen av programmet lade kommissionen för parlamentet och rådet fram en översikt av resultaten av programmet under åren 1992-1996. Detta program möjliggör en samfinansiering av de studier av orsakerna till skogsbränder, de förebyggande åtgärder och de insatser för övervakning av skogarna, som medlemsstaterna lagt fram förslag om. För att vara bidragsberättigande måste dessa åtgärder beröra riskområden för skogsbränder och dessutom överensstämma med de program för skydd av skogar mot bränder som gäller för områdena ifråga. Kommissionen skall dessutom ha yttrat sig om de berörda områdena och programmen.

Denna översikt innehöll även en utvärdering av införandet av ett gemenskapssystem för information om skogsbränder, som är avsett att förbättra analysen av orsakerna till skogsbränder samt systemen för skydd mot skogsbränder. Detta system gör det möjligt att analysera bortåt 500 000 bränder som mellan 1985 och 1995 inträffat i 319 provinser i gemenskapen i Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Italien och Portugal.

Under perioden 1992-1996 beviljades stöd från gemenskapen på 13 miljoner ecu till 57 projekt i Grekland och i början på juli beviljades 2,35 miljoner ecu till 5 nya projekt under 1997.

I detta sammanhang kan det likaså påpekas att det inom ramen för gemenskapens stödramar har anslagits 176,4 miljoner ecu från utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till åtgärder för utveckling och skydd av skogar för perioden 1994-1999.

Det bör emellertid betonas att fysisk planering och skogspolitik i stor utsträckning faller under medlemsstatens behörighetsområde, vilket är fallet med t.ex. förändringar beträffande markanvändning och beskogning efter bränder.

Kommissionen arbetar för övrigt med utarbetandet av en europeisk skogsstrategi som grundar sig på de noggranna rekommendationerna i det betänkande (Thomas) om gemenskapens skogspolitik, som antogs av parlamentet i januari 1997.

När det gäller åtgärder för att bekämpa skogsbränder faller dessa under medlemsstaternas behörighet. Inom ramen för gemenskapssamarbetet ifråga om civilskydd har kommissionen emellertid tagit flera initiativ när det gäller bekämpningen av skogsbränder. Dessa åtgärder syftar till att öka utbytet av erfarenheter mellan medlemsstaterna och främja utbildandet av personal för bekämpande av skogsbränder samt förbättra medlemsstaternas inbördes samverkan. Som ett led i denna verksamhet har ett system med nationella kontaktpunkter med dygnetruntservice inrättats.

⁽¹⁾ Förordning (EEG) nr 2158/92 om skydd av gemenskapens skogar mot bränder (EGT L 217 av den 31.7.1992), förlängd genom förordning EG nr 308/97 (EGT L 51 av den 21.2.1997).

(98/C 134/19)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2652/97**från Giacomo Santini (UPE), Claudio Azzolini (UPE)
och Guido Viceconte (UPE) till kommissionen***(1 september 1997)*

Ämne: Insolvens i UNIONCOOP i samband med dess genomförande av det multiregionala operativprogrammet "Mål 1"

Sedan en tid tillbaka befinner sig många gårdar i södra Italien i en mycket besvärlig situation eftersom de har utestående krav på åtskilliga miljoner efter att ha genomfört åtgärder för att förbättra produktionen. Dessa åtgärder borde ha fått ekonomiskt stöd från gemenskapen.

Dessa företag deltog i operativprogrammet för att förbättra typiskt syditalienska produkter och utveckla alternativa odlingar, i enlighet med det multiregionala operativprogrammet "Mål 1" som godkännts av kommissionen genom beslut nr 91 IT06005 av den 29 november 1991 i enlighet med förordning (EEG) nr 2052/88 ⁽¹⁾. Inom denna rättsliga ram gynnades företagen av den verksamhet som föreskrevs i underprogram 1, åtgärd 2, om åtgärder inriktade mot att uppnå kvalitativa förbättringar genom en omställning av odlingen.

Det företag som utsågs att genomföra programmet var UNIONCOOP kooperativ förening a.r.l — ett regionalt konsortium för kooperativt främjande och försäljning av jordbruksprodukter — i enlighet med italienska jordbruksdepartementets dekret nr 1716 av den 29 september 1992 och nr 486 av den 7 oktober 1993. I enlighet med dessa dekret om att garantera en god förvaltning av offentliga medel utsåg UNIONCOOP Istituto finanziario per lo sviluppo delle economie locali (FIS.VI. spa) till borgensman.

Efter att ha gjort en första förskottsutbetalning till de företag som erhöll stöd har UNIONCOOP varken gjort ytterligare avbetalningar eller betalat ut återstoden av gemenskapsmedlen, trots att dokument hade presenterats som bevisade att arbete hade utförts i enlighet med gällande regler och att detta arbete till största del hade slutförts under första hälften av 1996. Så snart departementet informerats om denna otroliga händelse uppmanade det slutligen, den 20 januari 1997, UNIONCOOP att inom 30 dagar skyndsamt uppfylla jordbruksföretagens rättmätiga krav. Den 13 juni 1997 genomförde det ännu en administrativ kontroll och granskning i syfte att så småningom tillhandahålla de medel som gårdarna krävde. I mer än ett år hade de berörda gårdarna under dessa ovanliga omständigheter inga garantier för om och när de betalningar som de hade rättmätiga krav på skulle komma att betalas av den organisation som var ansvarig för detta.

Mot bakgrund av detta

- vilka konkreta åtgärder vidtar kommissionen eller har den redan vidtagit, inom ramen för sina kontrollbefogenheter, för att garantera att den utbetalande organisationens verksamhet återförs inom lagens ramar?
- Vad har hindrat kommissionen från att inleda det obligatoriska förfarandet mot borgensmannen (FIS. VI. Spa), med tanke på att den utbetalande organisationen uppenbarligen inte är kompetent att genomföra sin uppgift?
- Vilka belopp har, i form av gemenskapsstöd, anslagits till UNIONCOOP i dess egenskap av utbetalande organisation och vilka belopp är enligt kommissionen fortfarande tillgängliga för departementet?

⁽¹⁾ EGT L 185, 15.7.1988, s. 9.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(9 oktober 1997)*

Kommissionen har inte någon särskild befogenhet att inleda tvångsförfaranden gentemot borgensmannen (FIS.VI. spa), men är underrättad om att jordbruksministern redan vidtagit nödvändiga åtgärder hos de behöriga myndigheterna (Avvocatura Generale dello Stato) för att lösa situationen. Unioncoops verksamhet som det organ som ansvarar för genomförandet av en del av det multiregionala operativa programmet för mål 1 (1991-1993) följs upp och kontrolleras av samma ministerium.

Enligt informationen från jordbruksministeriet har Unioncoop för de totala åtgärderna inom sitt ansvarsområde, på grundval av gjorda investeringar (collaudo) och verifierade utgifter, från samma ministerium mottagit 43 830 miljarder lire (ca 22,75 miljoner ecu) i offentliga medel, vilket är 93,8 % av det totala anslaget. Återstoden kommer eventuellt att betalas ut efter det att kommissionen har granskat ansökan om utbetalning.

När det gäller åtgärden i fråga (delprogram 1, åtgärd 2 "sortomställning") är det dock nödvändigt att konstatera att Unioncoop endast har betalat 43,2 % eller 6,798 miljarder lire (ca 3,52 miljoner ecu) av de offentliga medlen till stödmottagarna. Det återstår sålunda 8,913 miljarder lire (ca 4,62 miljoner ecu) att betala eller 56,8 % av den totala summan för denna åtgärd.

Kommissionen känner till denna situation som återverkar negativt på jordbrukarna som utfört sitt arbete i god tro. På gemenskapsnivå har man stoppat de ekonomiska bidragen till detta program för vilket ministeriet redan lämnat in en ansökan om utbetalning av återstoden, och denna åtgärd kommer att analyseras mot bakgrund av fullständig genomgång av programmet som kommissionen har genomfört. Alla lämpliga åtgärder kommer att vidtas av kommissionen tillsammans med jordbruksministeriet för att på bästa sätt tillvarata stödmottagarnas intressen.

(98/C 134/20)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2654/97

från Patricia McKenna (V) till kommissionen

(1 september 1997)

Ämne: Bidragsrättigheter för am- och dikor

Den 5 juli 1997 offentliggjorde kommissionen förordning (EG) nr 1302/97 ⁽¹⁾ om ändring av förordning (EEG) nr 3886/92 ⁽²⁾ om tillämpningsföreskrifter för de bidragssystem som fastställs inom nötköttssektorn när det gäller vissa bestämmelser för tillfällig upplåtelse av bidragsrättigheter för am- och dikor.

Vilka fortsatta planer har kommissionen på att reglera bidragsrättigheterna för am- och dikor?

Mot bakgrund av sina efterforskningar skulle kommissionen hålla med om att bidragen i samband med am- och dikor i huvudsak har tillfallit storbönder? Förra året skall till exempel Prins Charles i Förenade kungariket ha tagit emot 2 miljoner engelska pund i form av bidrag från Europeiska unionen för am- och dikor.

Är kommissionen beredd att revidera bidragssystemet så att det i högre grad främjar småbönder? Vilka åtgärder skulle kommissionen vara beredd att vidta för att ändra systemet så att bönder som erhåller stöd blir tvungna att tillämpa ekologiskt försvarbara metoder?

⁽¹⁾ EGT L 177, 5.7.1997, s. 5.

⁽²⁾ EGT L 391, 31.12.1992, s. 20.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 oktober 1997)

Efter antagandet av förordning (EG) nr 1302/97, som nämns av parlamentsledamoten och som syftar till att klargöra vissa bestämmelser när det gäller tillfälligt överförande av bidragsrättigheter för am- och dikor har kommissionen för tillfället inte några andra förslag gällande denna fråga.

Den direkta förvaltningen av bidragssystemet för nötkreatur åligger medlemsstaterna. Kommissionen förfogar därför inte över närmare information om storleken på de jordbruksföretag som tar emot stöd. Med tanke på att bidragssystemet för am- och dikor grundar sig på antalet djur kan man sluta sig till att den slutliga summa som kan erhållas av djurhållaren är högre för de jordbruksföretag som har ett större antal am- och dikor. I realiteten är de små djurhållarna redan undantagna från tillämpningen av djurtäthetsfaktorn på jordbruksföretaget.

När det gäller revideringen av systemet skulle kommissionen vilja fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet på avsnittet om jordbruk i Agenda 2000 ⁽¹⁾. I detta förslag till åtgärder lägger kommissionen fram sina avsikter att föreslå fastställandet av en särskild begränsning av alla direkta stöd till betalningar som beviljats inom ramen för gemensam organisation av marknader. Dessutom påpekas det i samma förslag att ett av syftena med den gemensamma jordbrukspolitikerna är att miljömålen skall inlemmas med denna politik.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 slutlig.

(98/C 134/21)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2657/97
från Patricia McKenna (V) till rådet
(1 september 1997)

Ämne: Djurplågeri i produktionen av griskött

Bland Europeiska unionens konsumenter finns det en växande motvilja mot användningen av bås för suggor och bindning av djuren vilket tillämpas av grisindustrin på grund av de trånga förhållandena under djurens uppfödning. Av denna anledning har Tesco, en stor snabbköpskedja i Förenade kungariket, meddelat att den kommer att införa ett förbud mot försäljning av färskt fläsk som produceras enligt detta system från och med den 1 augusti 1997. Förbudet kommer att utökas till andra produkter av griskött inom ett år.

Tescos beslut har tagits sju år innan ett förbud inom hela Europeiska unionen kan komma att få effekt.

Med tanke på den växande motviljan bland konsumenter kommer Europeiska unionen att omvärdera sitt förbud i syfte att introducera det tidigare för att minska grymheten inom grisindustrin och återupprätta konsumenternas förtroende för produkter av griskött?

Svar

(15 januari 1998)

Den 19 november 1991 antog rådet direktiv 91/630/EEG ⁽¹⁾ om fastställande av lägsta djurskyddskrav vid svinhållning.

I detta direktiv fastställs bl.a. krav beträffande det fria golvutrymme som skall vara tillgängligt för varje svin som föds upp i grupp, samt bestämmelser om uppfödningssystem.

I direktivet anges det dessutom att det – från och med den 31 december 1995 – är förbjudet att uppföra, bygga om eller bygga till anläggningar i vilka suggor eller gyltor hålls bundna.

Den behöriga myndigheten får dock bevilja undantag så att anläggningar som uppförts före den 1 januari 1996 får fortsätta att användas under en övergångsperiod (t.o.m. den 31 december 2005).

I artikel 6 i ovan nämnda direktiv anges följande: "På grundval av ett yttrande från Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén, skall kommissionen senast den 1 oktober 1997 lämna in en rapport till rådet om de svinuppfödningssystem som är förenliga med djurskyddskraven för svin ur en patologisk, zooteknisk, fysiologisk och beteendevetenskaplig synvinkel och om deras socio-ekonomiska effekter. Rapporten skall särskilt ta upp skyddet av de suggor som föds upp under en varierande grad av instängdhet och i lösdrift och skall även innehålla lämpliga förslag som bygger på slutsatserna i rapporten".

Rådet kan försäkra den ärade parlamentsledamoten om att det med erforderlig uppmärksamhet och snabbhet kommer att granska kommissionens rapport och eventuella åtföljande förslag, så snart dessa har lämnats in, och att snarast möjligt fatta beslut om dem.

⁽¹⁾ EGT L 340, 11.12.1991, s. 33.

(98/C 134/22)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2658/97
från Patricia McKenna (V) till kommissionen
(1 september 1997)

Ämne: Samband mellan BSE och CJD

Den 1 juli 1997 utgav den brittiska rådgivande kommittén om BSE (Spongiform Encephalopathy Advisory Committee (SEAC)) en rapport om forskning om samband mellan BSE och nvCJD.

Rapporten uppgav att det inte fanns något bevis som kan vederlägga det föreslagna sambandet mellan BSE och CJD. Men den betonade också att bevisen som fanns att tillgå var otillräckliga för att vetenskapligt kunna bevisa att det fanns ett orsakssamband mellan de båda sjukdomarna.

Har kommissionen studerat rapporten från SEAC och, om så är fallet, är kommissionen nöjd med den vetenskapliga metod som har använts vid dess sammanställning?

Kan kommissionen ge information om dess egen forskning om samband mellan de båda sjukdomarna och om några framsteg hittills har gjorts?

Svar från Edith Cresson på kommissionens vägnar

(24 oktober 1997)

Kommissionen känner till dokumentet "Research into the link between bovine spongiform encephalopathy (BSE) and new variant Creutzfeld-Jacob disease (nvCJD)", som utgavs av SEAC, den brittiska rådgivande kommittén om BSE (Spongiform Encephalopathy Advisory Committee) den 1 juli 1997. I detta dokument fastställdes att även om det fanns belägg för att det fanns ett samband mellan BSE och nvCJD, så var de inte tillräckliga för att kunna gälla som vetenskapligt bevis för ett orsakssamband. Den vetenskapliga metod som användes var mycket modern och överensstämmer med de resultat som framkommit inom gemenskapens forskningsprojekt på samma område.

Fyra nyligen publicerade artiklar (den 25 september 1997 i The Lancet och den 2 oktober 1997 i Nature) innehåller rön om att det finns ett samband mellan BSE och nvCJD. De första två artiklarna innehåller för första gången en fullständig beskrivning av de kliniska och psykiatriska egenskaperna hos de fjorton första fallen av nvCJD som upptäcktes i Storbritannien. De två andra artiklarna innehåller belägg för att det smittämne som förorsakar BSE ligger bakom utvecklingen av nvCJD.

På gemenskapsnivå kommer forskning om BSE och CJD att även fortsättningsvis genomföras inom ramen för kommissionens åtgärdsplan om spongiform encefalopati som kan överföras till människor och djur som det fattades beslut om den 13 november 1996. Åtgärdsplanen skall samla forskningen på det här området och täcka aspekter från epidemiologi till riskbedömning, framtagandet av diagnostiska verktyg eller terapeutiska metoder samt beskrivning av vilken typ av smittämne det rör sig om.

Det har redan genomförts två ansökningsomgångar. Urval av projekt beror på det formella antagandet av förlikningsförfarandet i fråga om det finansiella tillskottet till Fjärde ramprogrammet.

Forskning med gemenskapsstöd kommer att bidra till fullständig insikt om de mekanismer som ligger bakom att nvCJD utvecklas.

(98/C 134/23)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2722/97

från Jesús Cabezón Alonso (PSE) till kommissionen

(1 september 1997)

Ämne: Tilldelning av de offentliga arbeten som samfinansieras av Europeiska unionen

I debatterna i det regionala parlamentet i den autonoma regionen Kantabrien (Spanien) har man diskuterat frågan om det utvärderingssystem som tillämpats på de företag som tilldelats arbete i den första fasen av den fullständiga saneringen av Santanderbukten.

Kommer kommissionen att göra någon uppföljning av tilldelningen av de arbeten som EU är med och finansierar? Har det gjorts någon uppföljning av just fallet Santanderbukten?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(23 oktober 1997)

Kommissionen har inte förutsättningar att utöva någon fullständig kontroll över alla upphandlingar i medlemsstaterna som skall ske enligt bestämmelserna i direktiven om förfarandena vid offentlig upphandling. Därför har flera medlemsstater redan infört effektiva provningsförfaranden i enlighet med vad som föreskrivs i direktiven 89/665/EEG om samordning av lagar och andra författningar för provning av offentlig upphandling av varor och bygg- och anläggningsarbeten ⁽¹⁾ och 92/13/EEG om samordning av lagar och andra författningar om gemenskapsregler om upphandlingsförfaranden tillämpade av företag och verk inom vatten-, energi-, transport-

och telekommunikationssektorerna ⁽²⁾, så att företag som anser sig ha blivit felaktigt behandlade under ett upphandlingsförfarande snabbare skall kunna handla på nationell nivå för att få sina synpunkter beaktade. Därigenom påverkas inte samma företags rätt att klaga hos kommissionen, som har möjlighet att inleda förfarandet i artikel 169 i EG-fördraget mot den berörda medlemsstaten.

Vad särskilt gäller de offentliga upphandlingar som inleddes för utförandet av projekt som samfinansieras av gemenskapen utövar kommissionen en allmän kontrollfunktion tillsammans med medlemsstaterna, bl.a. genom uppföljningskommittéerna. I fråga om arbetena i Santanderbukten har kommissionen konstaterat att myndigheterna verkligen hade öppnat den aktuella upphandlingen för konkurrens genom att offentliggöra ett meddelande om upphandling i EGT ⁽³⁾. Kommissionen har därefter inte underrättats om några särskilda svårigheter under förfarandets gång. Enligt den information den förfogar över kan kommissionen således konstatera att inget företag har anmält, hos kommissionen eller på nationell nivå, att dess rättigheter i något avseende eventuellt inte skulle ha beaktats under detta förfarande.

I vilket fall som helst har kommissionen inte fått kännedom om någon polemik av något slag beträffande systemet för utvärdering av de företag som deltog i förfarandet för upphandling till saneringsarbetena i Santanderbukten.

⁽¹⁾ EGT L 395, 30.12.1989.

⁽²⁾ EGT L 76, 23.3.1992.

⁽³⁾ EGT S 124, 29.6.1996.

(98/C 134/24)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2726/97

från Johanna Maij-Weggen (PPE) till kommissionen

(1 september 1997)

Ämne: Marknaden för ris (Indica och Japonica)

Har kommissionen tillgång till några sifferuppgifter om gemenskapens produktion, konsumtion och handel med ris av sorterna Japonica och Indica? Kan kommissionen ge en översikt av situationen under de gångna två åren och för innevarande år (1995-96-97) beträffande marknaden inom gemenskapen för ris av sorterna Japonica respektive Indica?

Kan kommissionen ge en schematisk framställning av den totala produktionen av och bristen på ris av sorten Indica och jämföra dessa uppgifter med införseln per land från u-länderna, AVS-länderna och från tredje land, både för de gångna två åren och för innevarande år (1995-96-97)?

Hur vill kommissionen förklara att ris av sorten Indica kan komma i fråga för interventionsköp trots att det råder brist på ris av denna sort inom gemenskapen? Hur vill kommissionen förklara att Indica-ris från u-länderna ges företräde trots att priset på detta ris är högre än priset på ris som producerats inom Europa?

Kan kommissionen tala om hur det kan komma sig att u-länderna kunnat snedvrider marknaden för Japonica-ris i och med att de inte alls exporterar något Japonica-ris till Europeiska unionen utan endast ris av sorten Indica? Vad anser kommissionen vara orsakerna till krisen på marknaden för Japonica-ris?

Kan kommissionen upplysa om varför marknaden för ris behandlas som en odelbar helhet trots att det finns olika rissorter (bland vilka märks Japonica och Indica) som inte kan bytas ut mot varandra? Kan kommissionen förklara varför kommissionen behandlar alla olika rissorter som en enda sort, så att det skapas ett intryck av att det är u-länderna som förorsakat krisen på rismarknaden i Europa, i ett läge då u-länderna i själva verket exporterar endast Indica-ris till Europa, alltså en rissort som det råder brist på inom gemenskapen?

Vilka medgivanden i fråga om ris har kommissionen under de senaste tre åren beviljat tredje land (förutom u-länder och AVS-länder) och varför har det då inte gjorts någon skillnad mellan Japonica — och Indica-ris, fastän unionen har ett överskott på ris av sorten Japonica? Tänker kommissionen bevilja ytterligare medgivanden till tredje länder? Varför det och på vilka villkor?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(27 oktober 1997)*

Kommissionen har en överproduktion på Japonica-ris med en genomsnittlig självförsörjning på nästan 120 % mellan 1988 och 1996. Kapaciteten för självförsörjning vad gäller Indica-ris har ökat från 46 % till 63 % mellan 1995/1996 och 1996/1997, till följd av att torkan i Spanien och Portugal upphörde.

Denna ökning har skett samtidigt med en betydande ökning av import av Indica-ris från de utomeuropeiska länderna och territorierna: från nästan 200 000 ton motsvarande slipat ris 1995 till drygt 270 000 år 1996, vilket utgör 41% av den totala importen av Indica-ris till gemenskapen. Förenta staterna är den näst största exportören av Indica-ris till gemenskapen, med en importvolym som är klart mindre och som motsvarar 27% av den totala importen. Importen från denna källa omfattas inte av den preferensordning som beviljats de utomeuropeiska länderna och territorierna. Risimporten från Afrika, Västindien och Stilla havet (AVS-länderna) har varit marginell (13 000 ton motsvarande slipat ris 1995 och 4 500 ton år 1996).

Föreningen av en normal skörd av Indica-ris under 1996/1997 och en importvolym som överstiger försörjningsunderskottet har lett till interventionsköp av detta ris. Att importen av Indica-ris från de utomeuropeiska länderna och territorierna fått företräde förklaras med de preferensvillkor som beviljades 1991 (obegränsad mängd och ingen tullavgift).

Förutom de särskilda problemen för Indica-ris har importen från de utomeuropeiska länderna och territorierna indirekt skapat problem för gemenskapens Japonica-ris, eftersom vissa odlare av Indica-ris gått över till Japonica-ris som är en överskottsprodukt och omfattas av exportreglerna i Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT). Detta har bidragit till sänkningen av priset på Japonica-ris och följaktligen till interventionsköp av detta ris med ytterligare kostnader för gemenskapen.

Vad gäller medgivanden under de tre senaste åren, har det viktigaste varit att rådet beviljat vissa tullkvoter för import av ris och brutet ris till följd av de förhandlingar som ägt rum i enlighet med artikel XXIV:6 i GATT-avtalet efter Österrikes, Finlands och Sveriges anslutning till gemenskapen.

(98/C 134/25)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2743/97**från Patricia McKenna (V) till rådet***(1 september 1997)*

Ämne: Behov av EU-sanktioner mot Myanmar

I slutet av juli 1997 offentliggjorde Amnesty International en färsk rapport om brott mot de mänskliga rättigheterna i Myanmar. Bland annat dokumenteras i rapporten de kränkningar som flyktingar utsätts för vid gränsen mellan Thailand och Myanmar. Den innehåller vittnesuppgifter om hur tatmadaw (den burmesiska armén) dödat eller torterat människor som den rövat bort och tvingat att arbeta som bärare när dessa inte utfört sina uppgifter på ett "tillfredsställande" sätt. Vidare dokumenteras hur statliga styrkor skjutit bybor som påståtts stödja beväpnade motståndsgrepp.

EU har upphävt de fördelar som Myanmar åtnjutit inom ramen för Allmänna preferenssystemet (GSP) på grund av den ihållande rapporteringen därifrån om kränkningar av de mänskliga rättigheterna och demokratin. Kommer rådet, mot bakgrund av de nya bevisen för att sådana kränkningar verkar fortsätta ske med oförminskad styrka, att överväga att införa mer omfattande sanktioner mot Myanmar genom att inskränka EU:s handelsförbindelser med landet?

I skrivande stund står Myanmar inför ett inträde i ASEAN, Sydostasiatiska nationers förbund. ASEAN har hävdat att "konstruktiva förbindelser" med SLORC, rådet för återupprättande av lag och ordning i Myanmar, kommer att leda till förbättringar vad gäller de mänskliga rättigheterna, men detta har ifrågasatts i vida kretsar.

Vilka påtryckningar kommer rådet att utöva på SLORC för att säkerställa att läget vad gäller de mänskliga rättigheterna i Myanmar noggrant övervakas samt för att FN:s särskilde rapportör för mänskliga rättigheter skall lämna tillträde till Myanmar? Vilka åtgärder kommer rådet att vidta för att säkerställa att investeringar från ASEAN, EU och andra håll inte förvärrar brotten mot de mänskliga rättigheterna och att det i synnerhet inte investeras i projekt där tvångsarbete förekommer?

Har rådet undersökt om några företag som är baserade inom EU, såsom det franska oljebolaget Total, har varit inblandade i projekt som använder sig av tvångsarbetare i Myanmar? Om så är fallet, vilka åtgärder har vidtagits och vilka åtgärder föreslår rådet att vidta?

Svar*(22 december 1997)*

1. Europeiska unionen delar den ärade parlamentsledamotens oro över läget vad gäller de mänskliga rättigheterna i Burma/Myanmar dit också problemet med tvångsarbete hör.

Europeiska unionen har inte upphört att kritisera detta förkastliga agerande, senast vid ministermötena inom ARF (ASEAN:s regionala forum) och ASEAN:s PMC (Post Ministerial Conference) vilka ägde rum den 27-28 juli 1997 i Kuala Lumpur och där Burma som ny medlem i ASEAN deltog.

2. Europeiska unionen kommer att fortsätta att försöka övertyga ASEAN-länderna om att de skall utnyttja de möjligheter de har för att utöva påtryckningar på Burma för att förbättra situationen i det landet. Rådet (allmänna frågor) drog vid sitt möte den 26 juni 1997 slutsatsen att, det faktum att Burma som ny medlem i ASEAN deltar vid ministermötena inom ARF och ASEAN:s PMC i Kuala Lumpur avgör inte på förhand frågan om ett eventuellt deltagande av Burma vid de möten som organiseras inom ramen för den bilaterala dialogen mellan EU och ASEAN.

3. Parallellt med detta har Europeiska unionen genomfört ett antal åtgärder beträffande SLORC-regimen (Statens råd för återupprättande av lag och ordning) som har makten i Rangoon. Den ärade parlamentsledamoten nämner rådets beslut om att upphäva det allmänna preferenssystemet. Rådet antog också en gemensam ståndpunkt i oktober 1996 om administrativa restriktioner och visumrestriktioner för medlemmar av den burmesiska militärjuntan. Denna gemensamma ståndpunkt som först gällde en period på sex månader förnyades en första gång i april 1997. Vid sitt möte den 20-21 oktober 1997 beslutade rådet om en ny förlängning på sex månader av denna gemensamma ståndpunkt.

(98/C 134/26)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2754/97**från Michl Ebner (PPE) till kommissionen***(1 september 1997)*

Ämne: EU-överensstämmelse av den italienska lagen D.L. 31/12/1996 nr 669

Under förutsättning att rådets direktiv av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning (90/364/EEG) ⁽¹⁾ som eftersträvar att EU-medborgarna i alla medlemsstater skall behandlas lika gäller, anmodas kommissionen meddela om artikel 29 i D.L. 31/12/1996 nr 669 är i överensstämmelse med EU-lagstiftningen?

Behandlas i Italien bosatta medborgare från andra EU-medlemsstater orättvist genom den ovan nämnda artikeln 29 eftersom fordon som anmälts i Italien och registrerats i utlandet före den 1 januari 1987 i utlandet inte beaktas i denna lag?

⁽¹⁾ EGT L 180, 13.7.1990, s. 26.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(21 oktober 1997)*

I artikel 29 i lagdekret nr 669 av den 31 december 1996 ⁽¹⁾ om stöd till köp av nya motorfordon i utbyte mot skrotning av motsvarande begagnade ägodel, fastställs som villkor för att detta stöd skall kunna tillämpas att det fordon som skall skrotas registrerades första gången före den 1 januari 1987. Detta villkor verkar inte vara oförenligt med gemenskapslagstiftningen.

Vidare verkar inte den aktuella bestämmelsen innehålla något villkor om att fordonet som skall skrotas skall vara registrerat i Italien. Om parlamentsledamoten skulle känna till något konkret fall av diskriminering på grund av att fordonet är registrerat i en annan medlemsstat, ber kommissionen parlamentsledamoten att meddela den om detta så att den kan kontrollera om det är frågan om en överträdelse av gemenskapslagstiftningen.

⁽¹⁾ Gazzetta ufficiale della Repubblica Italiana, nr 305, 31.12.1996

(98/C 134/27)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2814/97

**från Reino Paasilinna (PSE), Riitta Myller (PSE), Pertti Paasio (PSE),
Maj Theorin (PSE), Tommy Waidelich (PSE), Carole Tongue (PSE),
Dietrich Elchlepp (PSE) och Philippe De Coene (PSE) till kommissionen**

(1 september 1997)

Ämne: Urvalsförfarandet för tekniska konsulter till kommissionen

EU fullföljer ett utvecklingsprogram som syftar till att förbättra ekonomin och levnadsvillkoren i mindre utvecklade länder. De projekt som kräver tekniskt stöd sköts av konsultbolag eller grupper av bolag som väljs ut av kommissionen.

Urvalsprocessen är i högsta grad varierande inom kommissionen. Varje GD verkar ha sitt eget urvalsförfarande som är tämligen oklart och definitivt inte öppet. Tillvägagångssättet inom DG I har tilldragit sig vår uppmärksamhet eftersom vi anser att det inte säkerställer att den bästa kandidaten väljs. Konsekvenserna blir misslyckanden i att uppnå de mål som satts upp och slöseri med pengar. I förfarandet fastställs det gränser med minimikvalifikationer för den tekniska delen av anbudet. Därefter öppnas de ekonomiska anbuden från de bolag som åtminstone uppfyller minimikraven för den tekniska delen, och det lägsta anbudet tilldelas kontraktet. Ingen hänsyn tas till kvaliteten på det som överstiger miniminivån för den tekniska delen av anbudet.

Systemet ger låglöneländer fördelar. Det uppmuntrar till att erbjuda mindre erfaren och kvalificerad personal så att enbart minimikvalifikationerna uppnås. Mindre kvalificerade arbetslag ökar också kommissionens arbetsbörda när det gäller att följa projektet. Utvecklingsprojekt rör vanligtvis mycket svåra tekniska, socio-ekonomiska och ekonomiska frågor. De kräver därför mycket kvalificerade och erfarna arbetslag som kan samarbeta på ett smidigt sätt med de ansvariga för projektet och finna lösningar på de komplicerade problem som uppstår. Hög kvalitet tjänar EU:s, och särskilt mottagarlandets, intressen.

Vad kommer kommissionen att göra för att skapa ett system som lägger större vikt vid anbudets tekniska del i förhållande till den ekonomiska och som säkerställer att det tas lämplig hänsyn till kandidater med högt kvalificerade arbetslag samtidigt som det leder till en mer kostnadseffektiv projektimplementering?

Svar från Manuel Marin på kommissionens vägnar*(14 oktober 1997)*

Urvalet för tilldelning av kontrakt för tillhandahållande av tekniskt stöd inom ramen för genomförandet av gemenskapens program för stöd till utveckling sker huvudsakligen enligt de principer som fastställs i avdelning IX i budgetförordningen ⁽¹⁾ vilken är tillämplig på gemenskapens allmänna budget.

I artikel 118.1 i budgetförordningen föreskrivs att tilldelning av tjänstekontrakt skall ske genom ett selektivt anbudsförfarande. Kommissionen upprättar en förteckning med ett begränsat antal kandidater med ledning av vissa kriterier genom vilka det säkerställs att kandidaterna uppfyller kraven på kvalifikation, erfarenhet och obundenhet. Vidare beaktas huruvida kandidaterna har möjlighet att åta sig det berörda uppdraget.

Tjänstekontraktet tilldelas den anbudsgivare som lämnat in det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet, i enlighet med artikel 117 i finansförordningen. Vid tilldelningsförfarandet beaktas tjänsternas pris efter en noggrann bedömning av de tekniska aspekterna med ledning av de kriterier som fastställs i anbudsinfordran, som till exempel teknisk nivå, kvalitet och inom vilka tidsramar tjänsterna kan tillhandahållas.

I anbudsinfordran anges vilka tekniska kvalifikationer som är nödvändiga för att anbudet skall uppfylla kvalitetskraven, som till exempel en exakt beskrivning av vad som krävs av de experter som söks. Det är alltid fråga om experter på hög nivå, med en gedigen utbildning och lång erfarenhet inom det område som projektet avser eller av den region där det skall genomföras.

Anbuden bedöms utifrån sina tekniska kvaliteter. Kontraktet tilldelas den anbudsgivare som lämnat in det anbud som är bäst ur teknisk synpunkt, samt vad gäller förhållandet mellan kostnad och effektivitet. Det är således inte så att kontraktet automatiskt ges till den anbudsgivare som lämnat in det lägsta anbudet utan detta ges till den anbudsgivare som lämnat in det anbud som vid en helhetsbedömning förefaller mest ekonomiskt gynnsamt.

⁽¹⁾ EGT L 356, 31.12.1977.

(98/C 134/28)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2823/97**från Wolfgang Kreissl-Dörfler (V) till kommissionen***(1 september 1997)***Ämne:** Utbyggnad av motorvägen München-Deggendorf-Prag

Trafiken och de tunga transporterna på motorvägen München-Deggendorf (A 92) har ökat betydligt sedan den tjeckiska gränsen öppnades. Nu planeras en ytterligare utbyggnad av denna motorväg till Prag.

1. Är EU på något sätt delaktigt i utbyggnaden av denna motorväg? Finansieras denna utbyggnad med medel från EIB, EBRD, regionalstöden, Phare-programmet eller andra program?
2. Känner kommissionen till beräkningar eller undersökningar om ökningen av trafikmängden och därmed av avgasutsläppen, i synnerhet från tunga transporter, som uppkommer genom förlängningen av A 92 till Prag?
3. Anser kommissionen att det finns miljökonsekvensbeskrivningar (MKB) respektive undersökningar om effekterna på naturskyddet i Bayrischer Wald? Vilka bullerskyddsåtgärder planeras för de intillboende, särskilt på sträckan Landshut-Deggendorf?
4. Vad gäller de tunga transporterna, har man granskat alternativ till utbyggnaden av motorvägen, till exempel att intensifiera de kombinerade transporterna för denna sträcka eller att förbättra järnvägsinfrastrukturen?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(22 oktober 1997)*

1. Ingen gemenskapsfinansiering har begärts eller beviljats för att bygga ut motorväg A92 München-Deggendorf på sträckan Deggendorf-Pilsen-Prag. Europeiska regionala utvecklingsfonden medfinansierar hur som helst inte några motorvägsbyggen i Tyskland.

Myndigheterna i Bayern har uppgett för kommissionen att de inte känner till några konkreta planer till utbyggnad av denna motorväg. Kommissionen är medveten om att det pågår diskussioner i Tjeckien om att möjligen genomföra ett sådant projekt, men hittills har inget beslut tagits i frågan. För närvarande prioriterar den tjeckiska regeringen och gemenskapen utbyggnaden av motorväg D5 Prag-Pilsen-Nürnberg, som ligger i den alleuropeiska transportkorridoren nr IV.

2-3. Kommissionen är medveten om att trafiken har ökat avsevärt på den tjeckiska sträckan av E53 från Pilsen till Deggendorf, som ligger nära sitt kapacitetstak. Kommissionen känner inte till några studier om ökad trafik och ökade utsläpp till följd av en utbyggnad av A92 till Prag, och inte heller några miljökonsekvensbeskrivningar rörande Bayrischer Wald.

4. Kommissionen vet inte i vilken utsträckning alternativa transportsätt har övervägts för den här sträckan, men dess allmänna strävan är att säkerställa en balans mellan olika transportsätt vid utvecklingen av infrastrukturen till Central- och Östeuropa.

(98/C 134/29)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2834/97**från María Sornosa Martínez (GUE/NGL) till kommissionen***(1 september 1997)***Ämne:** Bevarande av mossen Pego-Oliva i Valencia, Spanien

Förra året formulerades en fråga till kommissionen (E-1387/96) ⁽¹⁾ om mossen Pego-Oliva. Rit Bjerregaard svarade för kommissionens räkning på frågan den 11 juli 1996. I detta svar påpekades det att kommissionen hade tagit kontakt med de spanska myndigheterna för att inhämta information om genomförandet av vissa projekt, förmodligen olagliga, i området. I samband härmed påmindes myndigheterna om att det till följd av att området förklarats som särskilt skyddsområde enligt direktiv 79/409/EEG ⁽²⁾ om fåglar, i förväg måste göras en bedömning av alla planer och projekt som kan ha inverkan på området (artikel 6 i direktiv 92/43/EEG ⁽³⁾ om livsmiljöer). Enligt kommissionsledamot Bjerregaard tillkännagav kommissionen även sin avsikt att ställa in finansieringen via Life om de spanska myndigheterna inte kunde ge ett tillfredsställande svar.

1. Har kommissionen fått den information den begärde av de spanska myndigheterna?
2. I det fall kommissionen har fått denna information, anser den att den är tillfredsställande?
3. Kan kommissionen ange i vilket stadium frågan befinner sig?
4. Kan kommissionen tillhandahålla denna information?

⁽¹⁾ EGT C 356, 25.11.1996, s. 33.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(9 oktober 1997)

1. Kommissionen känner till vad som hände i Marjal de Pego-Oliva. Bevarandet av detta område är ett av målen för projektet Life B4-3200/92/15183 (Primera y segunda fases del programa de acciones para la conservación de los Humedales de el Hondo de Elche y Valencia hispánica, en la Comunidad Valenciana, Espana). Kommissionen har upprepade gånger skrivit till Valencias regionala miljömyndighet, stödmottagare för Life-projektet. Eftersom svaren var ofullständiga vände sig kommissionen återigen till stödmottagaren i juli 1997. Detta brev har ännu inte besvarats.

2. Kommissionen är bara delvis tillfredsställd med stödmottagarens svar. Enligt de upplysningar som kommissionen förfogar över har de huvudsakliga åtgärderna som vidtagits varit ett klagomål framfört av naturreservatets direktör mot borgmästaren i Pego vad gäller ett eventuellt lagstridigt ingrepp mot naturresurserna och miljön, ett förvaltningsbeslut av Consejería de Medio Ambiente att upphöra med all jordbruksverksamhet på sumpmarksområdet, och ett juridiskt beslut av behörig domare som förbjuder all verksamhet på sumpmarksområdet, ålägger civilgardet övervakningen av området, och tillåter rättsliga åtgärder mot konstaterade överträdelser.

3–4. Med vetskap om att rättsliga åtgärder har vidtagits i Spanien avser kommissionen att granska detta fall tillsammans med de spanska myndigheterna vid nästa "paketmöte" om uppfyllandet av bestämmelserna i miljölagstiftningen och att besöka området denna höst för att kontrollera effekten av de vidtagna rättsliga åtgärderna och genomförbarheten av ytterligare markköp som skall samfinansieras genom Life-Nature.

(98/C 134/30)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2836/97

från Livio Filippi (PPE) till kommissionen

(1 september 1997)

Ämne: Förbud mot användning av "farliga beståndsdelar" i samband med BSE

Den 23 juli 1997 antog rådet på kommissionens förslag ett beslut om införande av ett förbud mot användning av "farliga beståndsdelar" som härrör från nötkreatur, får och get i foder- och livsmedelskedjan, liksom all annan eventuell användning. Med detta beslut införs i alla medlemsstater ett förbud i synnerhet mot användning av "särskilt farliga beståndsdelar", såsom kraniet inklusive hjärnan, ögonen, tonsillerna och ryggmärgen från nötkreatur, får och get som är äldre än 12 månader samt mjölten från får och get i alla åldrar.

Rådets beslut verkar vara ett försenat försök att ompröva kommissionens tidigare åtgärder för förebyggande av spridning av BSE, vilka parlamentet ansåg vara otillräckliga, eftersom de är generella och eftersom följderna av deras tillämpning inte bedömts i tillräckligt hög grad. Kommissionen anmodas att besvara följande frågor:

1. Vilka vetenskapliga belägg berättigar antagandet av ett beslut som utan åtskillnad gäller alla medlemsstater, utan hänsyn till de olika epidemiologiska förhållandena i varje enskild medlemsstat?
2. Har man tillräckligt noga bedömt problemen med eliminering av de betydande mängder farliga beståndsdelar, som härrör från att åtgärderna trätt i kraft, och de eventuella konsekvenser för miljön, såsom förorening, som kan bli följden av förbrännings- eller nedgrävningsprocesser?

3. Har kommissionen bedömt om antagandet av så snäva och generella åtgärder kan ha negativa följder för konsumenterna och därigenom ge upphov till en ny och mer omfattande nedgång i nötköttskonsumtionen, vilket underminerar de finansiella insatser som gemenskapen redan gjort för att åtgärda följderna av BSE-krisen?
4. Har man i tillräckligt hög grad beaktat det faktum, att rådets förbud, som även gäller tredje länder, är svårförenligt med plantskyddsavtalet inom ramen för GATT (Uruguayrundan), enligt vilket hälsovårdsåtgärder som hindrar den internationella handeln endast får tillämpas om det finns valida vetenskapliga motiv för detta, och att detta således kan innebära att det blir fri rörlighet inom EU för farliga beståndsdelar som härstammar från tredje länder?
5. Anser kommissionen inte att man bör genomföra en lämplig, detaljerad offentlig informationskampanj i syfte att motverka upprepad spridning av alarmerande och vilseledande nyheter, som endast skapar förvirring bland konsumenterna inom det känsliga hälsovårdsområdet?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(26 november 1997)

Den 30 juli 1997 fattade kommissionen beslut 97/534/EG ⁽¹⁾ om förbud mot användande av riskmaterial i fråga om transmissibel spongiform encefalopati.

1. Enligt Internationella organisationen för epizootier och enligt gemenskapens tvärvetenskapliga kommitté/ vetenskapliga styrkommitté kan ingen medlemsstat idag anses som fri från bovin spongiform encefalopati (BSE). Sedan BSE upptäcktes i Förenade kungariket 1986 har nötkreatur som visat sig vara bärare av BSE exporterats från Förenade kungariket till andra medlemsstater, vilket även skett med kontaminerat benmjöl.

Dessutom har de inspektioner som genomförts i medlemsstaterna under 1996 avslöjat vissa brister när det gäller att genomföra gemenskapens åtgärder mot BSE, särskilt i fråga om strukturer för övervakning, utbildning och diagnos samt genomförande och kontroll av normer för värmebehandling och förbudet mot användning av däggdjursprotein i foder för idisslande djur.

2. När kommissionen utarbetade sitt förslag var den medveten om de eventuella konsekvenserna för miljön och problemen med arbetarskydd och hanteringen av det specificerade riskmaterialet. Man bedömde att sådana konsekvenser och problem skulle uppvägas av de fördelar för människors och djurs hälsa det innebär att begränsa riskerna för spridning av transmissibla spongiforma encefalopater (TSE) i enlighet med beslut 97/534/EG. Dessutom hänvisas i artikel 4.2 i beslut 97/534/EG till artikel 3.2 i rådets direktiv 90/667/EEG om fastställande av veterinära bestämmelser om bortskafter och bearbetning av animaliskt avfall och dess utsläppande på marknaden samt om förhindrande av sjukdomsalstrande organismer i foder av animaliskt ursprung samt om ändring av direktiv 90/425/EEG ⁽²⁾. I artikel 3.2 i detta direktiv tillåts att animaliskt högriskmaterial bortskafter genom bränning eller nedgrävning i ett antal situationer, inbegripet när djur är infekterade eller misstänks vara infekterade med en allvarlig sjukdom. Enligt direktivet skall åtgärder vidtas för att undvika förorening av grundvatten och andra olägenheter för miljön. Dessutom anges i rådets direktiv 89/391/EEG ⁽³⁾ och 90/679/EEG ⁽⁴⁾ gemenskapsåtgärder för skydd för arbetstagarna mot risker från okonventionella agenser som är kopplade till BSE, och ytterligare åtgärder planeras för den närmaste framtiden.

3. Kommissionen har inga uppgifter som tyder på att tillkännagivandet av beslut 97/534/EG haft negativa effekter på konsumtionen. Vid den vetenskapliga konferens om ben- och köttmjöl som anordnades gemensamt av parlamentet och kommissionen den 1–2 juli 1997 i Bryssel tydde inläggen från konsumenternas företrädare snarare på att konsumenternas intresse överensstämde med de åtgärder kommissionen vidtagit på området. Utan att man underskattar de ekonomiska följder som kommissionens åtgärder kommer att få för medlemsstaterna, kan man säga att åtgärderna inte kommer att påverka köttkonsumtionen negativt, snarare tvärtom.

4. I artikel 6.4 i beslut 97/534/EG anges följande: "Vid genomförandet av detta beslut skall gemenskapen uppfylla de förpliktelser som följer av internationella avtal".

Kommissionen grundade sitt beslut på ett vetenskapligt yttrande från den vetenskapliga veterinärkommittén i december 1996. Eftersom den vetenskapliga kunskapen ökat sedan dess, samråder kommissionen för närvarande med den vetenskapliga styrkommittén för att om nödvändigt uppdatera den vetenskapliga grunden för definitionen av särskilt riskmaterial med tanke på de senaste vetenskapliga resultaten. Styrkommittén förväntas avge ett yttrande i frågan vid sitt nästa sammanträde som skall hållas den 21 november 1997. Kommittén har fått klart för sig att alla yttranden i denna fråga måste vila på väl dokumenterade och fasta vetenskapliga grunder, inte minst av den anledning som parlamentsledamoten anger.

I enlighet med artikel 8 i beslutet skall kommissionen anpassa sitt beslut om det krävs på grund av nya vetenskapliga bevis. ("Detta beslut skall omprövas regelbundet mot bakgrund av ny vetenskaplig information rörande risken att utsättas för TSE genom smitta från andra djurarter, åldersgrupper, vävnader eller material. Om nödvändigt skall beslutet ändras efter det att den tillämpliga vetenskapliga kommittén konsulterats och i enlighet med förfarandet i artikel 18 i direktiv 80/662/EEG").

5. I likhet med parlamentsledamoten anser kommissionen att det är synnerligen lämpligt att inleda en bred informationskampanj i frågan riktad till allmänheten. Närmare bestämt ämnar kommissionen från och med oktober 1997 sprida rapporten från den vetenskapliga konferens om ben- och köttmjöl som anordnades den 1–2 juli 1997, samt en tredje reviderad och utökad upplaga av handboken om BSE. Eftersom den andra upplagan från november 1996 blev en sådan framgång, skall den nya handboken finnas tillgänglig på alla gemenskapens officiella språk och spridas i stor omfattning i alla medlemsstater och i tredje land.

(¹) EGT L 216, 8.4.1997.

(²) EGT L 363, 27.12.1990.

(³) EGT L 183, 29.6.1989.

(⁴) EGT L 374, 31.12.1990.

(98/C 134/31)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2843/97

från Klaus-Heiner Lehne (PPE) till kommissionen

(11 september 1997)

Ämne: Antidumpningsförfordning om cykeldelar med ursprung i Kina

Genom rådets förordning (EG) nr 71/97 (¹) och kommissionens förordning (EG) nr 88/97 (²) har den ursprungliga tullen på cyklar med ursprung i Folkrepubliken Kina utvidgats till att även gälla import av cykeldelar. Trots att kommissionens undersökning endast behandlade import av kompletta färdigmonterade cykeldelar (satser) infördes tull på kringgående även på enskilda cykeldelar. Detta leder till att europeiska importörer av cykeldelar från Folkrepubliken Kina berörs av förordningen om kringgående trots att deras verksamhet inte utgör kringgående och trots att de inte deltog i kommissionens undersökning.

För monteringsföretag föreskriver kommissionen befrielse från tull på kringgående medan importörer av cykeldelar hänvisas till de nationella tullmyndigheternas så kallade mekanism för kontroll av användningen för särskilda ändamål av. I praktiken har det visat sig att förfarandet med användning för särskilda ändamål är fullkomligt odugligt, att det leder till begränsningar i den fria rörligheten för varor i gemenskapen, och att konsekvensen blir betydande förluster av marknadsandelar för den europeiska leverantörsindustrin.

Antidumpningsåtgärderna skall säkerställa skydd av de europeiska företagen men de aktuella åtgärderna leder till motsatsen, nämligen att den småskaliga leverantörsindustrin i Europa förstörs.

1. När kommer kommissionen att ändra de relevanta förordningarna på så sätt att endast de företag vars verksamhet konstaterats utgöra kringgående berörs?

2. Hur bedömer kommissionen situationen för de europeiska företag som importerar cykeldelar från Folkrepubliken Kina och som redan förlorat betydande marknadsandelar genom dessa förordningar?

(¹) EGT L 16, 18.1.1997, s. 55.

(²) EGT L 17, 21.1.1997, s. 17.

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar*(28 oktober 1997)*

I enlighet med artikel 1 i förordning (EG) nr 703/96 ⁽¹⁾ avsåg den undersökning om kringgående som ledde till att förordningarna (EG) nr 71/97 ⁽²⁾ och 88/97 ⁽³⁾ antogs cykeldelar som klassificeras enligt KN-nummer 8714 91 10 — 8714 99 90 och begränsade sig inte till cykeldelar för montering. Detta förfarande berörde inte enbart monteringsföretagen utan även och framför allt de berörda importörerna, av vilka endast en deltog aktivt i undersökningen inom den tidsfrist som fastställs i förordning (EG) nr 703/96. När det fastställdes att den antidumpningstull som hade införts för import av cyklar med ursprung i Folkrepubliken Kina kringgicks utvidgade gemenskapen genom förordning (EG) nr 71/97 antidumpningstullen till att omfatta de viktigaste delarna av cyklar med samma ursprung. Genom förordning (EG) nr 88/97 infördes ett omfattande system med undantag för sådan import som inte innebär något kringgående. Eftersom detta, enligt artikel 13 i grundförordningen [förordning (EG) nr 384/96 ⁽⁴⁾], endast kan fastställas för företag som monterar eller tillverkar cyklar, kan undantag från den utvidgade antidumpningstullen beviljas tillverkare endast för sådan import som är avsedd för eget bruk. Undantag kan beviljas för andra aktörer om cykeldelarna används av monteringsföretag som inte kringgår den gällande antidumpningstullen. Övervakningen i detta avseende utövas inom ramen för (det mycket effektiva) tullförfarande som avser användning för särskilda ändamål. Därigenom kan varorna övervakas fram till dess att de övergår till fri omsättning och, t.o.m. i så fall, undgå att antidumpningstull tas ut. Varornas omlopp mellan medlemsstaterna sker med hjälp av kontrollexemplar T5.

Eftersom det är fråga om det första förfarandet inom vilket en antidumpningstull har införts i enlighet med artikel 13 i grundförordningen för import till gemenskapen av delar av samma vara och det beskrivna undantagssystemet har införts, är det särskilt intressant att analysera och utvärdera syftet med och effektiviteten i denna åtgärd. De berörda importörerna och underleverantörerna har redan kunnat lämna kommentarer till kommissionen som även skulle vilja ta del av andra berörda parter synpunkter. Syftet är att kunna bearbeta statistikuppgifter och ta hänsyn till medlemsstaternas erfarenheter.

1. Först när denna analys har slutförts kan det beslutas om huruvida förordningarna (EG) nr 71/97 och nr 88/97 eventuellt behöver anpassas.

2. Eftersom denna analys ännu inte har avslutats, är det för närvarande inte möjligt att uttala sig om läget för importörer av cykeldelar (eventuella förluster av marknadsandelar och deras orsaker).

⁽¹⁾ EGT L 98, 19.4.1996.

⁽²⁾ EGT L 16, 18.1.1997.

⁽³⁾ EGT L 17, 21.1.1997.

⁽⁴⁾ EGT L 56, 6.3.1996.

(98/C 134/32)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2844/97**från Klaus-Heiner Lehne (PPE) till kommissionen***(11 september 1997)*

Ämne: Bankavgifter vid införandet av euron

I tidskriften "Europa ohne Grenzen" (Europa utan gränser) som gavs ut av kommissionen, generaldirektorat — Information, kommunikation, kultur och audiovisuella medier, i form av ett månadsbrev (ISSN 1021-2345) i juni 1997 (redaktionsslut 20 maj 1997) anges på sidan 2 under överskriften "Praktiska frågor om euron och svar till våren 1998?":

Inga avgifter skall tas ut av användarna för växling av landets valuta till euro efter den 1 januari 1998 utöver ersättning för bankernas verkliga tekniska kostnader.

Med anledning av detta ställer jag följande frågor till kommissionen:

1. Vilka kostnader rör det sig därvid om?
2. Anser kommissionen att det är riktigt att kostnaderna för den nödvändiga växlingen av lagstadgade betalningsmedel skall vältras över på konsumenterna?

3. Är det överhuvudtaget förenligt med det rättsliga läget att ett av statliga myndigheter föranlett utbyte av ett lagstadgat betalningsmedel kan läggas på de enskilda konsumenterna?
4. Eftersom utbytet av de lagstadgade betalningsmedlen i grunden handlar om en administrativ åtgärd från statsmakten, borde inte kostnaderna bestridas av allmänna skattemedel?
5. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att inte de psykologiska förbehåll som stora delar av befolkningen har mot euron ökar genom eventuella ytterligare merkostnader (växlingskostnader)?
6. Är det inte möjligt att förbinda bankerna genom rättsliga övergångsbestämmelser att utforma utbytet så att det är gratis för konsumenten?
7. Hur bedömer kommissionen i samband med frågorna 1-6 domstolens dom av den 15 juli 1997 i diarienummer XI ZR 269/96 och 279/96 om kostnadsbefrielse när det gäller att uppfylla statsmaktens uppgifter genom bankerna? (De aktuella artiklarna i Frankfurter Allgemeinen Zeitung bifogas.)

Svar från Yves-Thibault de Silguy på kommissionens vägnar

(31 oktober 1997)

Kommissionen har undersökt de frågor som parlamentsledamoten ställer. Frågorna diskuterades vid en rundabordskonferens som anordnades den 15 maj 1997 med olika deltagande organisationer och synpunkter har lämnats till kommissionen i synnerhet från finansiella institut och konsumentorganisationer.

Kommissionen kommer med hjälp av en expertgrupp att fortsätta att ingående undersöka dessa frågor under de kommande månaderna. Arbetet kommer att vara avslutat vid slutet av 1997. Kommissionen kommer att lämna ett kompletterande svar till parlamentsledamoten så snart som möjligt.

Kommissionen uppgav i sitt meddelande om de praktiska aspekterna av införandet av euron att man planerar att före slutet av 1997 besluta om en gemensam insats för omräkningskurser är nödvändig i alla de deltagande medlemsstaterna, om en sådan gemensam insats skall genomdrivas genom lagstiftning på nationell nivå eller gemenskapsnivå, om det kan lämnas till marknadskrafterna eller om frivilliga avtal eller riktlinjer för god praxis skall utgöra rättesnöret.

(98/C 134/33)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2889/97

från Glyn Ford (PSE) till rådet

(16 september 1997)

Ämne: Kränkningar av de mänskliga rättigheterna i före detta Jugoslavien

Känner rådet till att kroatiska myndigheter ser mellan fingrarna när det gäller kränkningar av de mänskliga rättigheterna i vissa områden i före detta Jugoslavien, såsom Lika?

Vilka åtgärder planerar rådet att vidta för att sätta press på Kroatien om dessa kränkningar fortsätter?

Svar

(22 december 1997)

Rådet är medvetet om avsaknaden av respekt för de mänskliga rättigheterna och minoriteternas rättigheter i Kroatien och andra länder i f.d. Jugoslavien.

Därför antog rådet vid sitt möte den 29 april 1997 slutsatser om tillämpningen av villkorlighet i förbindelserna med länderna i regionen. Unionen har för avsikt att utveckla dessa förbindelser inom ramar som gynnar demokratin, rättsstaten, högre normer i fråga om mänskliga rättigheter och minoriteters rättigheter, övergången till marknadsekonomi och ökat samarbete mellan dessa länder.

Rådet har följaktligen fastställt de politiska och ekonomiska villkor som utgör en grundval för en konsekvent och öppen politik när det gäller förbindelserna med Europeiska unionen på områdena för handel, finansiellt stöd och ekonomiskt samarbete samt avtalsmässiga förbindelser. Denna villkorlighetsstrategi bör stimulera de berörda länderna, inbegripet Kroatien, till att uppfylla dessa villkor och är därigenom ett viktigt påtryckningsmedel.

Europeiska unionen uppmanar kontinuerligt de kroatiska myndigheterna att uppfylla sina skyldigheter enligt fredsavtalen och att respektera de mänskliga rättigheterna och minoriteternas rättigheter. Europeiska rådet i Amsterdam den 16-17 juni 1997 betonade således att respekten för de mänskliga rättigheterna och minoriteters rättigheter över hela landet liksom fördrivna personers och flyktingars rätt att återvända fortfarande är en förutsättning för återintegreringsprocessen och för förbättrade förbindelser mellan EU och Kroatien. Europeiska unionen insisterar på dessa krav i sina kontakter med de kroatiska myndigheterna och har vidtagit flera åtgärder i detta syfte.

I detta sammanhang stöder Europeiska unionen även projekt i östra Slavonien som syftar till flyktingars och fördrivna personers återvändande och till försoning och fredlig återintegrering i denna kroatiska region.

(98/C 134/34)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2890/97

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(17 september 1997)

Ämne: Import av drakhuvudfisk (harpadon nehereus)

Kan kommissionen bekräfta att den har infört förbud av import från ett antal tredje länder av drakhuvudfisk till Europeiska unionen?

Vilka åtgärder vidtas för att komma till rätta med situationen?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 november 1997)

Vid inspektioner på plats som nyligen gjorts av kommissionens inspektörer har det visat sig att det finns ett genomgående problem beträffande hygien vid produktion och bearbetning av fiskprodukter i Indien och Bangladesh. Enligt rådets direktiv 91/493/EEG om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av fiskprodukter⁽¹⁾ avses med fiskprodukter salt- eller sötvattensfiskar eller delar därav inklusive rom och mjölke, med undantag av vattendäggdjur, grodor och vattendjur som omfattas av andra gemenskapsakter. Därför bör drakhuvudfisk, som är en torkad fiskspecialitet, inbegripas i denna definition.

Inspektionerna har visat allvarliga brister i uppbyggnaden av anläggningarna, i den hygieniska kvaliteten hos råvaran samt i framställningsprocessen. Vidare avslöjades en mycket allvarlig brist på kontroll från de nationella myndigheternas sida.

Dessutom har flera medlemsstater vid importkontroll upptäckt närvaro av salmonella och vibrier i fiskprodukter med ursprung i Indien. Dessa föroreningar beror på dålig hygienisk hantering under produktion eller förädling.

Som folkhälsoåtgärd förbjöds import av fiskprodukter med ursprung i Indien och Bangladesh genom kommissionens beslut 97/515/EG och 97/513/EG om vissa skyddsåtgärder om vissa fiskprodukter med ursprung i dessa länder⁽²⁾. Åtgärderna kommer att omprövas före den 30 november 1997.

Frågan är mycket känslig eftersom den har betydelse för folkhälsan. Kommissionen har kontakt med myndigheterna i Indien och Bangladesh för att få försäkran om att de hygieniska förhållandena kommer att förbättras så snart som möjligt så att importrestriktionerna kan tas bort när man har fått tillfredsställande garantier angående den sanitära situationen.

⁽¹⁾ EGT L 268, 24.9.1991

⁽²⁾ EGT L 214, 6.8.1997

(98/C 134/35)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2893/97

från Phillip Whitehead (PSE) till rådet

(16 september 1997)

Ämne: Nickel som avges från legeringar som används i mynten för en och två Euro

I nickeldirektivet (94/27/EG) ⁽¹⁾ förbjuds användning av nickellegeringar som avger mer än 0,5 µg/cm² per vecka för produkter avsedda att komma i direkt och långvarig kontakt med människors hud.

Anser rådet att mynt skall betraktas som produkter avsedda att komma i direkt och långvarig kontakt med människors hud, mot bakgrund av att vissa arbetstagare såsom banktjänstemän och kassapersonal kommer mycket i kontakt med mynt?

Kan rådet i så fall försäkra att den nickellegering som kommer att användas i mynten för Euron uppfyller kraven för sådana produkter i enlighet med nickeldirektivet?

⁽¹⁾ EGT L 188, 22.7.1994, s. 1.

(98/C 134/36)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2895/97

från Phillip Whitehead (PSE) till rådet

(16 september 1997)

Ämne: Förslag till rådets förordning om valörer och tekniska specifikationer för mynt i Euro

Det förefaller som om kommissionen, efter att formellt ha hänvisat ovan nämnda förslag (KOM(97)0247) ⁽¹⁾ till både parlamentet och rådet, har beslutat att rådgöra med den vetenskapliga kommittén för toxiska och ekotoxiska kemiska föreningar angående de hälsorelaterade konsekvenserna av att använda en nickellegering i mynten för en och två Euro. Det förefaller också som om kommissionen finansierar ytterligare forskning på området.

Anser rådet att det redan finns tillräcklig forskning för att ett beslut skall kunna fattas om förslaget, som garanterar de höga nivåer för skydd av människors hälsa som slås fast i artikel 129 i det nya Amsterdamfördraget?

Anser inte rådet i annat fall att det vore lämpligt om både rådet och parlamentet inväntade resultaten från den ytterligare forskningen och den vetenskapliga ståndpunkten innan de gör sin bedömning om lämpligheten att använda nickellegeringar i mynten för en och två Euro?

⁽¹⁾ EGT C 208, 9.7.1997, s. 5.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2893/97 och E-2895/97**

(22 december 1997)

De tekniska specificeringarna för euromyntet och särskilt valet av vilken metall som kommer att användas i dem är föremål för ett förslag till förordning som lades fram av kommissionen i juni. I sitt förslag rekommenderar kommissionen att nickel skall användas endast för mynten i 1 och 2 euro, som utgör omkring 8 % av alla euromynt. Denna situation skall jämföras med den nuvarande situationen där det stora flertalet medlemsstater använder nickel i omkring 75 % av alla sina mynt.

1- och 2-euromynten kommer på grund av sina höga valörer att behöva förses med ytterligare säkerhetsdetaljer för att minska omfattningen av eventuella förfalskningar. Med den teknik som finns för närvarande skulle det, om det var nödvändigt, bli mycket svårt att prova, utveckla och tillverka ett alternativ till nickel innan euromynten skall införas, det vill säga senast den 1 januari 2002. Det är därför som kommissionen efter samråd med Rådgivande vetenskapliga kommittén för kemiska föreningars giftighet och ekotoxicitet har vidhållit sitt förslag om att nickel skall användas endast för mynten 1 och 2 euro.

Rådet inledde en första granskning av kommissionens förslag vid sitt möte den 7 juli 1997 och nådde principiell politisk enighet om kommissionens förslag med förbehåll i synnerhet för sådana ändringar som skulle beslutas mot bakgrund av eventuella ändringsförslag från Europaparlamentet vid första och andra behandlingen. Det bör särskilt erinras om att denna förordning kan antas av rådet först sedan det har avgjorts vilka medlemsstater som inför euron som gemensam valuta (art. 105a.2 i fördraget tillsammans med dess artikel 109k).

Eftersom det för antagandet av denna förordning krävs ett samarbetsförfarande med Europaparlamentet enligt artikel 189c i fördraget kommer rådet att anta sin gemensamma ståndpunkt efter att ha granskat det yttrande som Europaparlamentet antagit vid första behandlingen.

(98/C 134/37)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2894/97
från Phillip Whitehead (PSE) till kommissionen
(17 september 1997)

Ämne: Nickel som avges från legeringar som används i mynten för en och två Euro

I nickeldirektivet (94/27/EG) ⁽¹⁾ förbjuds användning av nickellegeringar som avger mer än 0,5 µg/cm² per vecka för produkter avsedda att komma i direkt och långvarig kontakt med människors hud.

Anser kommissionen att mynt skall betraktas som produkter avsedda att komma i direkt och långvarig kontakt med människors hud, mot bakgrund av att vissa arbetstagare såsom banktjänstemän och kassapersonal kommer mycket i kontakt med mynt?

Kan kommissionen så fall försäkra att den nickellegering som kommer att användas i mynten för Euron uppfyller kraven för sådana produkter i enlighet med nickeldirektivet?

⁽¹⁾ EGT L 188, 22.7.1994, s. 1.

Svar från Yves-Thibault de Silguy på kommissionens vägnar

18 november 1997)

Genom direktiv 94/27/EG av den 30 juni 1994 om ändring för tolfte gången av direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) införs begränsningar av användandet av nickel i föremål som är avsedda att komma i direkt och långvarig kontakt med huden. Dessa begränsningar har införts eftersom förekomst av nickel i vissa föremål kan framkalla överkänslighet för nickel hos människor och leda till allergiska reaktioner vid långvarig kontakt.

Det finns emellertid enligt Rådgivande vetenskapliga kommittén för giftiga och miljöfarliga ämnen inga belägg som visar att nickel i nuvarande mynt har föranlett överkänslighet vare sig hos personer som i sitt yrke hanterar mynt eller bland konsumenterna i allmänhet.

Mynt förekommer inte i förteckningen över föremål som biläggs direktivet och det finns för närvarande inget som tyder på att mynt omfattas av direktivet.

Enligt förslaget till rådets förordning om valörer och tekniska specifikationer för mynt i euro ⁽¹⁾ kommer endast 8 % av euromynten i omlopp att innehålla nickel jämfört med 75 % av de nuvarande mynten.

⁽¹⁾ EGT C 208, 9.7.1997.

(98/C 134/38)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2901/97**från W.G. van Velzen (PPE) och Ria Oomen-Ruijten (PPE) till kommissionen***(17 september 1997)*

Ämne: Direktivet om luftkvalitet, konkurrens på miljöpolitikens område och regional samverkan till frömma för miljön

I början av augusti kom det till kännedom att marken i Zelzate i Belgien är förorenad i oerhörd grad och att denna förorening efter vad som framkommit vid mätningar förorsakats av polycykliska aromatiska kolväten. Dessa kolväten som sprids via luften har i mindre grad påverkat miljön i gränsområdet Zeeuws-Vlaanderen, särskilt då på orterna Sas van Gent och Axel i Nederländerna. Det antas att ett företag inom kemiska industrin står bakom föroreningen.

Stämmer det att det i direktivet om luftkvalitet ännu inte finns fastslaget några gränsvärden för polycykliska aromatiska kolväten?

Är kommissionen beredd att tidigare än planerat (1999) framkomma med strikta gränsvärden för de tillåtna polycykliska aromatiska kolvätena?

Anser kommissionen att miljövårdsbestämmelserna i samband med tillstånd för bland annat polycykliska aromatiska kolväten skall vara de samma i olika medlemsstater eller kan medlemsstaterna ha olika normer?

Ifall medlemsstaterna kan ha olika normer, innebär detta då en snedvridning av konkurrensvillkoren i gränsområden?

Har kommissionen för avsikt att i beaktande av sina nya befogenheter enligt Amsterdamfördraget och med hänsyn tagen till åstadkommandet av EMU, varvid konkurrens mellan medlemsstaterna på miljöpolitikens område bör undvikas, framlägga förslag till en kompletterande harmonisering av miljövårdsbestämmelserna?

Anser kommissionen att det vore önskvärt att gränsområden skulle ha en gemensam plan för hur det bör förfaras i händelse av gränsöverskridande föroreningar?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(7 november 1997)*

Kommissionen hänvisar parlamentsledamöterna till svaret på den skriftliga frågan nr E-2900/97 ⁽¹⁾ som rör samma fråga.

Kommissionen har för avsikt att lägga fram ett förslag under 1999 för att fastlägga luftkvalitetsnormer för polycykliska aromatiska kolväten. Detta var den tidsgräns som förutsågs i ramdirektivet 96/62/EG av den 27 september 1996 om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten ⁽²⁾. Kommissionen har inga avsikter att föregripa denna tidsgräns.

Utfärdandet av tillstånd och godkännande av utsläpp av polycykliska aromatiska kolväten samt behovet av harmoniserade tillvägagångssätt har redan behandlats i svaret till ovanstående skriftliga fråga ⁽¹⁾.

Parlamentsledamöterna anser det önskvärt att medlemsstaterna skall kunna utveckla gemensamma åtgärdsplaner för miljöproblem i gränsområden. Kommissionen skulle vilja understryka att det i flera delar av gemenskapslagstiftningen redan finns bestämmelser som ger utrymme för särskilt samrådsförfarande för gränsöverskridande frågor (t.ex artikel 17 i direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar ⁽³⁾ och artikel 8.6 i direktiv 96/62/EG). Dessutom finns det flera internationella konventioner om frågor som rör gränsöverskridande föroreningar. Kommissionen är inte övertygad om att den beskriva händelsen utgör tillräcklig grund för att ifrågasätta de befintliga bestämmelserna inom gemenskapen och övriga internationella bestämmelser.

⁽¹⁾ EGT C 117, 16.4.1998, s. 97.

⁽²⁾ EGT L 296, 21.11.1996.

⁽³⁾ EGT L 257, 10.10.1996.

(98/C 134/39)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2903/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(17 september 1997)**Ämne:* Leveranser av höganrikat uran från Ryssland till FRM II

1. Kan kommissionen bekräfta att Euratoms försörjningsbyrå förhandlat med ryska myndigheter om leverans av höganrikat uran till europeiska forskningsreaktorer? Omfattar förhandlingarna också leveranser till den omstridda FRM II-reaktorn i München?
2. I vilket skede befinner sig förhandlingarna? Vad har man redan kommit överens om och vilka frågor är fortfarande öppna? När räknar man med att förhandlingarna är slutförda?
3. Kan kommissionen bekräfta att Euratoms försörjningsbyrå lagt fram ett förslag till överenskommelse om leverans av höganrikat uran från Ryssland till FRM II?
4. Är kommissionen inte rädd för att bruket av höganrikat uran i FRM II-reaktorn kommer att utgöra ett allvarligt bakslag mot strävandena att förhindra spridning av höganrikat uran? Om så inte är fallet, så varför inte?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar*(3 december 1997)*

1. och 2. Ännu i november 1997 hade inga formella förhandlingar om leverans av höganrikat uran till europeiska forskningsreaktorer inletts mellan de ryska myndigheterna och Euratoms försörjningsbyrå.
 3. Kommissionen och Euratoms försörjningsbyrå har i samråd med de medlemsstater som har ett fortlöpande intresse av att använda, framställa eller upparbeta höganrikat uran, utarbetat ett utkast till tillvägagångssätt som kan användas vid eventuella förhandlingar. Detta skulle ge Ryska federationens regering de garantier som krävs av den internationella ordningen avseende ickespridning enligt fördraget om ickespridning av kärnvapen (NPT) och Londonriktlinjerna för kärntransporter. Utkastet till tillvägagångssätt utarbetades för allmän tillämpning och är således inte anläggnings specifikt. Svaret på ledamotens fråga är därför nej.
 4. Såväl Euratom som Internationella atomenergiorganet (IAEA) utövar striktast möjliga kontroll över transporter av höganrikat uran till medlemsstater som inte förfogar över kärnvapen. Det finns därför ingen anledning till oro vad beträffar politiken för ickespridning av kärnvapen, särskilt när man beaktar medlemsstaternas utmärkta rykte i sammanhanget.
- Icke-spridningsavtalet (artikel IV.2) innebär för alla stater som undertecknat avtalet (inklusive Ryska federationen och alla Euratoms medlemsstater) ett åtagande att underlätta, samt rätt att delta i, största möjliga utbyte av utrustning och material samt vetenskaplig och teknisk information för fredlig användning av atomenergi. Icke-spridningsavtalet innehåller inga bestämmelser som begränsar dessa rättigheter när det gäller höganrikat uran.

(98/C 134/40)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2904/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(17 september 1997)**Ämne:* Giftiga kemikalier i livsmedel

1. Kan Europeiska kommissionen redogöra för om unionens medlemsstater på ett vetenskapligt sätt dokumenterat fall av multipel kemisk överkänslighet (MCS) samt hur de har gjort det.
2. Har man kunnat konstatera en ökning av allergierna i unionens medlemsstater? Har det förts statistik över hur ofta patienter lider av MCS och/eller IEI (Idiopathic Environmental Intolerances). Har antalet fall ökat?

3. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta då det har fastställts att en förbundsmyndighet inom hälsoväsendet tillåtit mycket giftiga ämnen, fastän det redan är känt att ämnena är giftiga och påverkar människor och foster?
4. Vilka rättigheter har de drabbade då det av en undersökning som finansierats med skattemedel framgår att de ämnen som står till förfogande är mycket giftiga och att de trots det får användas fritt?
5. Hur ställer sig kommissionen till att det inrättas en fond som den internationella industrin också skulle delta i?
6. Känner kommissionen till att det i vissa livsmedel, som till exempel humle, är tillåtet att använda permetrin, ett ämne som användes som stridsmedel under Golfkriget samt som bekämpningsmedel för skadedjur. I olika vetenskapliga studier, till exempel av doktor Plygers, Belgien och professor Greyser, Bremen, Tyskland, har det konstaterats att pesticider, som till exempel pyretoider, är mycket giftiga, om de kommer i kontakt med andra kemikalier som används i hushållen. I Tyskland har man hittills inte varit tvungen att märka livsmedel som innehåller sådana ämnen.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(24 november 1997)

1. Problemet med kemisk överreaktivitet, en oförklarad förhöjd reaktion på kemikalier vid halter som är mycket lägre än dem där de flesta reagerar, har lett till omfattande debatt i Europa och Nordamerika. Det är inte övertygande bevisat att det finns ett samband mellan exponering för specifika agenser och hälsoeffekter som kan knytas till tillståndet, vilket ofta kallas (eller kopplas samman med) multipel kemisk överkänslighet (Multiple Chemical Sensitivity, MCS), kroniskt trötthetssyndrom (Chronic Fatigue Syndrome, CFS), sjuka hus-syndromet (Sick Building Syndrome, SBS) eller kemisk hyperkänslighet.

Kommissionen bidrog till en undersökning av tillståndets förekomst och egenskaper i flera medlemsstater som avslutades 1994. Slutsatsen blev att inga pålitliga uppgifter kunde samlas in på grund av bristen på gemensamma definitioner och diagnoser.

Bristen på information beror på svårigheterna med att ordentligt karakterisera de relevanta situationerna och följa de påverkade individerna under längre tidsrymder så att man kan kartlägga följd-känsligheter eller skilja mellan initierande och påbyggande exponering.

En del medlemsstater samlar dock in uppgifter om exponering eller särskilda händelser i industri-, arbetslivs- eller hushållsmiljö eller med utgångspunkt i enskilda fall med konsumentprodukter. Andra medlemsstater har uppgifter om enskilda patienter som inte publiceras men som kan användas för att stimulera diskussion eller leda fram till forskningshypoteser.

2. Förekomsten av allergier i gemenskapen ökar och symtom på allergisjukdomar förekommer nu hos en tredjedel av befolkningen i stort. Därför föreslog kommissionen nyligen ett folkhälsoprogram för sjukdomar orsakade av miljöföroreningar. Med det programmet ämnar kommissionen ta itu med den stigande förekomsten av astma och allergi i Europa ⁽¹⁾.

Kommissionen känner inte till några rapporter om samband mellan det tillstånd som kallas MCS och allergier.

3. Kommissionen kan inte ingripa mot medlemsstaternas godkännande av giftiga ämnen som inte omfattas av gemenskapsrätten.

4. Kommissionen anser att detta omfattas av medlemsstaternas lagstiftning.

5. I enlighet med subsidiaritetsprincipen är ett eventuellt inrättande av fonden inte något kommissionen kan påverka.

6. Kommissionen känner till att insekticiden permetrin är godkänd som aktiv beståndsdel i växtskyddsmedel i alla medlemsstater. Av den anledningen är ämnet ett av de 90 prioriterade ämnen som skall ses över på gemenskapsnivå i enlighet med direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden ⁽²⁾. Under översynen skall man fastställa maximala värden för rester i livsmedel, bland annat humle, i enlighet med vetenskapliga regler för att garantera största möjliga skydd för djurs och människors hälsa.

Inom farmakologin och toxikologin känner man till mycket få ämnen som när de intas samtidigt leder till effekter som är större än summan av de individuella effekterna. Även om det inte för närvarande finns någon systematisk vetenskaplig metod för att undersöka eventuella kombinerade effekter av rester av bekämpningsmedel, finns det inga vetenskapliga bevis för risker för konsumenternas hälsa på grund av additiva eller synergistiska effekter av rester av bekämpningsmedel i livsmedel. Även om synergistiska effekter trots allt skulle inträffa, bör man komma ihåg att intaget av bekämpningsmedel i livsmedel som innehåller rester av dem normalt är flera storleksordningar lägre än de toxikologiska gränsvärden som fastställts med hjälp av djurförsök.

(¹) EGT C 214, 16.7.1997.

(²) EGT L 230, 19.8.1991.

(98/C 134/41)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2907/97

från Heidi Hautala (V) till kommissionen

(3 september 1997)

Ämne: Den norska fiskodlingens risker för atlantlaxen

Tana älv på gränsen mellan Finland och Norge är det viktigaste fortplantningsområdet i världen för atlantlaxen. I Finland är Tana älv av särskilt stor vikt för den lokala samebefolkningen och för turismen i Lappland. I Tanafjorden i Norge finns det två kassodlingar för lax vilka utgör ett hot mot naturlaxen. De norska myndigheterna har nyligen givit tillåtelse till en utbyggnad av anläggningarna och funderar på att bevilja tillstånd också för odling i Neidenfjorden. De laxar som rymmer från odlingarna stiger till Tana älv och för då med sig genkomponenter som inte hör hemma i älven samt nya fisksjukdomar. Förändringar i genmassan kan till exempel inverka på valet av vandringsområde, tillväxtegenskaperna samt på motståndskraften mot sjukdomar och parasiter.

Det är omöjligt att förhindra att några laxar rymmer ur odlingarna. Enligt undersökningar kan upp till 30% av laxarna i Tana älvs nedre del på hösten bestå av förrymd lax. Om exempelvis laxparasiten (*Gyrodactylus salaris*) sprids i älven kommer den att utrota naturlaxen. Denna parasit leder inte alltid till epidemier i odlingarna utan först i naturen och därför kan det vara omöjligt att hindra en utrotning utan att stänga odlingarna. Risken för fisksjukdomar ökar med fiskodlingarnas tilltagande kapacitet, eftersom man är tvungen att skaffa yngel till dem från flera källor.

1. Principen om en hållbar utveckling och principen om försiktighet är inskriven i EU:s grundläggande fördrag. Ämnar kommissionen vidta åtgärder på grundval av artikel 130r så att fiskodlingen i Tanafjorden upphör och att sådan odling inte tillåts i Neidenfjorden?

2. EU:s fiskepolitik omfattar för närvarande endast havs- och sjöområden. Har kommissionen för avsikt att utvidga fiskepolitiken till att också omfatta älvar och floder som utgör EU:s gränser så att Tana älv kan skyddas?

3. I vilka internationella organisationer är kommissionen beredd att verka för en nedläggning av kassodlingarna i Tana fjord och förhindra odlingar i Neidenfjorden och hur ämnar kommissionen se till att Norge inte i Tanafjorden agerar i strid mot Tana älvs fiskeavtal?

4. På vilket sätt ämnar kommissionen säkerställa att Norge agerar i enlighet med rekommendationerna från NASCO, Organisationen för bevarandet av laxbestånden i Nordatlanten, för att minska skadeverkningarna från kassodling av lax?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(10 november 1997)

1. Som parlamentsledamoten vet föreskrivs det i artikel 130r i EG-fördraget att miljöskydds krav skall ingå i gemenskapens övriga politik, inklusive bland annat den gemensamma fiskeripolitiken. Eftersom Norge inte är en medlem i gemenskapen tillämpas inte gemenskapens regler i detta avseende.

2. Den gemensamma fiskeripolitiken omfattar utnyttjandet av levande resurser i vattnen, inklusive anadroma bestånd och katadroma arter.

3-4. Vid NASCO:s (Organisationen för bevarandet av laxbestånden i Nordatlanten) årsmöte i Oslo 1994 enades alla avtalsslutande parter, inklusive gemenskapen och Norge, om att minimera laxvattenbrukets effekter på vilda laxbestånd. Dessutom enades parterna om att vidta åtgärder för att så långt det är möjligt minimera antalet odlade laxar som rymmer eller förrirrar sig och minimera negativ genetisk påverkan och annan biologisk påverkan från kapacitetshöjande åtgärder. Parterna enades om att ha som mål att genomföra denna resolution till fullo innan det femtonde årsmötet i juni 1998.

Det åligger Norge att följa denna resolution till fullo. På grundval av information som kommissionen fått av Norge anser den att den verksamhet som Norge för närvarande bedriver i Tenojoki-floden uppfyller villkoren i resolutionen. Kommissionen kommer dock att fortsätta att övervaka denna situation mycket noggrant och vidta lämpliga åtgärder om så krävs.

Vad beträffar sjukdomsskydd på ett mer generellt plan erbjuder rådets direktiv 91/67/EEG om djurhälsovillkor för utsläppande på marknaden av djur och produkter från vattenbruk ⁽¹⁾, senast ändrat genom direktiv 95/22/EG ⁽²⁾, de förfaranden som är nödvändiga för att medlemsstaterna skall kunna erhålla ytterligare hälsogarantier beträffande vissa sjukdomar. Inom de pågående diskussionerna om lagstiftningen inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) strävar kommissionen efter att samma förfaranden skall tillämpas beträffande Norge.

⁽¹⁾ EGT L 46, 19.2.1991.

⁽²⁾ EGT L 243, 11.10.1995.

(98/C 134/42)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2912/97

från Johanna Maij-Weggen (PPE) till kommissionen

(17 september 1997)

Ämne: Nederländska projekt inom "Life"-programmet

Enligt "Europa" av den 19 juli 1997 har Europeiska unionen valt ut 188 program till ett värde av 90 miljoner ecu för "Life"-programmet 1997, varibland 8 projekt till ett värde av 4,4 miljoner ecu i Nederländerna.

Kan kommissionen ge besked om exakt vilka 8 projekt det rör sig om och vilka anslag som tilldelats vart och ett projekt?

Kan kommissionen ge besked om hur många ansökningar som sammanlagt inlämnats från Nederländerna, vilka projekt som inte fått komma med, varför dessa projekt inte fått komma med och om vilka belopp det rört sig vid vart och ett av de projekt som inte fått komma med?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(10 november 1997)

I juli 1997 beslöt kommissionen att under 1997 delta i finansieringen av 188 projekt inom ramen för programmet Life II. Programmet omfattar tre sektorer: "Tredje land", "Natur" och "Miljö".

Inom sektorn "Tredje land" inkom inga förslag från Nederländerna.

Inom sektorn "Natur" inkom 174 projektförslag, av vilka tre kom från Nederländerna, vilket motsvarar 1,72 % av den total mängden inkomna projektförslag.

De tre projekt som Nederländerna inkommit med inom "Natur"-sektorn motsvarar totalt kostnader på 3,17 miljoner ecu. Totalt begärdes 1,57 miljoner ecu i gemenskapsstöd. Det gemenskapsstöd som begärts av de nederländska "Natur"-projekten motsvarar 1,38 % av gemenskapens sammanlagda stöd till alla projekt. Ett av de tre projekten erhöll samfinansiering från gemenskapen med 0,37 miljoner ecu, vilket motsvarar 0,85 % av gemenskapens sammanlagda bidrag till "Natur"-sektorn under 1997.

Projektförslagen avseende "Natur"-sektorn bedömdes av kommissionen, och resultaten av denna bedömning godkändes av livsmiljökommittén som består av medlemsstaternas företrädare och leds av kommissionen. Sammanlagt erhöll 62 av de 174 projektförslagen stöd från gemenskapen.

Inom "Miljö"-sektorn inkom 514 projektförslag, varav 25 från Nederländerna, vilket motsvarar 4,86 % av det totala antalet inkomna förslag. De 25 "Miljö"-projekt som Nederländerna inlämnat motsvarar en sammanlagd kostnad på 65,59 miljoner ecu, för vilket ett sammanlagt gemenskapsbidrag på 14,17 miljoner ecu begärts. Det gemenskapsbidrag som de nederländska projekten ansökt om utgör 5,2 % av det sammanlagda bidrag som begärts från gemenskapens för projekten. Sju av de nederländska projekten valdes ut, vilket motsvarar 6,25 % av det totala antalet utvalda projekt och 9,1 av gemenskapens sammanlagda bidrag till projekt inom "Miljö"-sektorn.

"Miljö"-förslagen genomgick ett bedömningsförfarande som innebar att företrädare för medlemsstaterna, en extern expertgrupp samt kommissionens experter oberoende av varandra tillämpar en rad gemensamt fastställda urvalskriterier för att bedöma varje projektförslags starka och svaga sidor. Utgående från resultaten av detta bedömningsförfarande och från de finansiella medel som finns att tillgå lades 112 av de mest förtjänta projekten fram inför Lifes styrkommitté för "Miljö"-sektorn, som består av företrädare för medlemsstaterna och för kommissionen. En detaljerad redogörelse för de utvalda nederländska projekten sänds direkt till ledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/43)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2931/97

från Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) till kommissionen

(17 september 1997)

Ämne: Indragning av den portugisiska statens stöd till företaget EPAC SA

Kommissionens beslut av den 30 april att kräva att den portugisiska staten drar in sitt stöd i form av en statlig garanti till EPAC är uttryck för en bristande flexibilitet i tolkningen av artikel 93.2 och 93.3 i fördraget. Om dessa bestämmelser tillämpades konsekvent, skulle det leda till att fall, såsom godkännandet nyligen av borgensåtagandena för Mello-gruppen med flera, där det finns mycket större anledning att tillämpa dem, inte längre skulle förekomma.

I underlaget till beslutet är det signifikant att man helt har bortsett från det faktum att EPAC:s hamnanläggningar i samband med privatiseringsprocessen överlämnades till SILOPOR utan att skulden följde med, och att EPAC fortfarande har ansvaret för räntekostnaderna för det lån som man tog för att bygga dessa anläggningar.

Jag frågar därför kommissionen om hänsyn tagits till detta faktum och, om så inte är fallet, om man inte borde ha gjort det för att undvika att kommissionen med sina beslut bidrar till en kapitalförstöring som får allvarliga följder för arbetarna, som inte på något sätt har ansvaret för hur förvaltningen och privatiseringen har gått till?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 oktober 1997)

I kommissionens beslut av den 30 april 1997 ⁽¹⁾ krävs att den portugisiska regeringen skall dra in sitt stöd i form av en statlig garanti till Empresa Para a Agroalimentação e Cereais SA (EPAC). Enligt det förfarande för granskning av nationella stödåtgärder som avses i artiklarna 92-94 i EG-fördraget innebär detta ett preliminärt beslut som grundar sig på det faktum att garantin beviljades innan kommissionen fått möjlighet att uttala sig i frågan, vilket innebär en överträdelse av artikel 93.3 i EG-fördraget.

Kommissionen antog den 9 juli 1997 ett slutgiltigt beslut om de stödåtgärder som den portugisiska staten beviljat EPAC, vilka ansågs olagliga och oförenliga med den gemensamma marknaden.

De uppgifter som lämnats av parlamentsledamoten, liksom all den information som uppgetts av portugisiska myndigheter om förhållandet mellan EPAC och Silopor, har beaktats inför detta slutgiltiga beslut.

⁽¹⁾ EGT L 186, 16.7.1997.

(98/C 134/44)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2935/97**från Nikitas Kaklamanis (UPE) till rådet***(16 september 1997)*

Ämne: Utebliven inbjudan till Cypern till konferens om EU:s utvidgning i Luxemburg

Enligt uppgifter i den grekiska tidskriften Tempo — Newsweek organiserar det luxemburgska ordförandeskapet den 1 september 1997 en konferens om EU:s utvidgning, till vilken alla länder som har ansökt om medlemsskap, förutom Cypern, har inbjudits. Det faktum att landet har utelämnats verkar ytterst underligt och med anledning av detta skulle jag vilja bli informerad om skälet till att Cypern inte har inbjudits, i förhoppning om att detta inte är förenat med den omtalade anklagelsen om öns "politiska problem" (som vissa kallar den turkiska arméns ockupation av 37 % av öns territorium) som i en "uppskruvad" version uttrycks av den italienske utrikesministern Dini som talar om "två stater på Cypern", en synpunkt som visar förakt för internationell rätt.

Svar*(22 december 1997)*

Det luxemburgska ordförandeskapet har aldrig organiserat något sådant seminarium om Europeiska unionens utvidgning som den ärade parlamentsledamoten syftar på.

(98/C 134/45)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2937/97**från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen***(17 september 1997)*

Ämne: Kostnader för de europeiska företagen i samband med anpassningen till euron

Enligt uppgifter i europeisk press kommer kostnaden för EU:s småföretagare i samband med anpassningen till euron att uppgå till 100 000 ecu (eller över 30 miljoner drakmer).

Detta är ett oöverkomligt belopp, särskilt med tanke på att dessa företag har mycket liten omsättning. Problemet är särskilt svårt för företagare i Europas utkanter vilka inte har direkt tillgång till gemenskapens viktigaste marknader och vars inkomster är begränsade.

Kan kommissionen upplysa mig om det med anledning av detta har gjorts några uppskattningar av exakt hur stor belastningen för små- och medelstora företag kommer att bli i samband med den nödvändiga anpassningen inför den nya valutan? Har kommissionen vidare för avsikt att genom gemenskapsprogrammen på något som helst sätt bistå dessa företag för att de skall kunna klara av de kostnader som omställningen till euron kommer att medföra?

Svar från Yves-Thibault de Silguy på kommissionens vägnar*(20 november 1997)*

De bedömningar som gjorts av hur stora kostnaderna för företagen blir i samband med att euron införs har givit mycket varierande resultat beroende på vilken typ av företag som faktiskt har undersökts och vilka antaganden som har gjorts om hur övergången kommer att gå till. Kommissionen har inte gjort någon sådan bedömning, men vill i detta sammanhang betona följande:

- Medan kostnaderna för företagen i samband med att euron införs är av engångskaraktär, är vinsterna mycket mer varaktiga. En stabil makroekonomisk ram skapas, den inre marknaden fulländas, vilket främjar handeln inom gemenskapen genom att osäkerhet om växelkursen försvinner och öppenhet beträffande prissättningen främjas, och de administrativa kostnaderna för valutatransaktioner såsom kurssäkringar kan minskas.
- Som ett resultat av det som anges ovan kommer alla företag att bättre kunna utnyttja den inre marknaden i Europa. Dessa vinster kommer att vara särskilt betydande för små och medelstora företag, eftersom större företag vanligtvis har tillräckligt med resurser för att administrera och förhandla fram internationella finansiella transaktioner.

Kommissionen bidrar på två specifika sätt för att hjälpa företag att förbereda sig inför införandet av euron. För det första minskar kommissionen den osäkerhet som avhåller företagen från att förbereda sig inför och göra investeringar i samband med införandet av euron, bland annat genom den plan för införande av den gemensamma valutan som antogs i Madrid i december 1995 och genom rådets förordning (EG) nr 1103/97 av den 17 juni 1997 om vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron ⁽¹⁾. Detta gör det möjligt för företagen att planera för framtiden och på så sätt minska sina kostnader. Kommissionen arbetar dessutom som rådgivare i olika sammanhang för att lösa återstående problem (med nationella myndigheter i frågor som till exempel berör de skatte- eller redovisningsmässiga aspekterna på Ekonomiska och monetära unionen (EMU) samt i en rad expertgrupper, varav en särskilt ägnar sig åt att undersöka de små och medelstora företagens behov).

För det andra bidrar kommissionen till att sprida information till företagen. Detta sker bland annat genom utgivning av handböcker och sponsring av konferenser. Särskild uppmärksamhet har ägnats de små och medelstora företagens problem och i juni i år publicerade Föreningen för Europas monetära union i samarbete med kommissionen resultaten av fallstudier om sex små och medelstora företags förberedelser inför euron. 1997 gav Euroinstitutet likaledes ut en praktisk handbok för små och medelstora företags förberedelser. Kommissionen planerar dessutom ytterligare studier och informationsprogram.

⁽¹⁾ EGT L 162, 19.6.1997.

(98/C 134/46)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2939/97

från Georges Berthu (I-EDN) till kommissionen

(17 september 1997)

Ämne: Lägre mervärdesskattesats för renovering av gamla bostäder

Det sjätte direktivet 77/388/EEG ⁽¹⁾ av den 17 maj 1977 begränsar tillämpningen av en lägre mervärdesskattesats inom bostadssektorn till byggnader som uppförts eller renoverats av socialpolitiska skäl.

Anser inte kommissionen att möjligheten till en minskad skattesats skall utökas till alla program som berör renovering av gamla bostäder, ifall denna typ av verksamhet sysselsätter mycket mer arbetskraft än byggandet av nya bostäder och ifall renoveringen av gamla bostäder kan göra det enklare att bevara landsbygdsområden?

Skulle inte renoveringen av gamla bostäder kunna bidra till de målsättningar som fastställts i Agenda 2000?

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(12 november 1997)

Kommissionen kommer inom kort att lägga fram en rapport till rådet och Europaparlamentet där den bland annat i detalj redogör för sin syn på användningen av reducerade mervärdesskattesatser som ett medel för riktade politiska åtgärder (rapport från kommissionen till rådet och Europaparlamentet i enlighet med artikel 12.4 i det sjätte momsdirektivet av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund). Den fråga som parlamentsledamoten tar upp behandlas uttryckligen i rapporten.

Allmänt sett tvivlar kommissionen på att mervärdesskatten är ett lämpligt medel för att bedriva arbetsmarknadspolitik eller annan politik, särskilt i jämförelse med andra, mer direkta och riktade politiska åtgärder. Trots detta granskar kommissionen ännu en gång det förslag parlamentsledamoten för fram. Förslaget skall tillämpas på försök i vissa fall. Detta sker mot bakgrund av kommissionens plan för ett nytt gemensamt system för mervärdesskatt.

(98/C 134/47)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2942/97**från Rolf Linkohr (PSE) till kommissionen***(17 september 1997)**Ämne:* Havsvattenkvaliteten vid kusten från San Agustin till Bahia Felix, Gran Canaria

1. Kan kommissionen ange om havsvattenkvaliteten försämrats betydligt under de senaste 25 åren utefter kusten från San Agustin till Bahia Felix genom orenade utsläpp av avloppsvatten vid Nueva Europa, vilka ökat ytterligare genom den växande turismen på platsen?
2. Känner kommissionen till på vilken teknisk nivå de befintliga avloppsreningsverken i regionen befinner sig?
3. Kan kommissionen ange hur stora EU-bidrag som gått till denna kust under de senaste 10 åren? För vilka projekt var de avsedda och hurdan är situationen för närvarande?
4. Kan kommissionen uttala sig om de i regionen arbetande läkarnas bedömning vad gäller hälsorisker för badande?
5. Känner kommissionen till hur den spanska regeringen behandlat den lokala polisens och befolkningens klagomål i denna fråga?
6. Kan kommissionen bekräfta att det finns ett löfte om en 3 km lång förlängning av avloppsröret ut i havet sedan 1972, utan att några åtgärder vidtagits för att bygga denna?
7. Kan kommissionen ange om den aktuella stranden med rätta mellan 1990 och 1996 sju gånger tilldelats EU:s "blå flagga"?
8. Kan kommissionen bekräfta om den synbara kvalitetsskillnaden i det kustnära havsvattnet vid Playa del Ingles och Mespalomas endast beror på att avloppsrören når längre ut i havet, och att avloppsvatten släpps ut orenat i havet även där?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(13 november 1997)*

1. Kommissionen känner inte till att vattenkvaliteten vid stranden i San Agustin har minskat under de senaste tio åren. Tvärt om tyder alla uppgifter som inkommit från de spanska myndigheterna på att badvattnet uppfyller de (strängare) riktvärden som fastställs i direktiv 76/160/EEG om kvaliteten på badvatten (¹).
2. och 6. De tidsfrister för uppfyllandet av kraven avseende rening av avloppsvatten från tätbebyggelse som fastställdes i direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (²) har ännu inte löpt ut. De löper ut den 31 december 1998, den 31 december 2000 eller den 31 december 2005 beroende på tätbebyggelsens storlek och det mottagande vattendragets känslighet. Kommissionen har dock gjort förfrågningar som visar att det reningsverk som betjänar San Bartolomé de Tirajana (det område där stränderna San Agustin och Bahia Felix ligger) tillämpar tertiär rening. Detta innebär minst biologisk rening och desinfektion. 90 % av det renade avloppsvattnet återanvänds för bevattning. De övriga 10 % av det renade vattnet släpps ut i havet genom en lång ledning på 1 250 meter, som ligger 23 meter under vattenytan, två kilometer från stranden San Agustin. Strömmar, vind och oceanens stora vattenmassor gör att det renade avloppsvattnet och eventuella restföroreningar normalt sett späds tillräckligt för att alla risker för människors hälsa eller miljön skall förebyggas. Om cirka två och ett halvt år skall 100 % av det renade avloppsvattnet återanvändas.
3. Reformen av gemenskapens strukturfonder, som pågår sedan 1989, utgår bland annat från programprincipen som innebär att gemenskapens stöd i första hand tilldelas genom samfinansiering av operationella program. Varje program omfattar en rad fleråriga åtgärder som i sin tur kan omfatta ett eller flera projekt. Tillgången till uppgifter om dessa projekt säkerställs av medlemsstaternas behöriga myndigheter. I detta fall är det ekonomiministeriet som är behörigt.
- 4-5. Nej. Detta faller inte inom gemenskapens behörighet.
7. I enlighet med det svar som givits på fråga 1 har kommissionen inga uppgifter om oegentligheter i samband med att den blåa flaggan tilldelades stranden vid San Agustin. Strandens vid Bahia Felix ansökte aldrig om någon flagga.

8. I enlighet med svaret på fråga 1 har kommissionen inga uppgifter om påfallande skillnader i vattenkvalitet mellan stränderna San Agustín, Bahía Feliz, Playa del Inglés, Playa Maspalomas eller stränderna i San Bartolomé de Tirajana. Som redan antytts finns det ingenting som tyder på att orenat avloppsvatten släpps ut i havet.

(¹) EGT L 31, 5.2.1976.

(²) EGT L 135, 30.5.1991.

(98/C 134/48)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2946/97

från Johanna Maij-Weggen (PPE) till kommissionen

(17 september 1997)

Ämne: Europeiskt fiske utanför Argentinas/Patagoniens kust

Har EU slutit avtal med Argentina angående fiskerättigheter utanför Argentinas/Patagoniens kust, eller har kommissionen planerat att ingå ett dylikt avtal? Om detta är fallet, vid vilken tidpunkt beräknas detta ske?

Känner kommissionen till att det i Argentina/Patagonien har framförts klagomål om att fiskare från Spanien skulle ha gjort sig skyldiga till överfiskning utanför Patagoniens kust?

Känner kommissionen till att vissa marina däggdjur (däribland den sällsynta bardvalen) och sjöfåglar (bl a pingviner) av denna anledning får allt svårare att finna föda och därför försvagade härigenom spolans iland längs kusten?

Är kommissionen beredd att i samråd med Argentinas regering undersöka hur fisket kan anpassas så att överlevnaden för marina däggdjur och sjöfåglar i denna region kan garanteras, och är kommissionen beredd att tillsammans med Argentina finansiera ett regionalt "hjälpcentrum" för marina däggdjur och sjöfåglar som även kan övervaka ekosystemet utanför Patagoniens kust?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(28 november 1997)

Gemenskapen har slutit avtal med Argentina om förbindelser inom havsfiskesektorn (¹). Avtalet trädde i kraft i maj 1994 och täcker en period på fem år.

Fiskeverksamheten inom Argentinas fiskevatten har ökat betydligt under det senaste året om man utgår från fångstnivåerna av den främsta arten kummel.

Kommissionen känner inte till att några klagomål skulle ha framförts om de fiskare från Spanien som fiskar i Argentinas fiskevatten och vill dessutom påpeka att deras verksamhet enligt avtalet utförs inom ramen för gemensamma företag med argentinska partner och vidare får dessa fiskare inte överskrida särskilda kvoter i motsats till andra aktörer inom fiskesektorn i dessa vatten.

Vad gäller de marina däggdjurens och sjöfåglarnas situation känner kommissionen inte till de förhållanden som parlamentsledamoten anför. Men om parlamentsledamoten kan lämna vetenskapliga belägg för de faror som hotar de nämnda arterna och deras bevarande på området i fråga skall kommissionen undersöka situationen.

Kommissionen är alltid beredd att överväga stödåtgärder för bevarandet av resurser och havsmiljön utanför Patagoniens kust. Men detta kan endast ske efter det att Argentinas regering har lagt fram ett förslag för vilket det söker internationellt stöd.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 3447/93 av den 28 september 1993 om ingående av avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Argentina om förbindelser inom havsfiskesektorn, EGT L 318, 20.12.1993.

(98/C 134/49)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2948/97**från Johanna Maij-Weggen (PPE) till kommissionen***(17 september 1997)***Ämne:** Överfiskning av vattnen utanför Afrikas kust

Har kommissionen tagit del av rapporterna i Nederlandse Volkskrant från den 31 juli 1997 (hämtade ur The Guardian) i vilka Europeiska unionen anklagas för att genom fiskeriavtal med Västafrikanska stater medverka till överfiskning av vattnen utanför Afrikas kust?

Med vilka stater längs Afrikas västkust har unionen redan slutit fiskeavtal, och på vilket vis har man i detta sammanhang säkerställt att fisket sker på ett hållbart sätt och inte på bekostnad av respektive staters lokala eller regionala fiske?

Med vilka stater längs Afrikas västkust planerar man att sluta fiskeavtal, och hur ser de ekologiska förutsättningarna för dessa avtal ut, och hur avser kommissionen att skydda respektive staters lokala eller regionala fiske?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar*(18 november 1997)*

Kommissionen känner inte till den artikel som parlamentsledamoten hänvisar till. Den har emellertid kunnat konstatera en liknande flodvåg av kritik i europeisk press och på denna har kommissionen svarat med ett antal klargöranden.

I frågan om överexploateringen av vattnen utanför Afrikas kust bär inte den europeiska fiskeflottan ensam ansvaret för detta eftersom ett stort antal fiskeflottor som inte tillhör gemenskapen också bedriver fiske i dessa vatten. Dessutom bedriver gemenskapens fiskeflottor sitt fiske inom ramen för fiskeavtal och därför gäller mycket stränga och restriktiva bestämmelser för deras fiske. Till grund för alla avtal ligger att tillämpliga bestämmelser i havsrätten och övriga internationella förpliktelser som Europeiska unionen har åtagit sig skall följas så att vi får en rationell, och framförallt hållbar, förvaltning av fiskeresurserna. Det är därför som det i avtalen inte bara föreskrivs en rad åtgärder för att reglera hur de europeiska fartygen får bedriva sitt fiske utan dessutom att kuststaterna skall ges ekonomiska och andra resurser så att de kan se till att dessa åtgärder verkligen genomförs.

De västafrikanska stater som gemenskapen har slutit fiskeavtal med är följande: Marocko, Mauretanien, Kap Verde, Senegal, Gambia, Guinea-Bissau, Guinea, Elfenbenskusten, São Tomé och Príncipe, Ekvatorialguinea och Angola.

När det gäller framtida avtal har kommissionen haft inledande överläggningar med Namibia och Gabon. Kommissionen kommer även fortsättningsvis att arbeta för ett fiske som bedrivs på ett ansvarsfullt sätt och som tar hänsyn till parternas ömsesidiga intressen och i synnerhet till kuststaternas egna fiskeflottor.

(98/C 134/50)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2955/97**från Patricia McKenna (V) till kommissionen***(17 september 1997)***Ämne:** Eventuella stölder av anrikat plutonium

En hemlig rapport från 1993 om brottslingars utnyttjande av plutonium har nyligen offentliggjorts i enlighet med USA:s "Freedom of Information Act". Rapporten "Extraction and Utility of Reactor-Grade Plutonium for Weapons" (utvinning och utnyttjande av anrikat plutonium för vapenändamål) grundade sig på informationer från kärnvapenexperter verksamma vid anläggningarna i Los Alamos och från Lawrence Livermore.

Enligt rapporten är sannolikheten för att brottslingar skall framställa atomvapen låg men det finns en "avsevärd risk" eftersom "följderna skulle bli så allvariga". Om civilt anrikat plutonium av reaktorkvalitet skulle bli tillgängligt för brottslingar, skulle dessa "med anspråkslösa resurser och hjälpmedel" kunna framställa ett kärnvapen på åtminstone ett kiloton.

En viktig farhåga som framförs i rapporten är att plutonium skulle kunna stjälas från anläggningar där man lagrar detta eller plutoniumoxid inklusive blandoxidbränsle (MOX).

British Nuclear Fuels Ltd (BNFL) söker för närvarande tillstånd för att driva en blandoxidbränsleanläggning i Sellafield.

Med hänsyn till de risker blandoxidbränslen medför när det gäller kärnvapenspridning, vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta när det gäller driften av en blandoxidbränsleanläggning i Sellafield?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(30 oktober 1997)

Kommissionen är enig med parlamentsledamoten om att det är ett allvarligt hot att plutonium och plutonumdioxid skulle kunna försvinna från anläggningar för okända ändamål. Kommissionen lägger därför ned avsevärda ekonomiska och mänskliga resurser på att skydda anläggningar där stora mängder plutonium hanteras. Genom sitt gemensamma forskningscenter ägnar den också en stor andel av sin budget åt skyddsåtgärder och arbete för att genomföra gemenskapens program för stöd åt Internationella atomenergiorganet, IAEA. I båda dessa sammanhang hör hanteringen av plutonium till det som har högst prioritet.

För framställning och lagring av färskt blandoxidbränsle (MOX) har särskilda skyddsåtgärder utvecklats för att garantera de höga skyddsnivåer som fastställts för sådana anläggningar. Kommissionen har samlat professionell erfarenhet när det gäller att skydda stora MOX-anläggningar. Denna utgjorde grunden för skyddsinstallationernas utformning vid MOX-anläggningen i Sellafield. Euratoms säkerhetskoncept för Sellafield-anläggningen är grundad på fortlöpande inspektioner och ett övergripande system med sofistikerad utrustning för mätning, övervakning och kontroll, som särskilt har utformats, anpassats och optimerats för att följa kärnmaterialet på dess väg genom anläggningen.

Det bör påpekas att hela kostnaden för den skyddsutrustning som är installerad i Sellafield-anläggningen kommer att bli minst 4,5 miljoner ecu. Inspektionerna förväntas komma att omfatta omkring sexhundra arbetsdagar. Inom ramen för sina skyldigheter enligt kapitel VII i Euratomfördraget har kommissionen vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att säkra att det MOX-material som produceras i anläggningen i Sellafield inte används till annat än vad det är avsett för.

(98/C 134/51)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2956/97

från Patricia McKenna (V) till rådet

(16 september 1997)

Ämne: Övergrepp mot europeiska fredsdemonstranter i Turkiet

Det har förekommit ett stort antal rapporter om att de som deltagit i det europeiska fredståget Musa Anser med syftet att stoppa de turkiska myndigheternas förtryck av det kurdiska folket har utsatts för övergrepp och trakasserier av polisen.

Hundratals personer anhölls i samband med en fredsdemonstration nyligen i Istanbul. En "fredskonvoj" bestående av sju bussar stoppades i Urfa på vägen till Diyarbakir, och delegater som lämnade bussarna för att uppsöka en bensinstation nära Biercik blev enligt rapporter angripna av polisen. Tre delegater erhöll sådana skador att de behövde läkarvård.

Enligt en rapport från den 2 september 1997 tvingades "fredskonvojen" återvända till Istanbul och deltagarna tilläts inte stanna och förse sig med förnödenheter samt tvingades att hela tiden följa efter poliseskorterna.

Vidare har det rapporterats om trakasserier mot människorättsaktivister i Diyarbakir. Två brittiska aktivister, däribland Michael Feeney, kardinal Basil Humes rådgivare i flyktingfrågor, har i praktiken hållits i husarrest på sitt hotell.

Har rådet varit i kontakt med de turkiska myndigheterna angående de ovannämnda händelserna? Vilka åtgärder avser rådet att vidta?

Svar*(22 december 1997)*

Rådet beklagar de händelser som den ärade parlamentsledamoten åberopar och betonar att det lägger den största vikt vid respekten för mänskliga rättigheter och demokrati i Turkiet och att det i sina kontakter med de turkiska myndigheterna inte tvekar att fördöma alla brott mot dessa principer.

När det gäller fredskonvojen tog rådets ordförande den 1 september 1997 i Ankara upp det sätt på vilket konvojen hade behandlats. Den turkiska regeringen ansåg att behandlingen, inbegripet det faktum att konvojen vägrats tillträde till Ankara, var berättigad av skäl som hänför sig till allmän ordning. Det råder inte någon tvekan om att de turkiska myndigheterna har hanterat hela denna fråga illa. De är inte omedvetna om den berättigade upprördhet som deras ingripande har förorsakat i Europeiska unionen.

*(98/C 134/52)***SKRIFTLIG FRÅGA E-2961/97****från Marjo Matikainen-Kallström (PPE) till kommissionen***(17 september 1997)*

Ämne: Förenkling av byråkratin inom EU:s forsknings- och regionpolitik

Europeiska unionen försöker minska utvecklingsskillnaderna mellan unionens områden med hjälp av region- och strukturpolitiska beslut. Många gånger blir områdena emellertid utan EU-stöd framför allt till följd av EU:s tungrodda byråkrati och besvärliga ansökningsförfaranden, och inte till exempel till följd av att projekten skulle vara dåliga. Situationen vad gäller gemenskapens forskningsprogram är likadan; ansökningsförfarandet är mycket invecklat.

Jag vill fråga Europeiska kommissionen på vilket sätt den konkret kommer att beakta en minskning av byråkratin inom EU, till exempel när det gäller den kommande omorganiseringen av de regionpolitiska strukturfonderna, så att stöden kan fördelas på ett effektivare sätt på regional nivå?

Jag undrar också på vilket sätt kommissionen säkerställer att de som inte fått sina ansökningar godkända får feedback på sina ansökningar så att de kan lära sig av sina erfarenheter?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar*(27 oktober 1997)*

När det gäller den framtida omorganisationen av strukturfonderna har kommissionen i sitt meddelande "Agenda 2000"⁽¹⁾, redan visat sin vilja att förenkla formerna för deras genomförande, huvudsakligen genom ett klagörande av ansvarsfördelningen mellan medlemsstaterna, regionerna och kommissionen. Kommissionen kommer, när den antar sina förslag för nya förordningar i början av 1998, att precisera strukturfondernas operationella villkor för nästa programperiod.

Beträffande geografisk lämplighet förklarar kommissionen, såsom den gör nu, när den blir tillfrågad, orsakerna till att de regioner som medlemsstaterna har föreslagit inte accepteras. När det är fråga om specifika projekt åligger det myndigheterna i medlemsstaterna att tillhandahålla den information som krävs enligt befintliga nationella system.

När det gäller gemenskapens program för forskning och teknisk utveckling (FoTU) är förfarandet vid erhållande av stöd helt annorlunda, eftersom det innefattar kommissionens beslut om direkt finansiering, till följd av åsikter från medlemsstaternas företrädare i programkommittéerna. Under årens lopp har kommissionen hela tiden förbättrat öppenheten i sina förfaranden och minskat den tid det tar att fatta beslut om finansiering. Alla som ansöker, oavsett om de har framgång eller inte, erhåller en skriftlig bekräftelse på kommissionens utvärderingsbeslut. I ett sådant meddelande, som sänds ut omedelbart efter det att beslut har fattats, anges kortfattat orsakerna bakom beslutet och möjligheten att erhålla ytterligare förklaringar från kommissionen.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 slutlig.

(98/C 134/53)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2964/97**från Doeke Eisma (ELDR) till kommissionen***(10 september 1997)**Ämne:* Generaldirektör Enthovens möjliga avgång

Enligt rapporter i pressen kommer generaldirektören för DG XI, Enthoven, att vara tvungen att lämna sin tjänst.

1. Stämmer detta?
2. Om så är fallet, vilka är orsakerna för denna avgång?
3. Anser kommissionen att det är önskvärt för kontinuiteten i den europeiska miljöpolitiken att redan efter tre år avskeda generaldirektören, medan det är att vänta att en ny kommission kommer att träda i tjänst om cirka två år?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(7 november 1997)*

Den 1 oktober 1997 fattade kommissionen beslut om att utse Marius Enthoven, generaldirektör för generaldirektorat (GD) XI (miljö, kärnsäkerhet och civilskydd) till rådgivare hors classe till generalsekreteraren och att utse James Currie, generaldirektör för GD XXI (tull och indirekt beskattning), till ny generaldirektör för GD XI.

(98/C 134/54)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2965/97**från Niels Sindal (PSE) till kommissionen***(17 september 1997)**Ämne:* Viltgaller

I en undersökning som utförts av brittiska vägtransportmyndigheten (TRL) har man studerat en rad polisrapporter om olyckor mellan bilar med viltgaller och fotgängare, cyklister eller mopedister. Vad gällde vissa av olyckorna var viltgallren direkt orsak till skador och till och med dödsfall. Viltgallren är särskilt vanliga på fyrhjulsdrivna fordon, där de kan behövas för att skydda vid körning i terräng, men det är svårt att se varför de skulle vara nödvändiga på våra breddgrader.

Har kommissionen inlett någon undersökning av detta problem?

Avser kommissionen att förbjuda den här sortens onödiga dekorationer på fyrhjulsdrivna fordon?

Har kommissionen tänkt lägga fram förslag om sådana här galler måste godkännas innan de monteras?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar*(29 oktober 1997)*

År 1996 rådfrågade kommissionen sin expertgrupp för motorfordon angående behovet av att införa bestämmelser om godkännande av viltgaller i direktiv 74/483/EEG av den 17 september 1974 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om utskjutande delar på motorfordon (¹). Avsikten var att se till att endast viltgaller som inte är skadeframkallande släpps ut på marknaden.

Efter detta samråd anser kommissionen att det inte är tillräckligt att införa särskilda bestämmelser enbart för viltgaller. Bestämmelser som syftar till att hindra montering av farliga viltgaller bör följa av mer allmänna regler på gemenskapsnivå – regler som avser att minska de skador som kan uppkomma p.g.a. utformningen av fordonsfronten gentemot vägtrafikanter som är extra utsatta vid en kollision, i synnerhet fotgängare. Avsikten kommer att vara att fastställa miniminormer hellre än att förbjuda viss särskild utrustning enligt sedvanlig lagstiftningsteknik.

Kommissionen har inlett sitt arbete mot detta mål och hoppas kunna vidta åtgärder under loppet av 1998.

(¹) EGT L 266, 2.10.1974 [svensk specialutgåva 1994: område 13, volym 4, s. 58].

(98/C 134/55)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2966/97
från Helwin Peter (PSE) till kommissionen
(17 september 1997)

Ämne: Planerat köpcentrum i Zweibrücken

Har kommissionen för avsikt att inleda någon formell undersökning, eller att begära ett yttrande från de ansvariga myndigheterna, mot bakgrund av de uppgifter kommissionen fått om att försäljningen av land vid en f.d. militärflygplats i Zweibrücken till investerare i ett planerat köpcentrum otillåtet subventionerats med allmänna medel?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar
(07 oktober 1997)

Kommissionen har begärt in yttranden från de tyska myndigheterna. På grundval av dessa yttranden kommer den sedan att besluta om det aktuella fallet.

(98/C 134/56)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2977/97
från Florus Wijsenbeek (ELDR) till kommissionen
(17 september 1997)

Ämne: Bristande tillgång till gasol (LPG) i Spanien för yrkestrafiken från medlemsstaterna

Känner kommissionen till att endast den spanska yrkestrafiken för tillfället får tanka gasol (LPG) i Spanien och att icke-spanska medborgare, och därmed också yrkestrafiken från EU:s medlemsstater, inte får tillgång till detta bilbränsle?

Anser kommissionen att denna politik står i strid med Europeiska unionens regler om att personer från unionens medlemsstater skall behandlas likvärdigt?

Är kommissionen beredd att ta kontakt med de nationella myndigheterna i detta ärende i syfte att sätta stopp för denna politik?

Om så är fallet, på vilket sätt? Om så inte är fallet, varför inte?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar
(19 november 1997)

Kommissionen har inte kännedom om de omständigheter som parlamentsledamoten påtalar.

För att avgöra om dessa omständigheter kan betraktas som oförenliga med gemenskapsrätten, kommer kommissionen att kontakta de nationella myndigheterna för att få upplysningar om tillämplig lagstiftning om tillhandahållande av detta motorbränsle och om myndigheternas eller de ekonomiska aktörernas praxis.

(98/C 134/57)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2979/97**från Christoph Konrad (PPE) till kommissionen***(1 oktober 1997)*

Ämne: Förteckning över aktuella tvistefrågor mellan Förbundsrepubliken Tyskland (i synnerhet de "nya delstaterna") och kommissionen (DG IV) när det gäller konkurrens

1. Vilket statligt stöd från Förbundsrepubliken Tyskland till tyska företag är för närvarande föremål för kommissionens granskning?
2. Vad exakt är det som granskas, och vilket klagomål är det kommissionen har reagerat på, eller är det så att kommissionen genomför granskningen på eget initiativ?
3. Hur stort är antalet fall med statligt stöd till de "nya delstaterna" jämfört med till de "gamla delstaterna"?
4. Vilken tendens kan urskiljas i granskningen både vad beträffar det finansiella stödets omfattning och antalet fall, i synnerhet vad gäller statligt stöd till de "nya delstaterna", under de senaste åren?
5. Hur avser kommissionen att minska det statliga stödet i de "nya delstaterna" till en acceptabel nivå, och vilka överenskommelser har ingåtts med Tysklands förbundsregering i det syftet?
6. Vilken ståndpunkt intar de övriga medlemsstaterna till denna situation?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar*(29 oktober 1997)*

1. För närvarande behandlar kommissionen 59 ärenden som gäller huruvida stöd som beviljas av Tyskland är förenliga med den gemensamma marknaden. Stödprogram och stöd inom jordbruk, fiske och transport omfattas inte. Av de 59 ärendena gäller 43 de nya delstaterna och 16 de gamla. Sammanlagt har ett förfarande enligt artikel 93.2 i EG-fördraget inletts i 23 ärenden, varav 17 gäller de nya delstaterna och 6 de gamla.
2. En förteckning över en del av de ärenden i vilka ett förfarande inletts har lämnats till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat. Av förteckningen framgår vad förfarandena gäller. Kommissionen reagerar både på klagomål från konkurrenter till stödmottagande företag och på information i medierna.
3. För att svara på denna fråga har det antal ärenden som hittills avgjorts under 1997 använts som en indikator. Sammanlagt har 51 beslut gällt de nya delstaterna och 14 de gamla.
4. En noggrann bedömning krävs för att svara på denna fråga. Fram till och med den 31 december 1995 tillämpades olika s.k. Treuhandordningar efter varandra. På grund av dessa generella tillstånd behandlade kommissionen endast några av de viktigaste ärendena. Ur statistisk synvinkel förefaller därför antalet ärenden stiga, och under de första sju månaderna 1997 fattade kommissionen nästan sex gånger fler beslut än under hela 1995. Däremot visar stödets omfattning en statistiskt sjunkande tendens. Denna statistik påverkas dock av enskilda ärenden, som t.ex. ärendet BUNA år 1995 som gällde stöd på närmare 10 miljarder tyska mark. År 1997 fattade kommissionen beslut om stöd till de nya delstaterna som uppgick till 3,18 miljarder tyska mark.
5. Sedan den 1 januari 1996 tillämpar kommissionen de allmänna reglerna om statligt stöd på de nya delstaterna. Både kommissionen och den tyska regeringen har ökat sina personalresurser för att kunna hantera den ökade arbetsbörda som blivit följden av att de allmänna reglerna om statligt stöd tillämpas på de nya delstaterna.
6. De övriga medlemsstaterna har inte blivit tillfrågade i denna sak. Kommissionen kan dock inom ramen för sin verksamhet konstatera att de övriga medlemsstaterna i allmänhet stöder dess handlingsätt och förslag.

(98/C 134/58)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2984/97**från Patricia McKenna (V) till rådet***(30 september 1997)*

Ämne: Statoils verksamhet i vattnen utanför Östtimor

Statoil, det statsägda norska oljebolaget genomför för närvarande prospekteringsarbeten i vattnen utanför det av Indonesien ockuperade Östtimor.

Norges energiminister, Ranveig Froelund, tillkännagav nyligen att inga åtgärder skulle vidtas mot företaget trots de upprepade övergreppen mot mänskliga rättigheter i Östtimor samt det faktum att varken Norge eller FN har godkänt ett ramförslag om oljeprospektering i området.

Givet rådets gemensamma ståndpunkt om Östtimor och dess ansträngningar att få slut på övergreppen mot de mänskliga rättigheterna i området, kommer man att av de norska myndigheterna och Statoil begära att oljeprospekteringen där skall upphöra?

Svar*(15 januari 1998)*

Denna fråga gäller den suveräna beslutsprocessen i ett tredje land, som inte är medlem i Europeiska unionen. Frågan kan följaktligen inte falla inom Europeiska unionens behörighetsområde.

(98/C 134/59)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2990/97**från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen***(1 oktober 1997)*

Ämne: Sandutvinningsprojekt sydöst om Mallorca

Generaldirektoratet vid den spanska regeringens miljöministerium har inlett de administrativa förfarandena för att godkänna ett nytt område för utvinning av sand från havsbotten utanför den baleariska kusten. Man planerar att utvinna 8 000 000 m³, på en yta på 72-170 hektar, sydöst om de baleariska öarnas kust. Sanden är avsedd för "förbättring" av badstränder.

Projektets omfattning har fått fiskeribranschen i området att protestera. Man fruktar att de traditionella fångstområdena skall förstöras, på samma sätt som skedde i Palmabukten 1989, då man tog upp 500 000 m³ sand. Det aktuella projektet, som är sexton gånger så omfattande, kan leda till en miljömässig och ekonomisk katastrof. Ännu desto mer då projektet är tänkt att genomföras i ett område med *Posidonia Oceanica*, som uttryckligen skyddas av direktiv 92/43/EEG ⁽¹⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter. För två år ställde jag en fråga om detta till kommissionen, vilket möttes med glädje på Mallorca.

Känner kommissionen till ovannämnda projekt och dess konsekvenser som, i enlighet med direktiv 85/337/EEG ⁽²⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, skulle få följder för ekonomin och ekosystemet i området?

Anser kommissionen att det i ett område som Baleariska sjön, där fiskevattnen utarmas mer och mer för varje år till följd av olagligt fiske, sandutvinning och föroreningar, är riktigt att bedriva en så miljöskadlig verksamhet som den som beskrivits ovan?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(13 november 1997)*

Ledamoten gjorde med sin skriftliga fråga E-2730/94 ⁽¹⁾ kommissionen uppmärksam på att de spanska myndigheterna givit tillstånd till sandtag på havsbotten utanför Mallorca för att återställa ett antal stränder. Det angavs att dessa sandtag kunde förstöra växtplatserna för *posidonia oceanica*, som är en prioriterad livsmiljö enligt bilaga I till rådets direktiv 92/43/EEG av den 22 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽²⁾.

Sandtag är en typ av projekt som omfattas av bilaga II till rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽³⁾. I enlighet med artikel 4.2 i det direktivet skall de projekt som omfattas av bilaga II genomgå miljökonsekvensbedömning enligt artiklarna 5 till 10 i direktivet, om medlemsstaterna anser att projektets egenskaper så kräver.

Som svar på en begäran om ställningstagande från kommissionen har de spanska myndigheterna meddelat att projektet i fråga genomgått miljökonsekvensbedömning i enlighet med bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG innan tillståndet utfärdades. Meddelandet om projektets miljökonsekvenser har offentliggjorts i Spaniens officiella tidning ⁽⁴⁾. I detta meddelande anges att åtgärder kommer att vidtas för att minska miljökonsekvenserna till det yttersta och att en plan för miljöövervakning kommer att genomföras under verksamhetens lopp. Enligt de spanska myndigheterna berörs *posidonia oceanica*s växtplatser inte av de områden som valts för sandtagen.

Kommissionen känner inte till det projekt som ledamoten syftar på i sin föreliggande fråga. Kommissionen kommer dock på nytt att vända sig till de spanska myndigheterna för att säkerställa att ovan nämnda direktiv respekteras.

⁽¹⁾ EGT C 152, 19.6.1995.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽³⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽⁴⁾ BOE nr 138, 7.6.1996.

(98/C 134/60)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2991/97**från María Sornosa Martínez (GUE/NGL) till kommissionen***(1 oktober 1997)*

Ämne: Jaktförbud och rättsligt skydd för våtmarken Marjal del Moro (Valencia)

Våtmarken Marjal del Moro i Valenciaregionen klassificeras enligt rådets direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar ⁽¹⁾ som ett särskilt skyddsvärt område. I området finns en mångfald olika vilda fågelarter. Två av dessa är utrotningshotade, marmoranden, varav man har registrerat 5 par med 28 ungar, och vitögd dykand, varav det finns 4 hannar och 2 honor. I Marjal del Moro finns också andra hotade europeiska arter, som stannar upp här under sin flytt.

Marjal del Moro är ett område där jakt är tillåtet i viss omfattning, och där tillståndet löper ut den kommande jaktsäsongen 1997/98. Tillståndet kan dock förlängas. Jakt är ett allvarligt hot mot dessa och andra skyddade arter.

María Sornosa och Pedro Marset bad i sin fråga E-2682/97 kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att få Marjal del Moro förklarad som ett skyddat område (vilket också Saguntos kommun begärde 1994).

1. Bryter man inte mot direktiv 92/43/EEG ⁽²⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, eftersom Marjal del Moro är ett särskilt skyddsvärt område och därför ingår i Natura 2000?

2. Vad kan kommissionen göra för att övertyga den centrala och autonoma regionförvaltningen om att Marjal del Moro måste ges rättsligt skydd?

3. Kan man besluta om brådskande åtgärder för att stoppa jakten under den kommande säsongen och på så sätt förhindra att någon av de nämnda arterna försvinner?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(10 november 1997)*

1. De uppgifter som lagts fram om jakt inom ett särskilt skyddsområde innebär inte i sig ett brott mot direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter. Alla de nämnda arterna är skyddade i nationell och regional lagstiftning, och fridlysta. Förekomsten av dessa arter, och det faktum att de förökar sig inom området, varigenom deras antal stigit i jämförelse med när skyddsområdet fastställdes (exempelvis fem par av marmaronetta augustistrois i stället för ett halvt, eller 6 exemplar av aythya nyroca i stället för inget) tyder på att området har en tillfredsställande förmåga att ta emot sådana arter.

2. Det är uteslutande de spanska myndigheternas ansvar att fastställa skyddade områden inom ramen för nationell eller regional spansk lagstiftning.

3. De regionala myndigheterna i Valencia anmälde nyligen, i samband med ett besök på plats från kommissionens sida, att jakt inte längre kommer att tillåtas när den innevarande jakträtten, med en löptid på tio år, löper ut i februari 1998.

Kommissionen kommer att övervaka att denna åtgärd tillämpas från och med det datum som angivits.

(98/C 134/61)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2992/97**från Paul Lannoye (V) till kommissionen***(1 oktober 1997)*

Ämne: Ozonhalter vid marknivå

Enligt uppgifter som offentliggjorts under de senaste veckorna har tröskelvärdena för hälsoskydd för marknära ozon återigen överskridits upprepade gånger under sommarmånaderna, i hela Europeiska unionen. Både gränsvärdet 180 µ/m³ (timmedelvärde), som innebär en skyldighet att informera allmänheten, och gränsvärdet 110 µ/m³ (medelvärde under 8 timmar) har överskridits.

Eftersom gemenskapen inte har någon effektiv politik för att inom kort minska utsläppen av kväveoxider och flyktiga kolväten, vore det logiskt om Europeiska unionen antog gemensamma åtgärder för att skydda arbetstagare som exponeras för höga ozonhalter och som samtidigt måste utsätta sig för hård fysisk ansträngning. Byggnadsarbetare utomhus och elitidrottsmän, som måste anstränga sig till det yttersta, är också direkt berörda.

Tänker kommissionen lägga fram något förslag om detta, på grundval av artikel 118a i fördraget (avdelning VIII, kapitel 1)?

Svar avgivet av Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(1 december 1997)*

Kommissionen har skapat en ramlagstiftning med syfte att främja förbättringar av säkerhet och hälsa för arbetstagare, bl.a. med enskilda direktiv om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för kemiska, fysiska och biologiska agenser i arbetet. Denna lagstiftning är nu i stort sett införlivad och arbetsgivarna måste vidta åtgärder för att skydda hälsa och säkerhet för arbetstagare som utsätts för sådana risker, även om det inte finns några specifika regler när det gäller vissa saker (t.ex. ozon).

Arbetsgivaren åläggs enligt rådets direktiv 89/391/EEG att vidta åtgärder för att förbättra arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet ⁽¹⁾ så att hälsan och säkerheten för de anställda säkerställs. Denne skall även konsultera sina anställda i dessa frågor. Följaktligen bör arbetsgivaren använda sig av myndigheternas information om luftföroreningar som orsakas av ozon för att uppfylla sina åligganden. Vilka hälsorisker som kan uppstå till följd av för hög koncentration av ozon kan kanske inte begränsas till de exempel som parlamentsledamoten ger, och vissa specifika arbetssituationer kan kanske även medföra att ozon frigörs.

Kommissionen har beslutat att ozon skall föras upp på prioriteringslistan för fastställande av ett gränsvärde för exponering i arbetet. En utvärdering av de senaste forskningsrönen kommer att inledas inom kort.

Totalt sett beräknas dock utsläppen av utgångsämnen för bildning av ozon (kväveoxider och flyktiga organiska föreningar) minska rejält redan under de närmaste åren till följd av gemenskapens lagstiftning om utsläpp från vägtransporter ⁽²⁾ och industri. Som exempel kan nämnas rådets direktiv 96/61/EG om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar ⁽³⁾ och förslaget till ett rådsdirektiv om begränsning av utsläpp av flyktiga organiska föreningar förorsakade av användning av organiska lösningsmedel i viss industriell verksamhet ⁽⁴⁾.

Kommissionen förbereder för närvarande även förslag till nya mål för luftkvaliteten när det gäller ozon samt en samordnad strategi för att minska utgångsämnen för bildning av ozon, detta i enlighet med rådets direktiv 92/72/EEG om luftförorening genom ozon ⁽⁵⁾ och rådets direktiv 96/62/EG om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten ⁽⁶⁾. Dessa förslag förväntas antas av kommissionen under 1998. De förbättringar av luftkvaliteten som förväntas inträda under de närmaste åren kommer utan tvekan att vara till nytta även för dem som arbetar.

⁽¹⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

⁽²⁾ KOM(96) 248.

⁽³⁾ EGT L 257, 10.10.1996.

⁽⁴⁾ EGT C 99, 26.3.1997.

⁽⁵⁾ EGT L 297, 13.10.1992.

⁽⁶⁾ EGT L 296, 21.11.1996.

(98/C 134/62)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2996/97

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 oktober 1997)

Ämne: Tillämpning av direktiv 91/271/EEG

Direktiv 91/271/EEG ⁽¹⁾ har som mål att minska den förorenade effekt som avfallsvattnet från tätbebyggelse har på ytvattnet i syfte att bidra till dricksvattenförsörjningen. För några dagar sedan upptäckte man att dricksvattnet i staden Kastoria var förorenat och detta fick följder för medborgarnas hälsa.

Kan kommissionen uppge: om det existerar bevis på att vattnet hade förorenats av avfallsvatten från tätbebyggelse, vilka medel den ämnar vidta för att nämnda direktiv skall tillämpas, om stadens system för uppsugning av avfallsvatten från tätbebyggelse uppfyller bestämmelserna i direktiv 91/271/EEG?

⁽¹⁾ EGT L 135, 30.5.1991, s. 40.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(12 november 1997)

Efter domstolens dom av den 28 mars 1996 i vilken domstolen konstaterar Greklands försummelse i enlighet med artikel 170.1 i EG-fördraget har de grekiska myndigheterna meddelat kommissionen att ministerbeslut 6573/400 av den 5 mars 1997 är en nationell tillämpningsföreskrift som införlivar direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse i den nationella lagstiftningen.

Grekland har likväl inte bestämt några känsliga områden trots att det skulle göras före den 31 december 1993. Det bör framhållas att i enlighet med artikel 5 i direktivet skall vatten i känsliga områden undergå en mer långtgående rening än den sekundära rening som krävs i artikel 4 i direktivet. Medlemsstaterna bör senast den 31 december 1998 genomföra denna rening för alla utsläpp från tätorter med mer än 10 000 personekvivalenter, vilket är fallet med staden Kastoria.

Dessutom har programmet för genomförandet av direktivet (artikel 17) fortfarande inte upprättats. Ministerbeslutet var oklart på denna punkt (i beslutet finns ingen hänvisning till något exakt datum, fastän tidsfristen fastställs till den 31 december 1993 i direktivet).

Kommissionen kommer att vända sig till de grekiska myndigheterna för att be om klarlägganden om genomförandet av direktiv 91/271/EEG i Kastoria-området.

(98/C 134/63)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2997/97**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen***(1 oktober 1997)***Ämne:** Genomförande av direktiv 80/778/EEG

Direktiv 80/778/EEG ⁽¹⁾ fastställer kvalitetsnormer och kvalitetsåtgärder för att övervaka och garantera kvaliteten på dricksvatten, med det huvudsakliga målet att skydda folkhälsan. Kan kommissionen, med anledning av de senaste upptäckterna om förorening av dricksvattnet i Kastoria, svara på följande: vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att genomföra gemenskapslagstiftningen om skydd av dricksvatten?, uppfyllde vattenförsörjningen i staden Kastoria föreskrifterna i direktiv 80/778/EEG?, vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att bidra till att förbättra och effektivt kontrollera genomförandet av kvalitetsnormerna för dricksvattnet i Kastoria och i andra områden i Grekland?

⁽¹⁾ EGT L 229, 30.8.1980, s. 11.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(12 november 1997)*

I artikel 7.1 i direktiv 80/778/EEG om kvaliteten på vatten avsett att användas som dricksvatten föreskrivs medlemsstaternas skyldighet att för de parametrar som framgår av bilaga I i direktivet fastställa de värden som skall gälla för dricksvatten. Dessutom föreskrivs i artikel 12 att medlemsstaterna skall vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa en regelbunden kontroll av dricksvattnets kvalitet. Närmare bestämmelser för dessa kontroller fastställs av de nationella myndigheterna. Dessa måste emellertid (i möjligaste mån) använda de metoder och frekvenser som nämns i bilagorna II och III till direktivet. Dessutom borde medlemsstaterna ha vidtagit nödvändiga åtgärder för att säkerställa att kvaliteten på dricksvattnet redan 1985 överensstämde med direktivets krav.

Genom ministerbeslut från 1974 och 1986 ⁽¹⁾ har de grekiska myndigheterna införlivat direktiv 80/778/EEG i den nationella lagstiftningen. De grekiska myndigheterna delgav den 17 februari 1997 kommissionen detaljerade upplysningar om kvaliteten på dricksvattnet i olika grekiska områden för år 1995. Statistiska uppgifter om Kastoria-området finns med bland dessa upplysningar. Resultaten för de analyserade parametrarna ser ut att stämma överens med direktivet för referensperioden.

Efter att ha tagit del av det berörda fallet kommer kommissionen att begära klagoranden från de grekiska myndigheterna om kvaliteten på dricksvattnet i Kastoria-området och om vilka åtgärder myndigheterna har vidtagit (eller kommer att vidta) för att se till att kraven som fastställs genom direktiv 80/778/EEG uppfylls.

⁽¹⁾ Ministerbeslut nr G4/1722, 24.9.1974, Fek B nr 988, 7.10.1974 och A5/288, 23.1.1986, Fek B nr 53, 20.2.1986.

(98/C 134/64)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3001/97**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen***(1 oktober 1997)***Ämne:** Oegentligheter i anbudsförandet för byggandet av den östra omfartsleden och den underjordiska passagen till Castel Sant'Angelo i Roms kommun

Enligt färskas tidningsartiklar har Europeiska kommissionen annullerat anbudsförandet för projektering av den nya östra omfartsleden i Rom, som stadsfullmäktige redan hade tilldelat italienska statsjärnvägarna (FS). Detta lär bero på att Roms kommun har visat bristande respekt för det förfarande som föreskrivs i gemenskapslagstiftningen rörande offentlig upphandling, vilket skulle göra det nödvändigt att upprepa anbudsförandet.

I samma tidningsartikel framförs liknande tvivel rörande anbudet på projektering av den underjordiska passagen till Castel Sant'Angelo, trots att kommissionen i sitt svar på den skriftliga frågan E-1270/97 ⁽¹⁾ av den 21 mars 1997 hävdade att den inte kände till någon kränkning av gemenskapsrätten på området offentliga anbud när det gällde detta anbudsförfarande.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta

1. bekräfta nyheten om annullering av anbudsförfarandet för projektering av den östra omfartsleden,
2. om uppgifterna är riktiga redogöra för argumenten för detta beslut och under vilka former det fattades,
3. bekräfta sitt svar rörande den underjordiska passagen till Castel Sant'Angelo och därmed dementera de rykten som florerar i den italienska pressen?

⁽¹⁾ EGT C 373, 9.12.1997, s. 97.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(18 november 1997)

1–2. Kommissionen har inte befogenhet att upphäva åtgärder av de nationella myndigheterna. Efter att ha mottagit ett klagomål beträffande byggandet av den nya östra omfartsleden i Rom begärde kommissionen från de italienska myndigheterna upplysningar om det förfarande som tillämpats vid tilldelningen av den aktuella tjänsten. I svaret på denna begäran om information har de italienska myndigheterna meddelat kommissionen att de tillsammans med F.S. (Ferrovie dello Stato) SpA studerar eventuella nya lösningar för att fortsätta projektet och sedan genomförandet av arbetet.

3. Kommissionen bekräftar att den inte har mottagit något klagomål vad gäller tilldelningen av byggandet av den underjordiska passagen till Castel Sant'Angelo. Parlamentetsledamoten ombedes att till kommissionen överlämna eventuella upplysningar som hon förfogar över beträffande detta förfarande.

(98/C 134/65)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3004/97

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(1 oktober 1997)

Ämne: Leverans av bussar till det statliga regiontrafikföretaget CO.TRA.L i Lazio

I dagarna har regionen Lazio, Roms provins och Roms kommun varit föremål för undersökningar av vissa kommunfullmäktige rörande de 255 bussar som det statliga regiontrafikföretaget CO.TRA.L har köpt in från FIAT IVECO.

Problemet består i att leveranspriset för varje buss verkar vara 100 miljoner lire högre än marknadspriset och det pris som sattes vid en liknande leverans av 13 motorfordon till karabinjärernas generalkommando.

Skillnaderna i pris vid leveranserna har lett till att tillvägagångssättet vid och kriterierna för anbudsförfarandet har ifrågasatts.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta svara på

- om hela anbudsförfarandet har genomförts på ett sådant sätt att gemenskapsbestämmelserna på området anbudsförfaranden för leverans har respekterats beträffande annonsering, insyn och formella regler för förfarandet,
- vad kommissionen anser om den tydliga skillnaden mellan marknadspriset och det pris som sattes för den leverans som CO.TRA.L tilldelade anbudet vid detta anbudsförfarande,
- om kommissionen kan avge ett detaljerat utlåtande i denna fråga?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(18 november 1997)*

Kommissionen har inte fått några klagomål beträffande CO.TRA.L:s upphandling av bussar. Parlamentsledamoten uppmanas att till kommissionen sända in de uppgifter hon har till sitt förfogande, som visar att det kan vara fråga om en överträdelse mot gemenskapens lagstiftning om offentlig upphandling.

En eventuell skillnad mellan marknadspriset och det pris som betalats i det aktuella ärendet behöver inte i sig utgöra någon överträdelse mot gemenskapens lagstiftning om offentlig upphandling.

Därmed konstaterar kommissionen att den i detta skede inte har anledning att ta ställning till ärendet.

(98/C 134/66)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3005/97**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen***(1 oktober 1997)*

Ämne: Gemenskapslagstiftning rörande minskning av luftföroreningar och skydd av livskvaliteten i tätortsområden

I sitt svar på den skriftliga frågan E-1673/97 ⁽¹⁾ meddelade kommissionen att den på grundval av direktiv 96/62/EG ⁽²⁾ skall utarbeta nya förslag rörande luftkvaliteten och livskvaliteten i tätortsområden.

Dessutom gjordes hänvisningar till en ny strategi som kommissionen antog den 18 juni 1996 för att minska föroreningarna från motorfordon.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta svara på

1. under vilka former och inom vilka tidsfrister den kommer att utforma sina nya förslag på grundval av direktiv 96/62/EG,
2. vilka de huvudsakliga riktlinjerna för den nya strategi som kommissionen antog i juni 1996 är och vilka officiella dokument man kan hänvisa till i denna fråga?

⁽¹⁾ EGT C 45, 10.2.1998, s. 78.

⁽²⁾ EGT L 296, 21.11.1996, s. 55.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(7 november 1997)*

1. Den 8 oktober 1997 antogs ett förslag till rådets direktiv om gränsvärden för svaveldioxid, kväveoxider, partiklar och bly i den omgivande luften ⁽¹⁾.

2. Den strategi som kommissionen antog den 18 juni 1996 ⁽²⁾ för att begränsa utsläpp i luften från vägtransporter bygger på resultaten av fordons- och oljeprogrammet. Strategin går ut på att fram till år 2010 förbättra luftkvaliteten i gemenskapen genom att minska utsläppen av föroreningar med 60 % till 70 % jämfört med 1996 års värden. Detta skall ske genom ett samordnat, väl avvägt förfarande som uppvisar ett gott förhållande mellan kostnader och nytta. I detta sammanhang, och inom ramen för denna strategi har två förslag till rättsakter antagits. Den ena rättsakten syftar till förbättring av bensin- och dieselbränslen ⁽³⁾, och den andra till fastställandet av strängare normer för privatfordon ⁽²⁾ (och för lätta lastbilar), som skall uppnås till år 2000.

Dessa förslag till rättsakter har genomgått en första behandling i Europaparlamentet (10 april 1997), och rådet har antagit en gemensam ståndpunkt (7 oktober 1997).

⁽¹⁾ KOM(97) 500.

⁽²⁾ KOM(96) 248.

⁽³⁾ KOM(97) 271.

(98/C 134/67)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3006/97**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen***(1 oktober 1997)*

Ämne: Farligt avfall i en före detta lagerlokal tillhörande kemiföretaget Zucchet i Rom

Den 9 december 1996 beslöt Roms kommun att ge order om utrymning av allt det avfall som fortfarande fanns i det italienska kemiföretaget Zucchets före detta lagerlokal och laboratorium i Rom, på via Pian Due Torri (Maglianaområdet).

I detta område som ligger intill floden Tibern med en sportanläggning och några bostadshus har man funnit hundratal metalldunkar, kärl och säckar som innehåller oidentifierade ämnen.

Ingen har dock brytt sig om att lyda denna order och avfallet finns fortfarande kvar i den före detta lagerlokalen, trots den lokala hälsovårdsmyndigheten Rm D:s oroväckande rapporter som visar på nödvändigheten av att identifiera avfallet.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta svara på

- om dessa förhållanden inte innebär en kränkning av direktiv 96/61/EG ⁽¹⁾ om integrerat förebyggande av föroreningar, i synnerhet artikel 3 punkt f, i vilken fastställs att medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att alla industrianläggningar sköts på ett sådant sätt att risker för föroreningar undviks då verksamheten definitivt upphör och att själva platsen återställs på ett tillfredsställande sätt,
- om detta fall inte utgör en kränkning av direktiv 91/689/EEG ⁽²⁾ om farligt avfall,
- om kommissionen tänker vända sig till de italienska myndigheterna för att säkerställa respekt för lagen om det kan bevisas att gemenskapens miljönormer har kränkts?

⁽¹⁾ EGT L 257, 10.10.1996, s. 26.

⁽²⁾ EGT L 377, 31.12.1991, s. 20.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(11 november 1997)*

Parlamentsledamoten nämner att avfall från kemiföretaget Zucchet fortfarande lagras i kärl och säckar som innehåller oidentifierade ämnen, trots förekomsten av en specifik föreskrift av den 9 december 1996.

I direktiv 75/442/EG om avfall, ändrat genom direktiv 91/156/EEG ⁽¹⁾, förbjuds kvarlämnande, dumpning eller okontrollerat bortskaffande av avfall. I direktivet krävs även att medlemsstaterna skall säkerställa att avfall återvinns eller bortskaffas utan fara för människors hälsa och utan att processer eller metoder som kan skada miljön används.

I direktiv 91/689/EEG om farligt avfall ⁽²⁾ krävs att medlemsstaterna skall säkerställa att det farliga avfallet registreras och identifieras på varje plats där sådant avfall deponeras. I direktivet förbjuds även att man blandar olika kategorier av farligt avfall eller blandar farligt avfall med andra avfallstyper, ämnen eller material. Under insamling, transport och tillfällig lagring måste avfallet vara ordentligt packat och märkt i enlighet med gällande internationella normer och gemenskapsnormer.

De italienska myndigheterna ansvarar för att ovanstående krav efterlevs och kommissionen kommer att skicka dem ett brev i ärendet.

⁽¹⁾ EGT L 78, 26.3.1991.

⁽²⁾ EGT L 377, 31.12.1991.

(98/C 134/68)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3008/97**från Gerhard Hager (NI) till kommissionen***(1 oktober 1997)***Ämne:** Protokolls och förklaringars rättsliga status

Europeiska unionens lagstiftning kan delas upp i dels primärrätt som medlemsstaterna antar på folkrättslig grund och som måste genomgå en ratificeringsprocess i varje medlemsstat, dels sekundärrätt som organen utfärdar som en följd av gemenskapernas överstatliga karaktär och som utövar omedelbart inflytande på medlemsstaternas nationella rättsordningar.

Utvecklingen under den senaste integrationsfasen har emellertid vid revideringen av de grundläggande fördragen allt oftare gjort det nödvändigt att vid sidan om enkla ändringar i och utvidgningar av fördragen (primärrätten) använda sig av protokoll och förklaringar i syfte att införa undantagsbestämmelser. Den rättsliga statusen för dessa ger anledning till följande frågor:

1. Vilken rättslig status åtnjuter protokoll, och enligt vilka kriterier görs denna inordning?
2. Vilken rättslig status har i motsats till detta en "förklaring som antagits av konferensen", och på vilket sätt görs denna inordning?
3. Hur bedömer kommissionen den rättsliga statusen hos en "förklaring som beaktats" i slutakten till ett primärrättsligt fördrag?
4. Om det i detta fall rör sig om en ensidig förklaring från en medlemsstat, vilken verkan har en sådan?
5. I vilken utsträckning kan respektive måste EG-domstolen i sin rättspraxis ta hänsyn till protokoll och förklaringar till primärrätten?
6. Konkret: Vilken rättslig betydelse har den "förklaring av Österrike och Luxemburg om kreditinstitut" som avgivits till Amsterdamfördraget?

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar*(1 december 1997)*

Av artikel 239 i EG-fördraget och motsvarande bestämmelser i EKSG- och Euratom-fördragen framgår att bilagda protokoll är en integrerad del av fördragen. Protokollen har således exakt samma rättsliga status som fördragen i sig. Redan år 1956 fastslog domstolen att bestämmelserna i alla dessa texter (fördrag, bilagor och protokoll) har samma bindande verkan. De får inte ställas mot varandra utan skall ses som en helhet för att uppnå riktig tillämpning (dom *Groupement des industries Luxembourgeoises mot Höga myndigheten* – mål 7/54 och 9/54, Rec. 1956–II–s. 91).

Till skillnad från protokollen utgör förklaringarna inte en integrerad del av EG-fördraget. Domstolen har ännu inte uttalat sig om den rättsliga statusen hos förklaringar som avges vid undertecknandet av ett fördrag. Det bör ändå observeras att domstolen beaktar de förklaringar som avges i rådets protokoll i samband med att en sekundärrättslig akt antas, om förklaringen visar på en gemensam avsikt hos medlemsstaterna och dess innehåll kommer till uttryck i tillämplig gemenskapslagstiftning. En förklaring kan med andra ord varken lägga något till texterna eller motsäga deras anda eller ordalydelse (se dom *Antonissen* C-292/89, Rec. 1991, s. I-773, punkterna 17–18 angående en förklaring som införts i rådets protokoll vid antagandet av förordning nr 1612/68). Däremot beaktas en förklaring som underlättar tolkningen av en text (se dom *Grimaldi* C-322/88, Rec. 1989, s. I-4407 och dom *Egle*, C-310/90, Rec. 1992, s. I-177).

I samband med förklaringen om inrättandet av kreditinstitut i Tyskland tog regeringskonferensen del av kommissionens yttrande, enligt vilket gällande gemenskapsrätt gör det möjligt att beakta tjänster av allmänt intresse som tillhandahålls av kreditinstitut. Vidare uppmanade regeringskonferensen kommissionen att utreda om det finns liknande fall i andra medlemsstater och att i förekommande fall tillämpa samma gemenskapsbestämmelser på dem. Den ensidiga förklaringen av Österrike och Luxemburg som regeringskonferensen förde till protokollet ingår i uppföljningen av ovan nämnda uppmaning. Genomförandet vilar på kommissionen.

(98/C 134/69)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3009/97**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen***(1 oktober 1997)***Ämne:** Ekologisk katastrof vid sjön Kerkini

Sjön Kerkini är en viktig fridlyst biotop i norra Grekland med ett rikt växt- och djurliv. På detta fridlysta område finns en privatägd poppellund, vars ägare i juli 1994 fällde träden, trots att där fanns hundratals hägerbon med hägerungar som inte ännu kunde flyga. Detta medförde att över 200 fåglar dog och gjorde den grekiska allmänheten upprörd. De behöriga och ansvariga myndigheterna förhindrade inte det inträffade och vidtog inte några åtgärder mot områdets ägare.

Känner kommissionen till dessa händelser? Kan kommissionen begära en förklaring från den grekiska regeringen i syfte att säkerställa effektivare skydd för biotoperna och sätta in sanktioner mot personer som skadar dessa?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(13 november 1997)*

Den konstgjorda sjön Kerkini är ett våtmarksområde med mycket rikt växt- och djurliv och har av de grekiska myndigheterna utsetts till särskilt skyddsområde enligt direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar ⁽¹⁾. Den har också föreslagits för skydd enligt direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽²⁾.

Sjön Kerkini är ett av de huvudsakliga områden där Life-Nature-projekt ("Bevarande av phalacrocorax pygmaeus och anser erythropus i Grekland") för närvarande pågår. I mitten av juni 1997 fälldes en poppellund med hägerbon och detta kom till projektledarnas kännedom, som genast underrättade de grekiska myndigheterna. Popplarna växte emellertid utanför det särskilda skyddsområdet, på privatägd mark, och omfattades därför inte av den skyddsordning som gäller särskilda skyddsområden. Kommissionen vet emellertid att jordbruksministeriet utfärdade ett cirkulär enligt vilket fällning av popplar skall vara förbjuden under häckningstiden (15 februari till 30 juli). I framtiden kommer det berörda området vid sjön Kerkini att omfattas av detta förbud.

Å andra sidan har kommissionen också underrättats om andra problem i samband med skyddet av sjön Kerkini. Kommissionen kommer att undersöka frågan för att få en tydlig bild av situationen och om nödvändigt vidta åtgärder.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, ändrat genom anslutningen av Österrike, Finland och Sverige (EGT L 1, 1.1.1995).

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(98/C 134/70)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3010/97**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen***(1 oktober 1997)***Ämne:** Projekt för hållbart jordbruk

Känner kommissionen till "Tir Cymen"-systemet i Wales som ger stöd till hållbart jordbruk? Har kommissionen för avsikt att stödja liknande system?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(7 november 1997)*

Tir Cymen-programmet har godkänts och samfinansieras av kommissionen i enlighet med förordning (EEG) nr 2078/92 ⁽¹⁾ om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och naturvårdskraven.

Kommissionen har godkänt drygt 120 miljöprogram inom jordbruket inom gemenskapen. En rapport om tillämpningen av förordningen håller på att sammanställas.

(¹) EGT L 215, 30.7.1992.

(98/C 134/71)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3012/97

från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen

(1 oktober 1997)

Ämne: Överskridna mjölkkvoter

I vissa delar av den italienska pressen behandlades den 30 augusti 1997 några uttalanden som ingår i en rapport om en undersökning utförd av den italienska revisionsrätten i oktober 1995 om den invecklade frågan om mjölkkvoter. Enligt denna undersökning skulle Italien ha betalat högre böter för att ha överskridit mjölkkvoterna än vad som faktiskt hade behövts.

Kan kommissionen uppgge

- om den känner till innehållet i detta dokument?
- om den delar denna uppfattning, dvs. att Italien under perioden 1989-1993 skulle ha betalat 2 027 miljarder ITL för mycket i böter?
- om den kan bekräfta att mjölkproduktionen i Italien täcker 60 % av det nationella behovet?
- om den mot bakgrund av dessa uppgifter kan tala om i vilket skede mjölktvisten mellan Italien och unionen befinner sig?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(14 november 1997)

Kommissionen känner inte till den analys av den italienska revisionsrätten som parlamentsledamoten hänvisar till.

Man ska komma ihåg att Italien, före perioden 1993-1994, inte tillämpade mjölkkvoterna på rätt sätt. De individuella referenskvantiteterna delades inte ut och uppgifterna om leveranser till köpare härrörde inte från deklARATIONER från köparna utan från den nationella statistiken eller producentsammanslutningarna. Denna felaktiga tillämpning av systemet fick vissa konsekvenser i samband med den räkenskapsrevision som gjordes mot bakgrund av rådets och kommissionens allmänna slutsatser från den 21 oktober 1994. Italien skall för räkenskapsåren 1989 till 1993 betala en extra avgift till gemenskapen på 3 461,5 miljarder lire (1 715,2 miljoner ecu). Av denna summa har Italien redan betalat 90,5 %. De rättelser som infördes inom ramen för räkenskapsrevisionen har inte bestridits av medlemsstaten och kommissionen har inga uppgifter som skulle kunna leda till ett ifrågasättande av de finansiella konsekvenser som dragits.

Kommissionen har inte de nödvändiga uppgifterna, till exempel när det gäller konsumtion och handelsutbyte av mjölkprodukter eller tillförlitliga uppgifter när det gäller produktionen, för att det skall vara möjligt att med någon precision fastställa i vilken grad Italien är självförsörjande. Det skall samtidigt understrykas att kvoterna inte har fastställts på grundval av medlemsstaternas självförsörjningsgrad, utan på grundval av produktionen i varje medlemsstat. Alla andra kriterier, och speciellt sådana som rör befolkning och nationell konsumtion, skulle antingen ha omöjliggjort en uppgörelse om systemet eller ha lett till att den sammanlagda kvantiteten för hela gemenskapen skulle ha blivit alldeles för hög.

De uppgifter som lämnas i detta svar har aldrig ifrågasatts och kommissionen och Italien har således aldrig varit oeniga på denna punkt.

(98/C 134/72)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3015/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(1 oktober 1997)*

Ämne: Ett vägledande kärnkraftsprogram för Europeiska unionen

Min fråga gäller kommissionens meddelande om Europeiska unionens kärnkraftsindustri (Ett vägledande kärnkraftsprogram i enlighet med artikel 40 i Euratomfördraget) (KOM(96)0339 – CES 470/97).

Kärnkraften, som i dag täcker en tredjedel av EU:s elbehov, har vissa viktiga miljömässiga fördelar vid elproduktion i jämförelse med fossila bränslen, till exempel avsaknaden av koldioxidutsläpp. Kärnkraften kräver dock att man skapar ett omfattande system som garanterar dess säkra funktion.

De allmänna farhågorna bland befolkningen, liberaliseringen och öppnandet av de marknader för konkurrens, som i de flesta medlemsstater var skyddade (vilket har gett upphov till långsiktiga kapitalintensiva investeringar) och slutligen tillgången till naturgas till konkurrenskraftiga priser som används i mindre, effektivare och billigare anläggningar är avgörande faktorer som gör det högst osannolikt i dagens läge att produktionen av kärnkraft kommer att fortsätta efter 2005-2010. Under denna period kommer de nuvarande kärnkraftverken att läggas ned i de flesta medlemsstater. Möjligheterna till en sådan utveckling ger upphov till viktiga strategiska frågor för EU:s energipolitik.

Det, att dokumentet inte behandlar de nämnda strategiska frågornas betydelse och det, att de sannolika effekterna på unionens energipolitik inte bedöms tillräckligt utförligt är en allvarlig brist.

Kan kommissionen gripa sig an dessa specifika frågor i den slutliga versionen av det vägledande kärnkraftsprogrammet, lägga fram klara slutsatser och ge de berörda parterna och allmänheten riktlinjer för hur framtiden verkligen kommer att se ut?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar*(18 november 1997)*

Kommissionen antog den slutliga versionen av det vägledande kärnkraftsprogrammet för gemenskapen den 25 september 1997 ⁽¹⁾.

Kommissionen noterar att gas för närvarande verkar vara ett attraktivt alternativ för elproduktionen. Av den anledningen finns det förutom de två kärnreaktorer som håller på att byggas i Frankrike inga andra kända beslut om byggnad av kärnkraftverk inom gemenskapen.

Inom det nuvarande vägledande kärnkraftsprogrammet anser kommissionen med tanke på kärnkraftens osäkra framtid i vissa medlemsstater att det inte är tillrådligt att föreslå långsiktiga investeringsprogram.

Om däremot den allmänna politiska inställningen inom gemenskapen ändrar sig till förmån för elproduktion genom kärnkraft, kan det bli nödvändigt att åter fastställa målsättningar på längre sikt.

Det är viktigt att understryka att de medlemsstater, som önskar ersätta de reaktorer som skall läggas ned med nya, avancerade reaktorer eller nya reaktortyper, kommer att kunna utveckla program för att byta ut existerande kärnkraftverk efter år 2010. Sådana beslut är emellertid för tillfället inte förutsebara.

⁽¹⁾ KOM(97) 401 slutlig.

(98/C 134/73)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3017/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(1 oktober 1997)*

Ämne: Skogsbruk

Min fråga gäller yttrandet från Ekonomiska och sociala kommittén om skogsbrukets situation och problem i Europeiska unionen och möjligheter att utveckla skogspolitiken (CES 476/97) ⁽¹⁾.

Med beaktande av att skogssektorn är en källa till ekonomiskt välbefinnande och sysselsättning i Europeiska unionen, undrar jag om kommissionen kan säkerställa att det främsta målet för gemenskapens skogsstrategi blir att främja utnyttjandet av skogarna.

Detta skulle göra det möjligt att ge strukturmässiga garantier och förbättra sysselsättningssituationen i de minst gynnade områdena, trots den förlust av arbetstillfällen som den tekniska utvecklingen medför.

Kan kommissionen dessutom säkerställa att förvaltningen och utnyttjandet av skogarna görs mer hållbara ur ekonomisk, social och miljömässig synpunkt?

⁽¹⁾ EGT C 206, 7.7.1997, s. 128.

(98/C 134/74)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3018/97
från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen
(1 oktober 1997)

Ämne: Skogsbruk

Min fråga gäller yttrandet från Ekonomiska och sociala kommittén om skogsbrukets situation och problem i Europeiska unionen och möjligheter att utveckla skogspolitiken (CES 476/97) ⁽¹⁾.

Inom jordbrukspolitiken har nyplantering av skog en grundläggande betydelse eftersom den kan minska effekterna av uttag av mark, som införts med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, bidra till att lösa problemet med brist på virke inom Europeiska unionen samt skydda miljön.

Kan kommissionen ombesörja att det viktigaste målet för EU:s skogsstrategi blir att säkerställa och förbättra de nödvändiga villkoren för en lönsam och miljövänlig skogsekonomi och -industri samt att utveckla skogssektorns strukturer på landsbygden och den ekonomiska situationen för denna sektor?

Kan kommissionen dessutom säkerställa att unionen använder sina egna finansiella medel för att skydda skogarna och stödja landsbygdsområdena samt för forskning, yrkesutbildning och informationsverksamhet, även genom att erbjuda konsulttjänster? Samordningen inom skogssektorn bör likaledes förbättras.

⁽¹⁾ EGT C 206, 7.7.1997, s. 128.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3017/97 och E-3018/97
ingivna av Franz Fischler för kommissionens

(7 november 1997)

Parlamentsledamoten hänvisar till yttrandet från Ekonomiska och sociala kommittén (ESK) om situationen och problemen beträffande skogsskötseln i gemenskapen och möjligheten att utveckla en skogspolitik.

Kommissionen uppskattade högt denna rapport och delar dess inställning i många frågor, särskilt idén om en hållbar skogsförvaltning som även omfattar ekonomiska, miljömässiga och sociala aspekter, men också idén om skogen och skogsindustrin som en källa till sysselsättning och inkomster på landsbygden.

Kommissionen kommer att lägga fram ännu en rapport detta år om tillämpningen av skogsåtgärder inom jordbruket vilken kommer att visa på den ekonomiska, miljömässiga och sociala betydelsen av dessa åtgärder. Gemenskapens åtgärder för skogssektorn redovisas i rapporten från parlamentets utskott för jordbruk och landsbygds utveckling (A4-0414/96).

Kommissionen kommer i början av 1999 att som svar på parlamentets betänkande om gemenskapens skogsstrategi av den 30 januari 1997 (Thomas-rapporten), lägga fram ett förslag till en europeisk skogsstrategi som bland annat tar hänsyn till målen i Agenda 2000 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 slutlig.

(98/C 134/75)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3029/97
från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen
(1 oktober 1997)

Ämne: Mänskliga rättigheter

I samband med "Europeiska unionen och den yttre dimensionen i politiken för mänskliga rättigheter" (ESK 474/97) ⁽¹⁾, påpekas följande:

Kommissionens politik saknar klara strategiska riktlinjer för en sammanhängande och logisk politik i fråga om mänskliga rättigheter.

Ekonomiska och sociala kommittén har fått intrycket att EU fram till nu har utformat sin politik från fall till fall.

Kommissionen ombeds att följa tre vägar för att förstärka den yttre dimensionen i politiken för mänskliga rättigheter:

1. EU-anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (EKMR).
2. Utarbeta en egen "rättighetsförklaring".
3. Skriva in vissa särskilda bestämmelser rörande de mänskliga rättigheterna i tilläggsprotokollet till EU-fördraget.

⁽¹⁾ EGT C 206, 7.7.1997, s. 117.

(98/C 134/76)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3030/97
från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen
(1 oktober 1997)

Ämne: Mänskliga rättigheter

I samband med "Europeiska unionen och den yttre dimensionen i politiken för mänskliga rättigheter" (ESK 474/97) ⁽¹⁾,

ombeds kommissionen att i tilläggsprotokollet till EU-fördraget lägga till vissa särskilda bestämmelser rörande de mänskliga rättigheterna.

⁽¹⁾ EGT C 206, 7.7.1997, s. 117.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3029/97 och E-3030/97
ingivna av Van den Broek för kommissionens
(17 oktober 1997)

Kommissionen gör parlamentsledamöterna uppmärksamma på att den sedan länge är engagerad i att genomföra en enhetlig strategi för de mänskliga rättigheterna, särskilt vad gäller de aspekter som parlamentsledamöterna tar upp.

1991 riktade kommissionen ett meddelande till rådet i syfte att få ett förhandlingsmandat i vilket villkoren för gemenskapens anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna anges. Detta initiativ, som aktivt stöddes av parlamentet, föranledde rådet att i april 1994 begära domstolens yttrande om huruvida anslutningen till denna konvention var förenlig med Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Den 28 mars 1996 avgav domstolen sitt yttrande enligt vilket gemenskapen, på gemenskapsrättens nuvarande stadium, saknar behörighet att ansluta sig till europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. I motiveringen till yttrandet anger domstolen att en sådan förändring, vars institutionella följder skulle vara av grundläggande art, har konstitutionell betydelse och följaktligen är av sådant slag att den överskrider gränserna för artikel 235 och endast kan genomföras genom att fördraget ändras.

Efter att denna möjlighet prövats enades regeringskonferensen om att i Amsterdamfördraget lägga till en punkt 1 i artikel F i Fördraget om upprättandet av Europeiska unionen enligt vilken "Unionen bygger på principerna om frihet, demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna samt på rättsstatsprincipen, vilka är gemensamma för medlemsstaterna.". Denna artikel läggs till artikel F.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska unionen enligt vilken unionen skall respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Dessutom har ny artikel F.1 lagts till i Fördraget om upprättandet av Europeiska unionen och en ny artikel 236 i EG-fördraget om åtgärder som skall vidtas om en medlemsstat bryter mot de principer som unionen är grundad på.

Enligt den nya artikel 6a kan rådet vidta lämpliga åtgärder för att bekämpa diskriminering på grund av kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning.

(98/C 134/77)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3034/97

från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen

(1 oktober 1997)

Ämne: Pilotprojektet SLIM

Med anledning av "Meddelande från kommissionen till rådet och Europaparlamentet: Förenklad lagstiftning på den inre marknaden (SLIM): ett pilotprojekt" (KOM(96) 204 slutlig), ombeds kommissionen att tydligt och aktivt övervaka att gemenskapslagstiftningen anpassas och genomförs på nationell nivå. På så sätt undviker man särskilt att den inre marknaden enighet skadas genom att den nationella lagstiftningen eller andra praxis inte anpassas tillräcklig.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(17 november 1997)

Kommissionens viktigaste prioritering är att se till att gemenskapslagstiftningen genomförs korrekt på hela den inre marknaden, vilket beskrivs i kapitel 5.1 i kommissionens meddelande till Europaparlamentet och rådet om den inre marknaden följder och effektivitet ⁽¹⁾. I meddelandet betonar kommissionen också att förenklingen av gemenskapsdirektiven är en fråga med hög prioritet.

Kommissionen följde upp sin rapport om den inre marknaden med en handlingsplan för den inre marknaden ⁽²⁾, som godkändes av Europeiska rådet.

Det första av de fyra strategiska målen i kommissionens handlingsplan är göra reglerna mer effektiva. Detta mål uppnås genom fem åtgärder som medlemsstaterna skall vidta för att genomföra överenskommen lagstiftning om den inre marknaden, nämligen upprätta en ram för genomförande och problemlösning, ge bättre tillgång till rätt information för företagen, förenkla och förbättra regler på såväl nationell nivå som gemenskapsnivå och åtgärda svagheter i den befintliga rättsliga ramen.

Den första åtgärden innebar att medlemsstaterna senast den 1 oktober 1997 skulle inkomma med en detaljerad tidsplan för genomförandet av sina program för att snarast avskaffa alla fördröjningar och säkerställa att de tidsfrister för genomförande som går ut före den 1 januari 1999 följs. Nästan alla medlemsstater har nu inkommit med dessa tidsplaner. Kommissionen kommer att övervaka medlemsstaternas genomförande med utgångspunkt från dessa tidsplaner.

⁽¹⁾ KOM(96) 520 slutlig.

⁽²⁾ Meddelande från kommissionen till rådet, CSE(97) 1 slutlig.

(98/C 134/78)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3036/97
från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen
(1 oktober 1997)

Ämne: Avgifter på tunga godstransporter

Med anledning av "Förslag till rådets direktiv om avgifter på tunga godstransporter för användningen av vissa infrastrukturer" (KOM(96) 331 slutlig — 96/0182(SYN) ⁽¹⁾), uppmärksammas det faktum att den praxis som gäller för beskattningen av mineraloljor i EU för tillfället, snarare grundar sig på skattepolitiska än på trafikpolitiska bestämmelser eftersom punktskatterna för mineraloljor är och förblir en viktig inkomstkälla.

Kommissionen ombeds att ange det logiska sambandet mellan de indirekta skatterna som går under benämningen skattepolitik och de direkta skatterna på utnyttjandet av infrastrukturen och för teckning av externa kostnader, som går under benämningen transportpolitik.

⁽¹⁾ EGT C 59, 26.2.1997, s. 9.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar
(12 november 1997)

Kommissionen godtar att punktskatter på bränsle i medlemsstaterna huvudsakligen används för att höja statsinkomsterna. I sitt förslag till rådets direktiv om omstrukturering av gemenskapens ramverk för beskattning av energiprodukter ⁽¹⁾ inser emellertid kommissionen att medlemsstaterna också använder punktskatter på motorbränsle för att uppfylla andra mål i sin miljö-, transport- och energipolitik.

Kommissionen inser dessutom att de direkta och indirekta avgifter som erläggs av enskilda väganvändare i förhållande till deras bruk av vägarna bör utgöra en del av ett enda avgiftssystem.

Därför togs en särskild omstruktureringsföreskrift med i kommissionens förslag till rådets direktiv om beskattning av energiprodukter, som nyligen lades fram. Genom denna föreskrift skulle medlemsstaterna tillåtas att tillämpa skattenivåer för motorbränslen vilka är lägre än de miniminivåer som anges i detta direktiv, i samband med att man inför eller ändrar särskilda avgiftssystem för vägtransport för att få tillbaka exempelvis infrastruktur-, trafikstocknings- och miljökostnader.

⁽¹⁾ EGT C 139, 6.5.1997.

(98/C 134/79)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3042/97
från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen
(1 oktober 1997)

Ämne: Vitboken om järnvägar

Yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén om "Vitbok: En strategi för vitalisering av gemenskapens järnvägar" (KOM(96) 421 slutlig) ⁽¹⁾. Gamla skulder och förbättringar av den finansiella situationen och infrastrukturen. En väsentlig strategisk faktor i vitbokens strävan efter en avreglering av järnvägarna är en oberoende kommersiell ledning.

En nödvändig förutsättning för detta och för överensstämmelsen med direktiv 91/440/EEG ⁽²⁾ om utvecklingen av gemenskapens järnvägar är att avveckla de gamla skulderna.

Kan kommissionen ange om det är korrekt att denna avveckling inte har genomförts till fullo och om den har varierat från en medlemsstat till en annan? Dessutom ombeds kommissionen att snarast vidta nödvändiga åtgärder för att avhjälpa detta.

⁽¹⁾ EGT C 206, 7.7.1997, s. 23.

⁽²⁾ EGT L 237, 24.8.1991, s. 25.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(den 31 oktober 1997)*

Kommissionen anser att befrielse från tidigare skulder för att skapa en sund finansiell situation är en väsentlig del av strategin för att vitalisera gemenskapens järnvägar. Direktiv 91/440/EEG om utvecklingen av gemenskapens järnvägar innehåller krav på att medlemsstaterna skall hjälpa till att minska skulderna till en nivå som inte hindrar en sund finansiell förvaltning. Kommissionen har inlett en undersökning av de framsteg som gjorts för att minska skulderna. Man har för avsikt att presentera resultatet i början på nästa år i form av ett meddelande till rådet och parlamentet om genomförandet och resultaten av direktiv 91/440/EEG.

(98/C 134/80)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3050/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(2 oktober 1997)*

Ämne: Grönbok om handel (KOM(96) 530 slutlig)

Kan Europeiska kommissionen inrätta ett statistiskt övervakningscenter för handel med uppgift att samla in, sammanställa och offentliggöra information om bl.a.

1. uppgifter om såväl efterfrågan som utbud (handelskvot per distributionskanal, prisnivåer, volym etc.),
2. uppgifter för varje företagssektor och region?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar*(7 november 1997)*

Att förbättra statistiken över handeln ser kommissionen som en angelägen fråga, vilket betonades i grönboken om handel. Den makroekonomiska statistiken bör kunna tillgodose behoven hos beslutsfattare inom och utanför sektorn. Dessa har behov av uppgifter som är tillförlitliga, enhetliga och ständigt uppdateras och anpassas allteftersom sektorn utvecklas. Därför planerar kommissionen ett flertal åtgärder i denna riktning. Åtgärderna kommer att leda fram till ett antal nya publikationer.

Tillsammans med den arbetsgrupp för statistik över handeln som Eurostat med jämna mellanrum sammankallar till möten arbetar kommissionen med att genomföra rådets förordning (EEG) nr 58/97 av den 20 december 1996 om statistisk rörande företagsstruktur (¹), som innehåller en bilaga som rör handel och distribution. I samband med att det hölls en information om förordningen för dem som arbetar inom sektorn föreslog kommissionen att det anordnas en konferens om statistik över handeln. Denna konferens, vars syfte kommer att vara att presentera och kommentera den senaste statistiken och att ge berörda parter möjlighet att framföra synpunkter, borde äga rum någon gång under de första fyra månaderna 1998. Denna typ av konferens skulle kunna upprepas varje år.

Mot bakgrund av det arbete som nämnts ovan, planeras det inte i nuläget att inrätta något övervakningscenter.

⁽¹⁾ EGT L 14, 17.1.1997.

(98/C 134/81)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3052/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(2 oktober 1997)*

Ämne: Grönbok om offentlig upphandling

I samband med grönboken "Offentlig upphandling inom Europeiska unionen: överväganden inför framtiden" (KOM(96) 583 slutlig). Frågan gäller om de upphandlande enheterna, vid offentlig upphandling, i högre grad kan ta

hänsyn till kvaliteten i de lämnade anbudena, i termer av ekonomisk lönsamhet, där priset endast utgör ett av inslagen. Det finns andra faktorer som kan beaktas: kvalitet, respekt för tidsgränser, miljöhänsyn, funktionalitet, säkerhet osv. Med andra ord: den totala kostnaden för projektet räknat på lång sikt.

En europeisk politik inom den offentliga upphandlingen borde lägga vikt vid begreppet "bästa anbudsgivare", och fastställa exakta regler för upphandlare med målsättningen att få dem att prioritera modellen "ekonomiskt mest fördelaktigt anbud" framför "lägsta anbud".

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(18 november 1997)

Parlamentsledamoten anser att den europeiska politiken för området offentlig upphandling skall befordra begreppet "bästa anbud", genom att inrätta regler för att förmå de upphandlande myndigheterna att prioritera "mest fördelaktigt anbud" framför "lägsta anbud".

Efter det att kommissionen antog grönboken om offentlig upphandling den 27 november 1996 har en omfattande debatt inletts med alla berörda parter om olika aspekter av den europeiska politiken för området offentlig upphandling. Efter det att parlamentets formella ståndpunkt om grönboken har antagits kommer samrådsfasen att avslutas och kommissionen kommer att anta ett åtgärdsinriktat meddelande om politiken för området offentlig upphandling. I detta meddelande kommer kommissionen att ta ställning i de viktigaste frågorna som kommit upp i debatten.

Genom direktiven om offentlig upphandling tillåts tilldelning av kontrakt antingen enbart utifrån pris eller utifrån kriteriet om det mest fördelaktiga anbudet. Olika tekniska eller ekonomiska kriterier kan beaktas under förutsättning att de inte är diskriminerande till sin natur. Kommissionen anser att båda kriterierna är viktiga. Vid en del upphandlingar som t. ex. för enkla och identifierbara produkter förefaller priskriteriet vara det bästa. Vid mera komplicerade upphandlingar förefaller priskriteriet emellertid inte vara lämpligt. Kommission är medveten om att det för bygg- och anläggningskontrakt finns en tendens bland de upphandlande enheterna att enbart utgå ifrån priset så att de kan dra nytta av konkurrenssituationen inom denna sektor. Trots att de upphandlande enheterna tillkännager att kontraktet tilldelats utifrån det mest fördelaktiga anbudet så tillämpas i praktiken enbart priskriteriet, eftersom det är lättare att utvärdera. Detta är en överträdelse av reglerna.

Men kommissionen anser ändå inte att ordalydelsen för reglerna för tilldelning av kontrakt behöver ändras. Dessa regler syftar till att erbjuda de upphandlande myndigheterna handlingsutrymme vid valet av kriterier för köp (med förbehåll för att dessa kriterier är ekonomiska) och i synnerhet kunna välja att tilldela kontrakt utifrån enkla prisöverväganden. Det är i alla fall av intresse att kommissionen vid alla kommande informationsinitiativ och utbildningsinitiativ förtydligar att det inte är obligatoriskt att tilldela kontrakt enbart eller främst genom prisöverväganden och att man uppmanar de upphandlande enheterna att välja det kriterium som är mest lämpligt för kontraktets syfte.

Det bör slutligen understrykas att skydd av miljön, som omnämns som ett kvalitetskriterium, inte enligt de nuvarande rambestämmelserna används för att definiera det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet. Kommissionen riktar därför parlamentsledamotens uppmärksamhet till kommissionens utförliga ställningstagande i punkt 5.45-5.53 i grönboken om de möjligheter som erbjuds genom de nuvarande rambestämmelserna att följa miljömålsättningarna vid upphandlingsförfaranden.

(98/C 134/82)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3053/97

från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Grönbok om offentlig upphandling

I samband med grönboken "Offentlig upphandling inom Europeiska unionen: överväganden inför framtiden" (KOM(96) 583 slutlig).

Det är viktigt att öka de små och medelstora företagens deltagande i den offentliga upphandlingen. Därför är min fråga om det, vid sidan av sänkningen av tröskelvärdena, kommer att vidtas ytterligare åtgärder, samt om de offentliga upphandlarna inom den Europeiska unionen kommer att uppmanas att agera för att uppmanra medverkan av små och medelstora företag.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(19 november 1997)*

Parlamentsledamoten anser att kommissionen bör verka för att upphandlande myndigheter antar åtgärder för att uppmuntra små och medelstora företags deltagande i offentlig upphandling.

Efter antagandet av grönboken om offentlig upphandling har det startat ett debatt med alla intresserade parter om alla aspekter på europeisk policy vad gäller offentlig upphandling. Många inlägg betonar att åtgärder måste vidtas för att underlätta små och medelstora företags deltagande i offentlig upphandling. Parlamentets formella ståndpunkt om grönboken har ännu inte antagits. Efter det att den har antagits kommer samrådsfasen att avslutas och kommissionen kommer att anta ett åtgärdsinriktat meddelande om policyn för offentlig upphandling. I detta meddelande kommer kommissionen att ta ställning i de viktigaste frågorna som kommit upp i debatten.

I majoriteten av inläggen framförs åsikten att åtgärder för att gynna små och medelstora företags deltagande bör vidtas inom områdena utbildning och information. Kommissionen håller med om att utarbetandet av fokuserade utbildningsprogram eller spridandet av enkla och klara vägledningar skulle kunna minska nackdelarna för små och medelstora företag inom offentlig upphandling. Kommissionens projekt om elektronisk upphandling, SIMAP, är också en viktig insats till förmån för små och medelstora företag eftersom tillgången till information om möjligheter till kontrakt utgör ett större problem för små och medelstora företag på grund av deras begränsade resurser. Sådan stödande verksamhet som inbegriper kommissionen kräver naturligtvis lämpliga ekonomiska resurser.

Vad gäller tröskelvärdena godtog man i de flesta inläggen kommissionens utgångspunkt och ansåg att tröskelvärdena bör förbli desamma.

(98/C 134/83)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3056/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(2 oktober 1997)*

Ämne: Tobaksreform

Angående "Rapport från kommissionen till rådet om den gemensamma organisationen av marknaden för råttobak" (KOM(96) 554 slutlig). Rapporten anger en fördubbling av bidraget till fonden för forskning och information om hälsa, vilket skulle innebära en avgift på 2 % av priset.

Med tanke på fonden för forskning och information om hälsa, miljöskyddet och administrativa kontroller och förenklingar: är det möjligt att höja det ekonomiska stödet till fonden till mer än vad kommissionen föreslår, detta för att de relevanta arbetsuppgifterna skall kunna utföras mer effektivt?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(7 november 1997)*

Förebyggande av nikotinism, forskning för att utveckla tobak som är så lite skadlig som möjligt samt miljöskyddet är de viktigaste delarna i reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för tobak som läggs fram av kommissionen i den rapport som kommissionen har presenterat för parlamentet och rådet.

Kommissionen planerar dels att fördubbla budgeten för den informationsfond som är avsedd för förebyggande av nikotinism och dels att uppmuntra producentgrupperna att finansiera verksamhet på miljöskyddsområdet.

Kommissionen uppskattar att fördubblingen av informationsfondens resurser på hälsoområdet räcker för att man via fonden skall kunna vidta effektiva åtgärder på folkhälsoområdet.

(98/C 134/84)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3059/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(2 oktober 1997)***Ämne:** Tjänster i allmänhetens intresse i Europa

Denna fråga gäller kommissionens meddelande om tjänster i allmänhetens intresse i Europa (KOM(96) 443 slutlig). Är den distinktion mellan "tjänster i allmänhetens intresse" och "samhällsomfattande tjänster" som kommissionen gör i meddelandet lämplig, med tanke på att de definitioner som ges skapar förvirring?

Begreppet "samhällsomfattande tjänster" innebär ett kvalitetsbegrepp som även bör gälla för andra sektorer än dem som kommissionen nämner.

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar*(25 november 1997)*

Begreppet tjänster i allmänhetens intresse, som kommissionen definierade i sitt meddelande av den 11 september 1996 ⁽¹⁾, följer av kommissionens övergripande syn på frågan. Kommissionen anser att dessa tjänster, ekonomiska eller ej, är en nyckelfaktor i den europeiska samhällsmodellen och bidrar till ekonomisk dynamik, solidaritet och samhällsansvar.

Begreppet samhällsomfattande tjänster används i gemenskapslagstiftningen i fråga om post- och telekommunikationer. Det är ett uttryck för begreppet tjänster i allmänhetens intresse inom dessa båda sektorer. Uttrycket "samhällsomfattande tjänster" hör samman med att tjänsten skall vara tillgänglig för alla, oavsett var man bor.

Kommissionen delar ledamotens uppfattning att kvalitetsbegreppet inte endast bör gälla i samband med samhällsomfattande tjänster. I meddelandet av den 11 september 1996 framhålls hur viktigt det är med tjänster i allmänhetens intresse av god kvalitet för att den europeiska samhällsmodellen skall kunna utvecklas.

⁽¹⁾ KOM(96) 443.

(98/C 134/85)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3065/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(2 oktober 1997)***Ämne:** Märkning av förpackningar

Denna fråga gäller förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om märkning av förpackningar samt om införandet av ett förfarande för bedömning av överensstämmelse för förpackningar (KOM(96) 191 slutlig — 96/0123 COD) ⁽¹⁾.

Förslaget härrör från de åtaganden som har gjorts i direktiv 94/62/EG ⁽²⁾ om förpackningar och förpackningsavfall vad gäller märkning och bedömning av enhetlighet. Den märkning som föreslås är frivillig och skall med hjälp av en symbol ange huruvida förpackningen kan återvinnas. Andra märken är förbjudna.

Anser kommissionen inte att ett program för maximal minskning av förpackningarnas miljöpåverkan är nödvändig, liksom det är nödvändigt att sätta ett stopp för alla de olika märken som används för att ange huruvida förpackningar kan återvinnas?

⁽¹⁾ EGT C 382, 18.12.1996, s. 10.

⁽²⁾ EGT L 365, 31.12.1994, s. 10.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(11 november 1997)*

Kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om märkning av förpackningar antogs den 25 november 1996. Förslaget kompletterar direktiv 94/62/EG genom att det introducerar de märkningssymboler som skall användas och det bedömningsförfarande för överensstämmelse med de grundläggande kraven i direktivet.

Målet med märkningsförslaget är att konsumenterna skall informeras om när förpackningar kan återanvändas eller materialåtervinnas. Dessutom syftar kommissionens förslag till att undanröja den förvirring som råder på marknaden genom att fastställa en symbol för återanvändbara förpackningar och en symbol för materialåtervinningsbara förpackningar.

I märkningsförslaget kan bara förpackningar som är återanvändbara eller materialåtervinningsbara i enlighet med kravet i direktiv 94/62/EEG märkas. Systemet är frivilligt, men om en tillverkare vill visa att en förpackning är återanvändbar eller materialåtervinningsbar måste symbolerna användas. Andra symboler är inte godkända. För närvarande används flera olika symboler för att visa att en förpackning kan återanvändas eller materialåtervinnas, vilket ofta gör det svårt för konsumenten att bedöma förpackningens miljöpåverkan.

Kommissionen anser att diskussionerna i Europaparlamentet och rådet om förslaget till ett direktiv om märkning måste avslutas innan kommissionen vidtar åtgärder i fråga om märkning av förpackningar.

(98/C 134/86)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3066/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(2 oktober 1997)**Ämne:* Märkning av livsmedel

Denna fråga gäller förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 79/112/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel (KOM(97) 20 slutlig — 97/0027 COD) ⁽¹⁾.

Kommissionens förslag är välkommet, men tänker kommissionen inte utvärdera om det vore lämpligare att de särskilda bestämmelserna för märkning av alkoholhaltiga drycker fastställs av den ständiga livsmedelskommittén i stället för av kommittéerna för den gemensamma marknadsorganisationen?

⁽¹⁾ EGT C 106, 4.4.1997, s. 5.

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar*(11 november 1997)*

De gemenskapsregler som tillämpas för viner, mousserande viner, likörviner, pärlande viner, aromatiserade viner och spritdrycker innehåller redan bestämmelser om märkning av dessa drycker. Kommissionen anser därför att det är logiskt att de detaljerade kraven för märkning av dessa dryckers ingredienser fastställs inom ramen för dessa bestämmelser och i enlighet med de förfaranden som är tillämpliga. Detta val motiveras även av det faktum att experterna som ingår i de kommittéer som föreskrivs i dessa bestämmelser har en djupgående kunskap om dessa dryckers specifika karaktär.

Ständiga livsmedelskommitténs förfarande som inrättades genom rådets beslut 69/414/EEG av den 13 november 1969 ⁽¹⁾ har behållits för de drycker, t.ex. öl eller cider, som inte omfattas av en områdesvis lagstiftning på gemenskapsnivå.

⁽¹⁾ EGT L 291, 19.11.1969.

(98/C 134/87)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3067/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(2 oktober 1997)***Ämne:** Bedömning av inverkan på miljön

Denna fråga gäller förslaget till rådets direktiv om bedömning av vissa planers och programs inverkan på miljön (KOM(96) 511 slutlig — 96/0304 SYN).

Under de senaste åren har andra direktiv om kontroller, förfaranden och godkännande på miljöområdet antagits. Förslaget i fråga ingår alltså i ett ganska komplext sammanhang. Tänker Europeiska kommissionen ta tillfället i akt för att bättre definiera de olika direktivens befintliga hierarkier och de specifika tillämpningsområdena, i syfte att undvika överlappningar, dubbelarbete och alltför byråkratiska förfaranden?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(14 november 1997)*

Kommissionen håller med om att det inte bör finnas någon överlappning mellan eller dubblering av de olika miljövärdsinstrumenten. Den hade detta i tanke när den lade fram förslaget till ett direktiv om bedömning av vissa planers och programs inverkan på miljön ⁽¹⁾. Genom detta förslag utvidgas det befintliga miljöbedömningssystemet på projektnivå till planeringsnivå som kommer före projektnivå i beslutsprocessen. Detta är det andra steget i införandet av ett övergripande miljöbedömningssystem. Idén med att ha ett miljöbedömningssystem som omfattar alla nivåer i beslutsprocessen är över 20 år gammal och kommissionen har betonat dess betydelse i alla fem miljöhandlingsprogrammen. Rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽²⁾ på projektnivå och det föreslagna direktivet ¹ som rör planeringsnivå kompletterar varandra och leder inte till någon dubblering av systemet. Vad gäller andra instrument inom miljöområdet, som direktiv 96/61/EG om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar ⁽³⁾ eller Sevesodirektivet 82/501/EEG om risker för storolyckor i vissa industriella verksamheter ⁽⁴⁾ eller gemenskapens miljöstyrnings- och miljörevisionsordning, är det viktigt att påpeka att alla dessa instrument uppfyller sina mål och även kompletterar varandra i nödvändig utsträckning. Vad gäller de likheter som finns (t.ex. att insamlad information även kan användas i lämplig omfattning för att uppfylla de andra instrumentens krav) säkerställer sammanhållningsklausuler inom instrumenten att det inte blir någon överlappning.

⁽¹⁾ EGT C 129, 25.4.1997.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 257, 10.10.1996.

⁽⁴⁾ EGT L 230, 5.8.1982.

(98/C 134/88)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3068/97**från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen***(2 oktober 1997)***Ämne:** Skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna

Denna fråga gäller grönboken om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten inom de audiovisuella tjänsterna och informationstjänsterna (KOM(96) 483 slutlig).

Bland alla de instrument som är tillgängliga för användarna av tjänster som är knutna till de nya medierna tycks systemen för klassificering och märkning (eller rättare sagt klassificering/kodning) erbjuda de bästa möjligheterna för kontroll av innehållet, eftersom de anger om olagligt eller skadligt innehåll förekommer och vilket slags olagligt eller skadligt innehåll det rör sig om.

Har kommissionen för avsikt att genomföra en klassificering/märkning av allt innehåll (även olagligt och skadligt sådant), med tanke på att de tjänster som är knutna till de nya medierna är internationella, att klassificeringen/märkningen är ovillkorlig och att ett innehåll som betraktas som olagligt i en stat inte gör det i en annan.

Användningen av regionala förklaringar eller ett liknande system skulle minska risken för att ett innehåll som betraktas som olagligt tas emot och används i denna stat.

(98/C 134/89)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3069/97

från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna

Denna fråga gäller grönboken om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten inom de audiovisuella tjänsterna och informationstjänsterna (KOM(96) 483 slutlig).

Har kommissionen för avsikt att stärka det internationella samarbetet med avseende på utveckling, samordning och tillämpning av lagar, bestämmelser och straffrättsliga åtgärder?

För att angripa problemet med skadligt innehåll bör man dels göra föräldrar och lärare mer medvetna om detta innehåll och dels införa tekniska kontrollbestämmelser.

(98/C 134/90)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3070/97

från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna

Denna fråga gäller grönboken om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten inom de audiovisuella tjänsterna och informationstjänsterna (KOM(96) 483 slutlig).

När det gäller skydd av minderåriga och mänsklig värdighet bör den rättsliga ramen för olagligt och skadligt innehåll i nya mediatjänster, vilka offentliggörs och distribueras genom "slutna" system såsom så kallad Video on demand, höra till de nuvarande lagstiftningsprinciperna för befintliga media, t.ex. TV, eller i stor utsträckning grunda sig på dessa.

Har kommissionen för avsikt att låta olagligt och skadligt innehåll i nya mediatjänster som offentliggörs och sprids via "öppna" system som Internet omfattas av särskilda lagar, bestämmelser och straffrättsliga åtgärder?

(98/C 134/91)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3071/97

från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna

Denna fråga gäller grönboken om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten inom de audiovisuella tjänsterna och informationstjänsterna (KOM(96) 483 slutlig).

Har kommissionen för avsikt att utarbeta en gemensam metod för att fastställa tillvägagångssätt på nationell, europeisk respektive internationell nivå för att upprätta en rättslig ram?

I detta sammanhang vore det lämpligt att inrätta en kommitté eller expertgrupp bestående av bl.a. företrädare för de nationella lagstiftningsorganen, regeringarna och de berörda parterna, vilken skulle utföra kontroller samt förbättra samordningen och informationen på Europainivå?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3068/97, E-3069/97, E-3070/97 och E-3071/97
ingivna av Marcelino Oreja för kommissionens**

(13 november 1997)

Vid samrådet kring grönboken om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten inom de audiovisuella tjänsterna och informationstjänsterna nåddes bred enighet om att man inte kan tala om ett rättsligt vakuum när det gäller skydd av minderåriga och den mänskliga värdigheten och detta gäller även för öppna och slutna online-tjänster. Enligt territorialitetsprincipen är lagstiftningen tillämplig på nationellt territorium och principen gäller såväl "off line" som "on line". Det huvudsakliga problemet ligger i att tillämpa allmänna principer; klargörande och anpassning synes ofta nödvändig.

Under samrådsprocessen kring grönboken ⁽¹⁾ har det framkommit att en samordning av nationella åtgärder kring gemensamma mål för medlemsstater, berörda branscher och andra parter samt gemenskapen vore ett sätt att göra åtgärderna mer effektiva. Kommissionen beaktar också det arbete som hittills utförts inom andra institutioner som en uppföljning av grönboken och av meddelandet om olagligt och skadligt material på Internet ⁽²⁾, närmare bestämt rådets resolution av den 17 februari 1997, Europaparlamentets resolution av den 24 april 1997 och de två rapporter som framlagts för rådet av arbetsgruppen om Internet den 28 november 1996 och den 27 juni 1997.

För att skapa ett förtroendefullt klimat för operatörer och användare är ett meddelande om uppföljning av grönboken under utarbetande. Meddelandet innehåller också ett förslag till rekommendation från rådet om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten inom de audiovisuella tjänsterna och informationstjänsterna. När det gäller online-tjänster innehåller meddelandet gemensamma grundläggande riktlinjer som syftar till att skapa enhetlighet vid utarbetandet av nationella system för självreglering. Det handlar om att sätta igång ett samarbete på europeisk nivå som gör det möjligt att utarbeta gemensamma lösningar och redskap. Dessutom skall de samarbetsmekanismer som skapas tjäna till att utveckla samarbetet på det internationella planet.

Ett effektivt skydd av minderåriga inom de audiovisuella tjänsterna och informationstjänsterna bygger på fyra hörnstenar som kompletterar varandra: Information till användarna om de risker som finns och hur man kan skydda sig mot dem; god sed för hur material som kan skada minderåriga presenteras, vilket innefattar användning av skyddsmedel såsom exempelvis hemsidor (varningssidor), beskrivande märkning eller klassificering av material och system för att kontrollera användarnas ålder; stöd till utövande av föräldrakontroll genom tjänster eller redskap som är flexibla och lätta att använda (filtreringsprogram som användaren kan installera eller filtreringsmöjligheter som aktiveras av operatören för att ge begränsad tillgång till på förhand angivna sajter); handläggning av klagomål i en central instans. Denna fråga behandlas i det förslag till rekommendation som snart kommer att antas av kommissionen.

Radio- och TV-sändningars fria rörlighet garanteras genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television ⁽³⁾, kallat "Television utan gränser", medan fri rörlighet över nationsgränserna för andra typer av audiovisuella tjänster och informationstjänster rättsligt sett faller inom ramen för själva EG-fördraget och då särskilt artikel 59 om fri rörlighet för tjänster. Medlemsstaterna har ibland möjlighet att vidta generellt tillämpliga åtgärder, om detta motiveras av allmänintresset och under förutsättning att åtgärderna är strikt proportionerliga till det mål som eftersträvas och det inte finns andra, mindre restriktiva, åtgärder.

De samarbetsmekanismer som införs inom ramen för genomförandet av förslaget till rekommendation från rådet om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten inom de audiovisuella tjänsterna och informations-tjänsterna kommer att göra det möjligt att bekämpa material som är uppenbart olagligt i alla medlemsstater (material som kränker den mänskliga värdigheten, t.ex. barnpornografi). Man har anledning att förvänta sig att igångsättandet av en samarbetsprocess på sikt kommer att leda till att lämpliga förfaranden utvecklas för fall där material är lagligt i en medlemsstat och olagligt i en annan.

⁽¹⁾ SEK(97) 1203.

⁽²⁾ KOM(96) 487 slutlig.

⁽³⁾ EGT L 202, 30.7.1997.

(98/C 134/92)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3075/97
från Amedeo Amadeo (NI) till rådet
(2 oktober 1997)

Ämne: Rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter

Angående ”förslag till rådets direktiv om ändring av direktiv 96/26/EG om rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter på väg och om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för att främja ett effektivt utnyttjande av dessa transportörers etableringsrätt på området för nationella och internationella transporter” (KOM(97)0025 — 97/0029/SYN) ⁽¹⁾. Förslaget i fråga är avsett att föra harmoniseringsprocessen vidare vad gäller de krav som ställs för att yrkesmässigt få bedriva person- och godstransporter på väg och stärka marknaden för vägtransporter.

Utövarna av person- och godstransporter medverkar i allt högre grad i den bilaterala handeln i samband med person- och godstransporter mellan medlemsstaterna och de central- och östeuropeiska länderna. Harmoniseringen är en målsättning som EU fortsätter att verka för, och man bör undvika förfaranden som kan snedvrider konkurrensen, utan istället främja lika villkor för alla. Mot denna bakgrund ombedes rådet att så snart som möjligt undersöka möjligheten att utvidga direktivets giltighetsområde till att även omfatta utövare av person- och godstransporter som är etablerade i de central- och östeuropeiska länderna, och som deltar i den bilaterala handeln med medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT C 95, 24.3.1997, s. 66.

Svar

(15 januari 1998)

Under diskussionerna som har ägt rum med länderna i Central- och Östeuropa inom ramen för den strukturerade dialog som har införts för att förbereda dessa länders anslutning till gemenskapen har rådet betonat nödvändigheten för dessa länder att aktivt förbereda sig för att godta gemenskapens regelverk i alla dess aspekter (teknik, arbetsmarknad, säkerhet och annat).

I synnerhet i fråga om direktiv 96/26/EG, som den ärade parlamentsledamoten åberopar, har åtta associerade länder i Central- och Östeuropa meddelat kommissionen sin avsikt att till den 1 januari 1998 anpassa sin lagstiftning till detta direktiv ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Jfr kommissionens svar av den 17 november 1997 på skriftlig fråga E-3076/97 från Amedeo AMADEO.

(98/C 134/93)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3076/97
från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen
(2 oktober 1997)

Ämne: Rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter

Angående ”förslag till rådets direktiv om ändring av direktiv 96/26/EG om rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter på väg och om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för att främja ett effektivt utnyttjande av dessa transportörers etableringsrätt på området för nationella och internationella transporter” (KOM(97) 25 slutlig — 97/0029/SYN) ⁽¹⁾. Förslaget i fråga är avsett att föra harmoniseringsprocessen vidare vad gäller de krav som ställs för att yrkesmässigt få bedriva person- och godstransporter på väg och stärka marknaden för vägtransporter.

Utövarna av person- och godstransporter medverkar i allt högre grad i den bilaterala handeln i samband med person- och godstransporter mellan medlemsstaterna och de central- och östeuropeiska länderna. Harmoniseringen är en målsättning som EU fortsätter att verka för, och man bör undvika förfaranden som kan snedvrider konkurrensen, utan istället främja lika villkor för alla. Mot denna bakgrund ombedes kommissionen att så snart som möjligt undersöka möjligheten att utvidga direktivets giltighetsområde till att även omfatta utövare av person- och godstransporter som är etablerade i de central- och östeuropeiska länderna, och som deltar i den bilaterala handeln med medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT C 95, 24.3.1997, s. 66.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(17 november 1997)*

I vitboken "Förberedelse av de associerade staterna i Central- och Östeuropa för integrering med den inre marknaden i unionen" ⁽¹⁾ har kommissionen angett vissa nyckelförfaranden som uppmärksammar dessa länder på de åtgärder som skulle bidra mest till tillnärmning av lagstiftning. Direktiv 96/26/EG om rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter på väg ⁽²⁾ var en av dessa nyckelåtgärder, liksom det föreslagna ändringsdirektivet. Åtta central- och östeuropeiska länder har uppgett att de kommer att harmonisera sina lagar med det nuvarande direktivet senast den 1 januari 1998.

⁽¹⁾ KOM(95) 163 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 124, 23.5.1996.

(98/C 134/94)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3077/97**från John Iversen (PSE) till kommissionen***(2 oktober 1997)*

Ämne: Kalvar

Enligt den danska tidningen "Landsbladet" exporteras över 40 000 kalvar per år från Danmark till Nederländerna där de föds upp som gödkalvar i kättar. Eftersom Danmark har en viktgräns på 110 kilo enligt de nationella bestämmelserna om kalvslakt och motsvarande viktgräns i Nederländerna är 138 kilo, innebär export av detta slag att kalvar som är värdelösa i Danmark är fördelaktiga i dubbelt avseende i Nederländerna: dels erhåller nederländerna slaktbidraget för kalvar, dels producerar de gödkalvar vars kött kan säljas. Anser inte kommissionen att detta förfarande strider mot avsikterna att avlägsna kött från marknaden?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(3 november 1997)*

Pressrapporten i fråga, vilken kommissionen inte har sett, kan ha vilselett parlamentsledamoten på vissa väsentliga områden.

Slaktbidraget för kalvar utbetalas endast för slakt av mycket unga kalvar som aldrig införs i näringskedjan. Det finns ett annat kalvbidrag, bidraget för tidig kalvslakt, som utbetalas då kalvar slaktas för sitt kött under de vikter som traditionellt tillämpas i medlemsstaterna. Det är troligt att det i Nederländerna har ansöks om detta bidrag för några kalvar som har fötts i Danmark.

Kommissionen håller inte med om att förflyttning av kalvar från en medlemsstat till en annan hotar minskningen av nötköttsproduktionen. Om de 40 000 kalvarna hölls i Danmark skulle de däremot troligtvis ha götts under en betydligt längre tid än i Holland, och därmed ha lagt ytterligare nötköttskvantiteter till överskottet på gemenskapens marknad.

(98/C 134/95)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3080/97**från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen***(2 oktober 1997)*

Ämne: EU-samfinansiering av ombyggnaden av före detta tullstationer vid EU:s inre gränser

En av de avsiktliga sidoeffekterna av upprättandet av EU:s inre marknad är det faktum att tullstationer vid gränserna mellan medlemsstaterna blir överflödiga. Detta har lett till att de första intryck resande får då de ser övergivna tjänsteställen och -byggnader vid före detta tullgränser knappast kan sägas vara positiva.

I delstaten Vorarlberg i Österrike har man i samband med en diskussion om placeringen av ett rastställe vid en motorväg bland annat föreslagit den plats där tullstationen Hörbranz/Lindau ligger. Bland de många skäl som talar för denna lösning, är det framför allt också en viktig fråga att finna ett nytt användningsområde för det tjänsteställe som tagits ur bruk.

1. Har EU vid tidigare tillfällen stött en ombyggnad av tullstationer/platser där tullstationer ligger vid EU:s före detta inre gränser?
2. Om detta är fallet, var och med vilka belopp?
3. Om detta inte är fallet, skulle kommissionen kunna föreställa sig att stödja ett sådant projekt för första gången (som pilotprojekt)?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(13 november 1997)

1. och 2. Kommissionen har inte finansierat några åtgärder som särskilt syftar till att omvandla överflödiga tullstationer till byggnader för andra ändamål, och inte heller har den tagit emot några förfrågningar om detta. Med hänsyn till att kommissionens budgetmedel skall täcka andra behov har den inte för avsikt att inleda ett nytt projekt av detta slag. Kommissionen anser att medlemsstaterna vid förvaltningen av sina byggnader bör ta hänsyn till det särskilda kulturarv som tullbyggnader och andra byggnader vid de inre gränserna utgör.

3. Gemenskapen kan finansiera ombyggnaden av sådana byggnader till andra ändamål, under förutsättning att detta ingår som ett led i en gemenskapsåtgärd som inte enbart har till mål att bevara själva byggnaden. Sådana åtgärder kan komma i fråga för ekonomiskt bistånd inom ramen för gemenskapens strukturfonder, särskilt gemenskapsinitiativet Interreg IIA. Ett projekt av detta slag genomförs för närvarande inom ramen för det belgisk-tysk-nederländska operativa programmet "Meuse/Maas-Rhein". Detta program har till syfte att bygga om anläggningarna vid den gränsövergången mellan Belgien och Tyskland vid Raeren-Eynatten (Belgien)/Aachen-Lichtenbusch (Tyskland). Kostnaden beräknas uppgå till 1,15 miljoner ecu inom ramen för Interreg IIA, och projektet samfinansieras till 50 % av Europeiska regionala utvecklingsfonden.

(98/C 134/96)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3082/97

från David Thomas (PSE) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Hjälp till fruktodlare

Många fruktodlare i EU har förlorat stora delar av, och i vissa fall hela, sin skörd på grund av den svåra frosten i början av april. Tänker kommissionen bistå med något stöd till dessa odlare?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(24 oktober 1997)

Kommissionen är medveten om de problem som drabbat citrusfruktodlare på grund av den stränga frosten i april 1997, men kan inte erbjuda stöd direkt till dessa odlare för deras förluster. Det är möjligt för medlemsstaterna att erbjuda nationellt stöd i enlighet med artikel 92.2 b i EG-fördraget.

Efter att ha informerats om de stora naturkatastroferna i flera regioner i gemenskapen antog kommissionen nyligen en ändring av verksamhetsprogrammet för producentorganisationer för frukt och grönsaker (förordning (EG) nr 1501/97 av den 29 juli 1997 (¹)), i avsikt att begränsa effekterna av sådana katastrofer på genomförandet och finansieringen av dessa verksamhetsprogram.

Vad beträffar naturkatastrofer innebär denna ändring att värdet på en producentorganisations saluförda produktion anses vara lika med minst 70 % av ett teoretiskt genomsnittsvärde baserat på den areal som omfattas, den genomsnittliga avkastningen och det genomsnittliga pris som erhållits av producentorganisationen för den aktuella produkten under de tre år som föregår naturkatastrofen, i stället för ett år.

I områden som omfattas av mål 1 och mål 5b kan gemenskapen bidra till återuppbyggnaden av det jord- och skogsbruksskydd som tagit skada på grund av naturkatastrofer. Övervakningskommittén för den berörda ramen för gemenskapsstöd eller det berörda samlade programplaneringsdokumentet kan besluta om att ge medel för detta ändamål inom sina nuvarande anslag.

(¹) EGT L 202, 30.7.1997.

(98/C 134/97)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3084/97

från Doeke Eisma (ELDR) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Avlägsnandet av kormoranen ur bilaga 1 i "fågeldirektivet"

Kommissionen beslöt den 29 juli 1997 att utvidga direktiv 97/49/EG (¹) till att omfatta Kormoranen *Pterocorax carbo sinensis* genom att avlägsna denna art ur bilaga 1 till fågeldirektivet 79/409/EEG (²). Med hänsyn till detta beslut och till eventuella framtida minskningar av antalet arter i denna bilaga ställs följande frågor:

1. På vilka grundvalar och enligt vilka kriterier har kommissionen kommit fram till att förutsättningarna för att upprätthålla denna art i Europa är goda? I vilken utsträckning har härvid kriterierna a-d som återfinns i direktivets artikel 4.1 beaktats?
2. Anser kommissionen även att de särskilda skyddsåtgärder som beslutats för de arter som avlägsnats ur bilaga inte skall upphävas för att upprätthållandet av dessa arter skall kunna säkerställas på lång sikt?
3. Kan kommissionen bekräfta avlägsnandet av en art ur bilaga 1 inte påverkar den rättsliga statusen när det gäller redan beslutade särskilda skyddsområden och att detta även gäller områden som enbart gäller de aktuella arterna? Om svaret är nej, hur kan då kommissionen säkerställa att det avsedda sammanhängande området bestående av olika skyddsområden som bl.a. avses i artikel 4.3 inte går förlorat?
4. I vilken utsträckning föreligger det enligt kommissionens mening någon skillnad när det gäller tillämpning, räckvidd och rättsföljder mellan artikel 4.1 och artikel 4.2 med hänsyn till vad som sägs i den nionde strecksatsen i ingressen till direktivet?

(¹) EGT L 223, 13.8.1997, s. 9.

(²) EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(31 oktober 1997)

1. Vetenskaplig information, särskilt vad gäller tendenser och variationer i populationsstorlek, har utgjort grunden för kommissionens slutsats att storskarven (*phalacrocorax carbo*) inte längre är hotad i sitt fortbestånd. Denna slutsats är förenlig med rekommendation 4.1 i konventionen om skydd av flyttande vilda djur (Bonn-konventionen), som antogs av parterna i juni 1994, där det bland annat noteras att tendensen med hänsyn till populationen av underarten *phalacrocorax carbo sinensis* är starkt stigande både vad gäller antal och utbredning samt rekommenderas att denna gynnsamma bevarandestatus bibehålls.

Även parlamentet erkände i sin resolution av den 15 februari 1996 denna ökning vad gäller antal och utbredning. Mot bakgrund av artens gynnsamma bevarandestatus utgör inte längre kriterierna i artikel 4.1 a-d i rådets direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar (¹) en grund för att behålla *phalacrocorax carbo sinensis* i förteckningen i bilaga I till direktivet.

2. Kommissionen anser att medlemsstaterna måste vidta nödvändiga åtgärder för att se till att artens gynnsamma bevarandestatus bibehålls. Detta kan innebära att befintliga åtgärder måste upprätthållas eller att nya åtgärder vidtas, beroende på omständigheterna.

3. Det faktum att storskarven avförs från bilaga I påverkar inte den rättsliga statusen för de särskilda bevarandeområden som klassats som livsmiljö för andra fågelarter utöver storskarven. Särskilda bevarandeområden som klassats enbart för underarten *phalacrocorax carbo sinensis* skulle ha klassats på grundval av att denna fanns förtecknad i bilaga I och kommissionen anser att resultatet av att den avförs från bilaga I är att skyldigheterna enligt direktiv 79/409/EEG beträffande särskilda bevarandeområden inte längre gäller de berörda områdena, i avsaknad av någon ny klassningsgrund. En sådan grund kunde finnas i artikel 4.2 i direktivet, som berör klassning av områden för flyttande arter som inte förtecknas i bilaga I. Som flyttande art som inte längre förtecknas i bilaga I uppfyller storskarven villkoren för skydd enligt denna bestämmelse. Kommissionen anser inte att sammanhållningen totalt mellan de särskilda bevarandeområdena riskeras.

4. Samma rättsliga bevarande- och skyddssystem gäller områden som klassas enligt artikel 4.1 och områden som klassats enligt artikel 4.2 i direktiv 79/409/EEG. Skillnaden mellan de två bestämmelserna består i den art för vilken det krävs skydd i form av bevarandeområden. Artikel 4.1 gäller uteslutande områden för arter som förtecknas i bilaga I och artikel 4.2 gäller områden för flyttande arter som inte förtecknas i bilaga I, med särskild betoning på våtmarker. Samma område kan klassas enligt båda bestämmelserna.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979, senast ändrat genom direktiv 97/49/EG, EGT L 223, 13.8.1997.

(98/C 134/98)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3086/97
från Jessica Larive (ELDR) till kommissionen
(19 september 1997)

Ämne: Förslaget till direktiv om fotogen

Kan kommissionen ge svar på följande frågor rörande Europeiska kommissionens förslag till ändring av direktiv 76/769/EEG (¹) (fotogen)?

1. Är det föreliggande förslaget om fotogen verkligen en anpassning till den tekniska utvecklingen, så som avses i direktiv 89/678/EEG (²) om ändring av direktiv 76/769/EEG?
2. Har kommissionen genomfört en tillräckligt noggrann undersökning av de faktiska riskerna i samband med denna problematik och av de föreslagna åtgärdernas effektivitet vad gäller minskning av riskerna? Om ja, vad är resultatet av denna undersökning?
3. I vilken mån är kommissionen medveten om att hälsorisker huvudsakligen förorsakas av fotogenlampor som används med otillräckliga säkerhetsåtgärder, och vilka åtgärder har övervägts för att minska denna risk?
4. I vilken mån finner kommissionen det försvarbart att de föreslagna åtgärderna får stora ekonomiska konsekvenser för vissa företag inom Europeiska unionen, när det finns alternativa och effektiva åtgärder med betydligt mindre negativa följder för dessa företag?

(¹) EGT L 262, 27.9.1976, s. 201

(²) EGT L 398, 30.12.1989, s. 24.

Svar avgivet av Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(14 oktober 1997)

Kommissionen hänvisar ledamöten till sina svar på de skriftliga frågorna E-2302/97 från Caroline Jackson och P-2377/97 från Bryan Cassidy (¹), E-2415/97 från Edward T. Kellett Bowman (²) och E-2763/97 från Karla Peijs (³).

(¹) EGT C 60, 25.2.1998, s. 122.

(²) EGT C 60, 25.2.1998, s. 130.

(³) EGT C 102, 3.4.1998, s. 113.

(98/C 134/99)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3090/97
från Lissy Gröner (PSE) till kommissionen
(3 oktober 1997)

Ämne: EU-medel som tilldelats förvaltningsområdena Mittel- och Unterfranken

1. Hur stort är det finansiella EU-stöd som har tilldelats Bayern totalt sett och i synnerhet förvaltningsområdena Mittel- och Unterfranken sedan 1995?
2. Inom ramen för vilka projekt och fonder har medel tilldelats dessa områden?
3. Vilka konkreta projekt har genomförts för målgrupperna
 - kvinnor,
 - ungdomar och
 - långtidsarbetslösa,och hur stora stödbelopp har respektive grupp erhållit?

Kompletterande svar
från Jacques Santer på kommissionens vägnar
(11 december 1997)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3091/97
från Hiltrud Breyer (V) till rådet
(2 oktober 1997)

Ämne: Medicinska behandlingsmöjligheter för gravt kemikalieskadade

1. Ställs medel till förfogande i de olika EU-länderna för forskning om sjukdomsbilder som orsakats av kemikalier?
 - Om inte, varför inte, i synnerhet mot bakgrunden att sådan forskning intensifieras i USA?
 - Om ja, med vilka belopp ställs forskningsmedel till förfogande?
2. Delas dessa forskningsanslag ut till oberoende institut?
3. Erhåller denna forskning medel från industrin?
4. I vilket europeiskt land erkänns kemikalieöverkänslighet som ett gravt handikapp, liksom i USA?

Svar
(15 januari 1998)

1. I de olika medlemsstaterna i Europeiska unionen finns fonder för att undersöka kemikalierelaterade sjukdomar. Förutom nationella initiativ på detta område har Europeiska gemenskapens ramprogram för FTU-verksamhet innehållit och fortsätter att innehålla FTU-projekt som behandlar dessa problem. I Europeiska gemenskapens fjärde ramprogram för FTU-verksamhet som för närvarande pågår (1994–1998) finansieras forskning om kemikalierelaterade sjukdomar genom
 - programmet för biomedicin och hälsa där "Forskning i yrkesmedicin och miljömedicin" bland annat behandlar inverkan på kort och lång sikt av exponering för biologiska och kemiska risker samt verkningarna för människor och miljö av olika giftiga ämnens samverkan,

- programmet för standarder, mätning och prövning där forskningsområdet "Mätning som berör samhällets behov" ägnas åt att mäta inverkan av en rad hälsorisker, däribland kemiska risker.

Gemenskapsbudgeten för dessa forskningsområden uppgår till ungefär 13,5 miljoner ecu för det biomedicinska programmet och 43 miljoner ecu för mätning- och testprogrammet.

2. De deltagande forskningsinstituten väljs ut på grundval av deras förmåga att utföra den berörda forskningen efter det att förslag har begärts in. Industrin kan delta som forskningspartner på samma grundval som forskningsinstitut.

3. Gemenskapens FTU-projekt finansieras vanligtvis på grundval av delade kostnader, dvs. delvis finansierade av gemenskapens forskningsbudget, delvis av deltagande institut/industri. Rådet har ingen information om nationell offentlig eller privat finansiering av sådan forskning.

(98/C 134/101)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3092/97

från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Medicinska behandlingsmöjligheter för gravt kemikalieskadade

1. Ställs medel till förfogande i de olika EU-länderna för forskning om sjukdomsbilder som orsakats av kemikalier?

- Om inte, varför inte, i synnerhet mot bakgrunden att sådan forskning intensifieras i USA?
- Om ja, med vilka belopp ställs forskningsmedel till förfogande?

2. Delas dessa forskningsanslag ut till oberoende institut?

3. Erhåller denna forskning medel från industrin?

4. I vilket europeiskt land erkänns kemikalieöverkänslighet som ett gravt handikapp, liksom i USA?

Svar från Edith Cresson på kommissionens vägnar

(11 november 1997)

1–3. Kommissionen är inte underrättad om huruvida några forskningspengar, utöver de motpartsmedel som tillhandahålls av deltagarna i gemenskapens forskningsprogram, erbjuds av privata eller offentliga organ i medlemsstaterna för forskning om sjukdomar som orsakas av kemikalier. Kommissionen kan därför inte besvara frågor om vem som tilldelar vem sådana medel i medlemsstaterna.

Inom ramen för gemenskapsprogrammet för forskning om biomedicin och hälsa ⁽¹⁾, i synnerhet vad beträffar yrkessjukdomar och miljöbetingade sjukdomar, finansieras projekt vad gäller sjukdomar och skador som orsakas av kemiska produkter. Budgeten för yrkessjukdomar i Biomed 2 uppgår till 11 miljoner ecu.

Gemenskapens medel täcker endast en del av kostnaderna för projekten, resten av finansieringen står deltagarna för. Sådan forskning stöds efter öppna ansökningsomgångar och bedömningar av oberoende experter. Alla juridiska personer (företag, forskningscentra och universitet) ⁽²⁾ i gemenskapen och associerade stater får ansöka.

4. Kemisk överreaktivitet är en oförklarad förhöjd känslighet för kemikalier på nivåer som ligger mycket lägre än dem som de flesta människor reagerar på. Den kallas ofta (eller förknippas ofta med) multipel kemisk känslighet (Multiple Chemical Sensitivity, MCS), kroniskt trötthetssyndrom (Chronic Fatigue Syndrom, CFS), sjuka hus-syndromet, (Sick Building Syndrom, SBS) eller kemisk hyperkänslighet. Det saknas övertygande vetenskapliga bevis för sambandet mellan exposition för specifika agenser och hälsoeffekter.

Kommissionen är medveten om att vissa medlemsstater för register över exposition och tillbud i industri-, yrkes- och hemmiljöer eller över fall som involverar konsumentprodukter. Andra medlemsstater har patentspecifik information som inte offentliggörs men som kan användas för att stimulera diskussioner eller föreslå hypoteser för vetenskapligt arbete.

Kommissionen är inte medveten om att några medlemsstater ger handikappstatus åt hälsotillstånd som benämns exempelvis MCS.

(¹) EGT L 361, 31.12.1994.

(²) Rådets beslut 94/763/EG av den 21 november 1994 om regler för företags, forskningscentrers och universitets deltagande i Europeiska gemenskapens verksamhet inom forskning, teknisk utveckling och demonstration (EGT L 306, 30.11.1994, svensk specialutgåva område 13 volym 27 s. 49)

(98/C 134/102)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3094/97

från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Medicinska behandlingsmöjligheter för gravt kemikalieskadade

1. I vilket europeiskt land erbjuds adekvat medicinsk behandling och terapi för gravt kemikalieskadade med kemikalieöverkänslighet?
2. I vilket europeiskt land finns det adekvat diagnosticering (så som genomfördes vid Gulfkrigsundersökningen) under kontrollerade förhållanden (Environmental Control Unit) för människor med överkänslighet mot kemikalier respektive födoämnesintolerans eller neurotoxiska skador?
3. Finns det kliniker som uppfyller miljöstandarden för Environmental Health Center i Dallas (USA)? (Fritt från kemikalier, ingen desinfektion, filtrering av luft och vatten, inredning av glas, stål eller harts- och terpenfritt trä, utan heltäckningsmattor, rök- och doftförbud och så vidare, se EHC:s beskrivning)
4. Finns det kliniker som uppfyller den medicinska standarden för Environmental Health Center? (Läkare med erfarenheter på området miljömedicin; avgiftningsterapi; immunsystemterapi; testsubstanser utan konserveringsmedel och så vidare)
5. Förfogar man över motsvarande giftfri inkvartering?
6. Finns det någon klinik i Europa med motsvarande kontrollerade förhållanden (ECU) med kirurger som kan genomföra operationer av människor med kemikalieöverkänslighet?
7. Vilka europeiska länder finansierar adekvata miljökliniker med statliga medel?
8. Vilken betydelse har psykiatiseringen av kemikalieskadade i de olika EU-länderna?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(24 november 1997)*

Frågor som gäller behandling och terapi, såsom de som parlamentsledamoten tar upp, skall medlemsstaterna själva beakta.

En kopia av en undersökning av kemikalieöverkänslighet i valda medlemsstater, som innehåller kvalitativ information om detta förhållande, har sänts till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

Kommissionen hänvisade redan till denna undersökning i sitt svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-2904/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 33.

(98/C 134/103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3095/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(2 oktober 1997)*

Ämne: Etapp 2 i Donau-utbyggnaden

Så som kommissionen känner till (skrivelse från det bayerska delstatskansliet till medborgarforumet för miljö av den 21.3.1997; Förbundsregeringens svar nr 11/86, 11/87 av den 23.1.1997) är varken fristaten Bayern eller förbundsregeringen beredd att efterleva de förpliktelser som uppkommer ur EG:s fågelskyddsdirektiv och habitatdirektivet och utse flodbanks-ekosystemet mellan Straubin och Vilshofen som skyddsområde. Fristaten och förbundsregeringen fastslår i de nämnda svaren att avsättandet av skyddsområde fått stå tillbaka för den pågående utbyggnaden av Donau, eftersom ett beslut om sättet den andra etappen i utbyggnaden i detta Donauavsnitt skall ske på inte skall fattas före år 2000.

Detta förfarande är lagstridigt. Enligt EG-domstolens rättsskipning är det förbjudet att låta ekonomiska hänsyn påverka avsättandet av särskilda skyddsområden eller påverka sådana områdens gränser.

Det är den bayerska delstatsregeringen som är ansvarig för att de officiella utlåtandena från delstatsmyndigheten för miljöskydd ännu inte föreligger. Man har inte gett dessa utlåtanden i uppdrag eftersom fristaten Bayern och förbundsregeringen vill kringgå avsättandet av ett skyddsområde. Våra frågor är:

1. Kommer kommissionen i enlighet med artikel 169 i EEG-fördraget att anmoda Förbundsrepubliken att vidta erforderliga åtgärder inom den tid som angivits av kommissionen?
2. Kommer kommissionen att anhålla om att Förbundsrepubliken Tyskland bötfälls i enlighet med artikel 171 i EEG-fördraget eftersom förbundsregeringen och delstaten helt uppenbart bryter mot förpliktelsen enligt artikel 3 och 4 i fågelskyddsdirektivet och mot plikten att föreslå en lista över områden enligt habitatdirektivet?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(11 november 1997)*

Det är riktigt att kommissionen, som parlamentsledamoten påpekar, är informerad om denna fråga. Det aktuella området, i likhet med övriga områden längs Donau, har framhävts inom ramen för de överträdelseförfaranden (92/4575) som inleddes under 1994 till följd av Tysklands bristfälliga utmärkning av särskilda skyddsområden i enlighet med direktiv 79/409/EG ⁽¹⁾ om bevarande av vilda fåglar.

1. I enlighet med förfarandet i artikel 169 i EG-fördraget gav kommissionen Tyskland möjlighet att inkomma med synpunkter.
2. Sanktioner i enlighet med artikel 171 i EG-fördraget kommer endast i fråga om en medlemsstat inte har följt en dom från EG-domstolen. I det aktuella fallet finns ingen sådan dom.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

(98/C 134/104)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3098/97

från Bryan Cassidy (PPE) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: Kommissionens undersökning av den holländska elektrotekniska marknaden

I mars 1991 mottog kommissionens generaldirektorat IV ett klagomål om påstådda kartellaktiviteter inom den holländska elektrotekniska sektorn. I juli 1996, efter en utdragen undersökning under fem år, kom kommissionen ut med ett meddelande över klagomål som innehöll uttalanden om att vissa grossister som handlar med elektrotekniskt installationsmaterial och deras branschorganisation faktiskt var inblandade i konkurrensbegränsande aktiviteter. Dessa aktiviteter har som effekt att utländska grossister stängs ute från den holländska marknaden och därmed isoleras marknaden från de normala konkurrensvillkor som råder på andra håll inom Europeiska unionen. Resultatet blir att holländska konsumenter tvingas att betala betydligt högre priser än de som gäller för konsumenter i andra medlemsländer i Europeiska unionen.

Kommissionens procedurmässiga förseningar har gjort att utövandet av konkurrensbegränsande aktiviteter har tolererats under sex år. Kan kommissionen tala om när den tänker avsluta sin undersökning och anta ett beslut för att försäkra, i allmänhetens intresse, att konkurrensen kommer att återupprättas så snart som möjligt på den holländska marknaden för elektrotekniska installationsmaterial?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(28 oktober 1997)

Det ärende som avses väcker mycket komplicerade frågor. Ärendet håller fortfarande på att utredas av kommissionen och har hög prioritet. I ett fall som detta måste omfattande undersökningar av hela den ifrågavarande industrisektorn utföras. Efter detta långvariga förfarande måste det säkerställas att alla tillfrågade får godtagbar tillgång till all relevant tillgänglig information. Alla de som tillfrågats har rätt att lämna sina synpunkter, som också måste undersökas noggrant. I detta särskilda ärende har sju parter tillfrågats. Förfarandet har nu avslutats och en hearing med de tillfrågade planeras till den tredje veckan i november 1997. Kommissionen skall i alla skeden av undersökningen säkerställa att ingen konfidentiell information offentliggörs utan att den berörda parten uttryckligen har gett sitt förhandstillstånd. Innan förhöret har ägt rum är det inte möjligt för kommissionen att förutse om eller när ett formellt beslut kommer att fattas.

(98/C 134/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3099/97

från Gary Titley (PSE) till kommissionen

(2 oktober 1997)

Ämne: EU-undersökning och stöd för trädarterna jojoba och euphorbia

I sitt svar på min fråga P-2564/97 ⁽¹⁾ angående jojoba- och euphorbiaträd, meddelar kommissionen att forskning har bekräftat att träden kan användas som alternativa grödor i medelhavsområdet.

Tänker kommissionen lägga fram förslag för att uppmuntra odlingen av dessa grödor i områden där man minskar på odlingen av traditionella grödor på grund av överproduktion?

(¹) EGT C 76, 11.3.1998, s. 126.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(29 oktober 1997)

Kommissionen planerar inte att vidta några specifika åtgärder för att stödja odlingen av jojoba och euforbia.

Dessa grödor är dock redan berättigade till stöd enligt systemet med uttag av jordbruksmark för produktion av andra varor än livsmedel i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 1586/97 av den 29 juli 1997 om genomförandebestämmelser för användningen av jordbruksmark som tagits ur bruk till produktion av råvaror för tillverkning inom gemenskapen av produkter som inte primärt är avsedda till livsmedel eller djurfoder (¹). Enligt detta system kan jordbrukare använda uttagen areal till att odla grödor som inte skall användas till livsmedel eller foder. De arealer som används för odling av dessa grödor är i de flesta fall berättigade till arealstöd för uttagen jordbruksmark.

På strukturpolitikens område främjas utvecklingen av alternativa jordbruksgrödor genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) och enligt rådets förordning (EEG) nr 2085/93 (²).

Många regioner i medelhavsområdet faller inom målområdena 1 och 5 b, för vilka också särskilda operativa program har godkänts. Enligt dessa program är det i vissa fall regionerna själva som skall besluta om åtgärder, något som skulle kunna utnyttjas för att specifikt främja utvecklingen av alternativa grödor som jojoba och euforbia.

Slutligen kan medlemsstaterna, tack vare olika övergripande strukturåtgärder (mål 5 a) förbättra bearbetningen och saluföringen av jordbruksprodukter genom investeringsbidrag enligt rådets förordning (EG) nr 951/97 av den 20 maj 1997 om förbättring av villkoren för bearbetning och saluföring av jordbruksprodukter (³). Detta system möjliggör investeringar för bearbetning och saluföring av alternativa grödor i enlighet med urvalskriterierna i kommissionens beslut 94/173/EG av den 22 mars 1994 om de urvalskriterier som skall fastställas för investeringar avsedda att förbättra villkoren för förädling och saluföring av jordbruks- och skogsbruksprodukter och om upphävande av beslut 90/342/EEG (⁴).

(¹) EGT L 215, 7.8.1997.

(²) EGT L 193, 31.7.1993.

(³) EGT L 142, 2.6.1997.

(⁴) EGT L 79, 23.3.1994.

(98/C 134/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3101/97

från Ben Fayot (PSE) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Ackreditering av europeiska journalister vid institutionerna

Ackrediteringen av europeiska journalister vid de olika institutionerna regleras av bestämmelser som inte är särskilt uppenbara.

En journalist från Luxemburg med ackreditering till Europaparlamentets tre arbetsplatser kan t.ex. inte använda denna ackreditering för att komma in hos kommissionen i Bryssel, medan en journalist som är ackrediterad av kommissionen i Bryssel utan problem kan komma in hos Europaparlamentet i Bryssel och Luxemburg.

Dessutom gäller ackreditering till parlamentet inte för rådets möten, medan ackreditering från kommissionen ger tillträde till rådets möten i såväl Bryssel som Luxemburg.

Vore det inte mer i linje med en öppen och effektiv informationspolitik om det fanns enhetliga bestämmelser för pressackreditering som gällde Europeiska unionens alla institutioner?

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar

(10 november 1997)

Alla regler som styr ackreditering av journalister vid kommissionen finns utförligt beskrivna i "Guide pratique pour journalistes" som är utgiven av kommissionen och varav ett exemplar har skickats direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat. Det bör särskilt understrykas att ackrediteringen endast är ett praktiskt arrangemang som ger de journalister tillträde som är korrespondenter i Bryssel och som regelbundet, rentav varje dag, besöker kommissionens pressrum. Denna ackreditering ger också tillträde till rådet och parlamentet. Förutom denna gemensamma ackreditering vid tre institutioner, tillämpar rådet och parlamentet sina egna regler. Det skall slutligen påpekas att ackrediteringen inte i något fall är något bevis yrkeskvalifikationer och att alla journalister som visar upp sitt nationella presskort har tillträde till kommissionens pressrum.

(98/C 134/107)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3104/97

från Rijk van Dam (I-EDN) till kommissionen

(3 oktober 1997)

Ämne: Uzbekistan

På frågorna E-2333/97 ⁽¹⁾ och E-2449/97 ⁽²⁾ om konfiskeringen av 25 000 biblar i Uzbekistan och hinder för det uzbekiska bibelsällskapets verksamhet svarade kommissionen att den inte förfogar över information i dessa angelägenheter och heller ännu inte mottagit några konkreta upplysningar från de uzbekiska myndigheterna. Icke desto mindre nås vi från olika håll av information om att biblarna fortfarande är beslagtagna, att de uzbekiska myndigheterna kräver att de skickas tillbaka och att de uzbekiska järnvägarna kräver ett belopp på ungefär 13 000 USD (ett belopp som dagligen ökar) av det uzbekiska bibelsällskapet för lagringen av de beslagtagna biblarna.

1. Anser kommissionen inte att de uzbekiska myndigheterna återigen och med eftertryck måste avkrävas en förklaring till detta agerande som står i strid med partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Uzbekistan?

2. Kan kommissionen meddela vid vilken tidpunkt den avser att vidta vilka åtgärder gentemot de uzbekiska myndigheterna för att häva konfiskeringen av biblarna, för att upphäva kravet i samband med lagringen och för att låta det uzbekiska bibelsällskapet verka ohindrat?

⁽¹⁾ EGT C 60, 25.2.1998, s. 128.

⁽²⁾ EGT C 60, 25.2.1998, s. 132.

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(17 oktober 1997)

De uzbekistanska myndigheterna informerade nyligen kommissionen om att det inte längre låg några hinder i vägen för att importera biblar till Uzbekistan. Det uzbekistanska bibelsällskapet har för övrigt bekräftat dessa uppgifter.

(98/C 134/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3107/97**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen***(13 oktober 1997)*

Ämne: Järnvägslinjen för höghastighetståg mellan Rom och Neapel — bedömning av miljökonsekvenserna

För en tid sedan inledde åklagarämbetet i Rom en undersökning om byggandet av järnvägslinjen för höghastighetståg mellan Rom och Neapel. Det verkar som om ca 5 000 miljarder ITL hittills har använts för en obetydlig mängd arbeten, främst preliminära undersökningar och konsultavtal. Dessa utgifter, som verkar klart överdrivna i förhållande till den mängd arbete som verkligen utförts, är nu föremål för ovan nämnda undersökning. Otillräcklig insyn tycks i synnerhet kunna tillskrivas det förfarande för bedömning av projektets miljökonsekvenser som tillämpats vid studiecentret Nomisma, grundat av den nuvarande regeringschefen Romano Prodi, som vid tidpunkten för tilldelning av avtalet var ansvarig för höghastighetsprojekt.

Kommissionen anmodas att besvara följande frågor:

1. Känner den till den undersökning som åklagarämbetet i Rom har inlett i samband med byggandet av höghastighetslinjen mellan Rom och Neapel?
2. Har det skett överträdelser av gemenskapslagstiftningen vid tilldelningen av offentliga avtal för byggandet av höghastighetslinjen mellan Rom och Neapel?
3. Har företaget Nomismas bedömningar av projektets miljökonsekvenser skett med respekt för gemenskapens direktiv 85/337/EEG ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(19 november 1997)*

1. Kommissionen känner inte till den undersökning som åklagarämbetet i Rom inlett beträffande järnvägslinjen för höghastighetståg mellan Rom och Neapel. De straffrättsliga förfaranden som de nationella rättsliga myndigheterna vidtar är inte i sig föremål för kommissionens granskning.
2. Jag ber frågeställaren att till kommissionen överlämna de uppgifter hon förfogar över som skulle kunna leda till antagandet att det i detta fall har förekommit brott mot gemenskapsbestämmelserna för offentliga upphandlingar.
3. Vad gäller förfarandet för bedömning av miljöeffekterna och dess överensstämmelse med rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽¹⁾ vill jag hänvisa frågeställaren till svaret på hennes skriftliga fråga E-2351/97 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT C 82, 17.3.1998, s. 62.

(98/C 134/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3110/97**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen***(13 oktober 1997)*

Ämne: Europeiska bestämmelser för motorcyklister

Den italienska pressen uppmärksammade nyligen ett antal nya gemenskapsbestämmelser om motorcyklister och deras utrustning. Detta har lett till att de italienska motorcyklistföreningarna protesterat mot att de nya bestämmelserna är missgynnande för användarna av tvåhjuliga fordon och att de grundas på ofta diskutabla bedömningar av säkerhetskraven.

Kommissionen anmodas att besvara följande frågor:

1. Kan den fastställa typen av och de framtida förfarandena i samband med de åtgärder som kommissionär Kinnock föreslagit för motorcyklister?

2. Kan den ta ställning till om man snarare bör sporra än missgynna användningen av tvåhjuliga fordon, inte minst eftersom dessa har visat sig utgöra ett av de få element som skapar gynnsammare förutsättningar beträffande trafikstockningar och förorening i storstadsområden?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(17 november 1997)

1. Det framgår inte klart av ledamotens fråga vilken lagstiftning hon syftar på. Det kan emellertid sägas att kommissionen vägleds av behovet av att främja säkerheten och skydda konsumenter när den utarbetar lagstiftning om transportfrågor. Viktigt är också skyddet av miljön och behovet att avlägsna snedvridning av konkurrensen. Det finns särskild lagstiftning som täcker konstruktionen av motorcyklar med hänsyn till standarderna för typgodkännande.

2. Kommissionens grönbok "Ett trafiknät för alla — Att förverkliga kollektivtrafikens möjligheter i Europa" ⁽¹⁾ visar på de fördelar dessa tvåhjuliga fordon har i stadstrafiken och framför allt på hur de effektivt utnyttjar plats och bränsle.

⁽¹⁾ KOM(95) 601.

(98/C 134/110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3112/97

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Italiensk immigrationspolitik avseende medborgare från tredje länder

Krisen i Albanien, de våldsamheter som nyligen inträffat och som innefattat medborgare från tredje länder samt båtarna med illegala immigranter som fortsatt går i land vid den italienska sydkusten visar att den italienska regeringen har omfattande problem att hantera den omfattande illegala immigrationen. Italien framstår ofta som ett verkligt transitområde för illegala immigranter till andra europeiska och icke-europeiska länder. Situationen förvärras ytterligare av det att största delen av den illegala immigrationen för närvarande ser ut att styras på ett lönsamt sätt av den organiserade brottsligheten.

Kommissionen anmodas att besvara följande frågor:

1. Anser den inte att den italienska lagstiftningen är alltför tolerant mot illegal immigration och att detta utgör ett stort problem på gemenskapsnivå med beaktande av försöken att skapa ett Europa utan gränser?
2. Kvarstår inte nödvändigheten av att respektera de internationella överenskommelserna om asylrätt och av att visa solidaritet mot dem som behöver hjälp? Anser kommissionen inte att kontrollerna vid de italienska gränserna således bör ökas och att det behövs en snabb översyn av den italienska immigrationslagstiftningen?
3. Följer de italienska åtgärderna för att kontrollera migrationen samma linje som de andra europeiska ländernas?
4. Är det inte dags för en seriös debatt på europeisk nivå om den utvecklingsmodell som orsakar dessa enorma migrationsrörelser och om möjligheten att genomföra en radikalt innovativ politik som kan begränsa den illegala immigrationen?

Svar från Anita Gradin på kommissionens vägnar

(21 november 1997)

Kommissionen delar parlamentsledamotens farhågor i fråga om de påfrestningar som nationella myndigheter utsätts för när tredjelandsmedborgare anländer på illegalt sätt, i synnerhet när människosmugglare är inblandade — något som allt oftare är fallet. Invandring är för övrigt en fråga av gemensamt intresse enligt Fördraget om Europeiska unionen.

1. Kommissionen känner till medlemsstaternas lagstiftning i dessa frågor och särskilt debatten i det italienska parlamentet om regeringens lagförslag. Det ankommer emellertid inte på kommissionen att uttala sig om italiensk lagstiftning. I nuläget finns inga rättsligt tvingande bestämmelser som medlemsstaterna måste följa på detta område.

2. Skapandet av ett område utan inre gränser måste gå hand i hand med harmoniseringen av reglerna för övervakning av detta områdes yttre gränser. Gränskontrollerna måste utföras även med hänsyn tagen till de övriga medlemsstaterna i detta område utan inre gränser.

För att kunna förverkliga målet att avskaffa personkontroller vid de inre gränserna, lade kommissionen 1993 fram ett förslag till konvention om kontroll av personer vid överskridande av gemenskapens yttre gränser. Detta förslag godkändes aldrig av rådet, vilket kommissionen beklagar.

Däremot har en sådan harmonisering av den yttre gränskontrollen godkänts och genomförts inom ramen för Schengen-avtalet. Sedan den 26 oktober 1997 är Italien en del av Schengen-avtalets område utan inre gränser och landet tillämpar avtalets samtliga bestämmelser, bl.a. den harmoniserade kontrollen av de yttre gränserna.

Det bör påpekas att ett protokoll har bilagts Amsterdambfördraget i syfte att infoga Schengen-avtalet i Europeiska unionens regelverk.

3. Även om det saknas en gemensam lagstiftning om invandring, kan man konstatera att ett aktivt samarbete mot illegal invandring och människosmuggling äger rum inom unionen. Medlemsstaterna utbyter upplysningar, myndigheterna samarbetar och program som kommissionen tagit initiativ till och som finansieras genom gemenskapsbudgeten gör det möjligt att förbättra kunskaperna och effektiviteten hos nationella tjänstemän.

4. Den 30 juli 1997 antog kommissionen ett förslag till konvention med bestämmelser för tredjelands-medborgares rätt till inresa och vistelse i medlemsstaterna ⁽¹⁾. Detta förslag granskas för närvarande av rådet och har lämnats till parlamentet för kännedom. Kommissionen anser inte att man i invandringsfrågan skall vara helt restriktiv. Idén om en nollinvandring strider mot unionens syfte och är samtidigt praktiskt ogenomförbar. Man måste därför å ena sidan hantera migrationsströmmarna på ett bra sätt, främst genom klara regler om inresa och vistelse som är gemensamma för alla medlemsstater. Å andra sidan måste man genom samarbete som grundar sig på gemenskapsinstrument göra det möjligt att administrera kontrollen vid unionens gränser.

⁽¹⁾ KOM(97) 387 slutlig.

(98/C 134/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3114/97

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Barackläger utanför Rom

I Rom finns det många barackläger inom stadens gränser, ofta i närheten av tätbefolkade förorter. I dessa läger, som efterhand har börjat likna permanenta bostadsområden där inga grundläggande hygien- och säkerhetsföreskrifter respekteras, bor tusentals personer, bland dem många barn som nästan aldrig får någon slags undervisning.

Det är uppenbart att dylika läger är oacceptabla för en modern stad som Rom med beaktande av livskvaliteten hos invånarna i dessa läger; eftersom lägren ofta förekommer i städernas randområden, som redan är förfallna och kännetecknas av mycket spända sociala förhållanden, kan de dessutom till slut bli en tidsbomb som kan utlösa farliga ”krig mellan de fattiga”.

Situationen förvärras ytterligare av den märkliga attityd som en stor del av invånarna i dessa läger intar till småskalig kriminalitet, vilken ofta även innefattar barnen.

Kan kommissionen uppge

1. om det är acceptabelt, i synnerhet mot bakgrund av de gällande gemenskapsdirektiven om livskvalitet i stadsområden, att det i en stad som Rom förekommer stora områden där man placerar husvagnar och förfallna baracker, i vilka det bor tusentals personer utan minsta respekt för några hygien- eller sanitetsbestämmelser?
2. om man kan tolerera att hundratals barn frivilligt undantas från all slags undervisning och drivs till kriminalitet?
3. om det i andra europeiska städer förekommer motsvarande situationer och om det finns några gemenskapsbestämmelser avseende detta?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(1 december 1997)

Det problem som parlamentsledamoten tar upp rör huvudsakligen (svåra) boendeförhållanden — ett område där gemenskapen inte har någon behörighet. I de fördrag och avtal som utgör den rättsliga grunden för gemenskapens agerande behandlas varken rätten till bostad eller de fattigas boendeförhållanden. Bostadsfrågan faller inom ramen för den nationella bostadspolitik. Det finns inget europeiskt rättsinstrument som ger möjlighet att erkänna och kontrollera tillämpningen av rätten till bostad i medlemsstaterna (fråga 3).

Utöver den snävare frågan om (svåra) bostadsförhållanden, tar parlamentsledamoten även upp frågan om tillgången till och tillhandahållandet av drägliga uppehållsplatser för den icke bofasta befolkningen (oberoende av om det gäller en tillfällig eller mer långvarig vistelse, särskilt under vintern). Det verkar finnas utrymme, inom ramen för insatserna genom vissa strukturfonder (t.ex. för förnyelse av städer), för samfinansierade insatser för att förbättra uppehållsplatser och lägerplatser som ställs till förfogande för icke bofasta personer, om bara den politiska viljan finns.

Kommissionen erinrar om att rådets direktiv 94/33/EG av den 22 juni 1994 om skydd av minderåriga i arbetslivet ⁽¹⁾ ålägger medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att förbjuda barnarbete. Enligt artikel 1.3 i detta direktiv skall medlemsstaterna säkerställa att minderåriga skyddas mot ekonomiskt utnyttjande och mot varje typ av arbete som är av sådant slag att det kan antas ha en skadlig inverkan på deras säkerhet, hälsa eller fysiska, mentala, moraliska och sociala utveckling eller äventyra deras utbildning.

Som fastslås i artikel 126 i EG-fördraget är det medlemsstaterna som har ansvar för undervisningens innehåll och utbildningssystemens organisation. När det gäller undervisning för barn till icke bofasta personer omfattande försöksverksamhet bedrivits, särskilt genom kringresande skolor som också samfinansierats av kommissionen. Inom ramen för Comenius-delen av Sokrates-programmet stöder gemenskapen till exempel projekt som syftar till att förbättra utbildningen för barn till migrerande arbetstagare och icke bofasta personer, t.ex. zigenare.

Det europeiska observationsorganet för de hemlösa som inrättades 1991 och stöds av kommissionen — den europeiska organisationen för nationella föreningar som arbetar med de hemlösa — publicerar årligen rapporter om situationen för hemlösa och personer med mycket svåra boendeförhållanden. I rapporterna för 1996 behandlas särskilt hemlösa ungdomar. Med tanke på problemets omfattning i praktiskt taget hela Europa har frågan om uppehållsplatser för den icke bofasta befolkningen även diskuterats inom Europeiska rådet, som också har publicerat en broschyr om detta.

⁽¹⁾ EGT L 216, 20.8.1994.

(98/C 134/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3117/97

från Leonie van Bladel (UPE) till rådet

(9 oktober 1997)

Ämne: Kränkning av de demokratiska reglerna genom den nederländske ordföranden

1. Känner rådet till den begäran som det nederländska rättsväsendet utfärdat om internationell efterlysning och utlämning av Surinams exdiktator Desi Bouterse?
2. Kan rådet förklara varför rådets nederländske ordförande sedan mars 1997 konsekvent vägrat besvara skriftliga frågor som rör Bouterse's internationella efterlysning och utlämning?

3. Anser rådet inte, mot bakgrund av den tidsfrist på sex veckor som gäller för svar på skriftliga frågor, att det faktum att de frågor som såväl undertecknad som ledamöterna Pasty och Donnay ställt inte besvarats sedan mars 1997 innebär en kränkning av de demokratiska spelreglerna?
4. Inser rådet att frågorna från undertecknad och ledamöterna Pasty och Donnay varit av stor betydelse mot bakgrund av den obstruktion som den nederländske utrikesministern ägnat sig åt vid försöket att anhålla Bouterse i Brasilien den 18 juli 1997 och att debaclet av den 18 juli 1997 varigenom den nederländska regeringen hamnat i stora svårigheter förmodligen kunnat undvikas om frågorna besvarats?
5. Vilka garantier kan rådet ge för att i framtiden en sådan kränkning av Europaparlamentet kan undvikas som den nederländske ordföranden tillåtit sig genom att rätt och slätt inte besvara skriftliga frågor sedan mars 1997 och muntliga frågor sedan januari 1997?

Svar

(15 januari 1998)

Rådet fäster den ärade parlamentsledamotens uppmärksamhet på att rådet inte kan besvara frågor som faller utanför dess kompetensområde. Frågor som rör en särskild begäran om utlämning, t.ex. en sådan begäran som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till, kan endast avgöras av den berörda medlemsstaten, i detta fall de nederländska myndigheterna.

Vid besvarandet av muntliga eller skriftliga frågor från Europaparlamentets ledamöter är rådet inte bundet av de tidsfrister som den ärade parlamentsledamoten nämner, även om rådet alltid bemödat sig om att besvara sådana frågor snarast möjligt.

(98/C 134/113)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3119/97

från Agnes Schierhuber (PPE) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Förbud mot att hålla värphöns i bur i vissa österrikiska delstater

Enligt djurskyddslagarna i delstaterna Wien, Tyrolen och Salzburg är det förbjudet att hålla värphöns i bur respektive införs ett sådant förbud under de kommande åren.

På grund av marknadsvillkoren leder förbud mot att hålla värphöns i bur i dessa delstater till en mycket kraftig snedvridning av konkurrensen och av handelsflödet.

1. Planerar kommissionen att upphäva direktiv 88/166/EEG ⁽¹⁾ och i stället utfärda en förordning för att på det sättet uppnå enhetliga djurskyddsbestämmelser i Europa?
2. Vad anser kommissionen om den snedvridning av konkurrensen som orsakas av förbud mot att hålla värphöns i bur i vissa regioner?
3. Anser kommissionen att de äggproducenter som håller sina värphöns i bur i de delstater där ett förbud planeras diskrimineras när det gäller de befintliga bestämmelserna om saluföring av ägg?
4. Varför protesterade inte kommissionen i samband med att djurskyddslagarna i Salzburg och Tyrolen aviserades mot det förbud mot att hålla värphöns i bur som dessa lagar innehåller?

⁽¹⁾ EGT L 74, 19.3.1988, s. 83.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 november 1997)

Enligt artikel 9 i direktiv 88/166/EEG om en minimistandard för skyddet av värphöns i bur ⁽¹⁾ skall kommissionen avge en rapport om den tekniska utvecklingen angående hönsens hälsa inom olika uppfödningssystem tillsammans med lämpliga förbättringsförslag till rådet.

Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén avgav sin rapport om hönsens hälsa till kommissionen i slutet av förra året. Kommissionen avser att lägga fram denna rapport till rådet tillsammans med ett förslag till lagstiftning om hönsens hälsa före utgången av detta år.

Enligt direktiv 88/166/EEG har medlemsstaterna möjlighet att gå utöver den minimistandard som föreskrivs i direktivet om inte annat följer av allmänna krav i gemenskapslagstiftningen.

Det förekommer inte någon diskriminering av äggproducenter som använder burar i de berörda delstaterna enligt de gällande handelsnormerna för ägg som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 1907/90 ⁽²⁾ och kommissionens förordning (EEG) nr 1274/91 ⁽³⁾.

Kommissionen och även medlemsstaterna har informerats om de berörda delstaternas avsikter att anta sådan lagstiftning genom det anmälningsförfarande som föreskrivs i direktiv 83/189/EEG om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter ⁽⁴⁾. Kommissionen har inte ännu slutfört sitt svar på denna anmälan.

⁽¹⁾ EGT L 74, 19.3.1988.

⁽²⁾ EGT L 173, 6.7.1990.

⁽³⁾ EGT L 121, 16.5.1991.

⁽⁴⁾ EGT L 109, 26.4.1983.

(98/C 134/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3121/97

från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Användningen av biologiska växtskyddsmedel i Europeiska unionen

I sitt svar på min fråga E-1761/97 ⁽¹⁾ aviserar kommissionen vissa åtgärder som skall främja biologiska växtskyddsmedel i Europa. Kan kommissionen besvara följande ytterligare frågor:

1. När kan snabbförfarandet för tillstånd för bland annat biologiska medel träda i kraft?
2. När kommer harmoniseringen inom ramen för OECD att vara avslutad, och kommer direktiven att anpassas till följd därav?
3. Kommer den berörda industrin att rådfrågas såväl vid utarbetandet av snabbförfarandet som vid harmoniseringen inom ramen för OECD?
4. Har kommissionen för avsikt att uppmuntra till användning av biologiska medel inom EU och är kommissionen beredd att ställa finansiella medel till förfogande för detta, exempelvis genom att ta på sig en del av kostnaderna för undersökningarna i samband med registreringen för att på så sätt stärka de biologiska medlens position i förhållande till de kemiska medlen?

⁽¹⁾ EGT C 76, 11.3.1998, s. 53.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 november 1997)

1. Ett förslag till ändring av rådets direktiv 91/414/EEG av den 15 juli 1991 om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden ⁽¹⁾ förbereds för närvarande av kommissionen. Mot bakgrund av att de frågor som tas upp i förslaget är mycket komplicerade och känsliga kan kommissionen väntas anta förslaget tidigast i slutet av 1998. Tidpunkten för när de föreslagna åtgärderna träder i kraft kommer att bero på hur länge lagstiftningsförfarandet pågår, vilket beror även på behandlingen i parlamentet.

2. Det arbetsdokument om krav på uppgifter om mikroorganismer som nämndes i svaret på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-1761/97 har vidarebefordrats till sekretariatet för organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). En period på tre till fyra år för att komma fram till en harmonisering inom OECD förefaller realistisk. Innan harmoniseringen har genomförts kan arbetsdokumentet användas som riktgivande underlag vid behandling av de berörda ansökningarna i gemenskapen.

3. Den berörda industrin har redan rådfrågats i samband med det arbetsdokument som nämns i punkt 2 och kommer att rådfrågas även framöver.

4. Kommissionen anser det inte vara lämpligt att finansiera en del av kostnaderna för registrering av växtskyddsprodukter. Kommissionen anser att de åtgärder som nämns i dess svar på fråga E-1761/97 kan bidra till att tillstånd lättare ges till växtskyddsprodukter som innehåller mikroorganismer, om man kan påvisa att riskerna vid användning av dessa produkter är lägre än de som vanligtvis kan förväntas av kemiska växtskyddsprodukter.

(¹) EGT L 230, 19.8.1991.

(98/C 134/115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3125/97

från Graham Mather (PPE) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Sammanslagningen av British Airways och American Airlines

British Airways har nyligen givit uttryck för häftig kritik av den analys kommissionen utfört med hänsyn till den föreslagna sammanslagningen av British Airways och American Airlines. Det är särskilt frågan om tilldelning av avgångs- och ankomsttider på Heathrow som ifrågasatts. Office of Fair Trading i Förenade kungariket föreslog att BA skulle avsäga sig 168 avgångs- och ankomsttider (slots) i veckan, medan den siffra som kommissionen föreslog var 358.

Med vilken metod har man inom kommissionen kommit fram till denna siffra? Och varför ligger de så långt ifrån den som föreslagits av Office of Fair Trading?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(30 oktober 1997)

Kommissionen har utfört en analys på grundval av artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget och preliminärt intagit ståndpunkten att den föreslagna alliansen mellan British Airways och American Airlines väcker allvarliga farhågor om konkurrensen.

Parlamentsledamoten görs uppmärksam på att kommissionen inte kan lämna ut närmare uppgifter om ett ärende som för närvarande håller på att undersökas enligt konkurrensreglerna.

(98/C 134/116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3126/97

från Gerardo Fernández-Albor (PPE) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Främjande av ungdomsutbyte mellan företag i de olika medlemsstaterna

Ungdomsutbytet har ökat kraftigt under de senaste åren och gjort det möjligt för våra ungdomar att lära känna andra förhållanden än de som råder i deras egna länder.

Det förefaller emellertid som om det minst utvecklade området i detta sammanhang skulle gälla ungdomsutbyte mellan företag i de olika länderna. Ett sådant utbyte skulle göra det möjligt för de unga att under en viss tidsperiod byta ut sin vanliga arbetsplats mot en liknande arbetsplats i ett annat gemenskapsland. På detta sätt skulle de två ungdomar som sinsemellan byter arbetsplats dra ömsesidig nytta av denna erfarenhet.

Kan kommissionen uppge vilka erfarenheter som finns på detta område och vilka projekt och initiativ den ämnar anta för att främja det att ungdomar kunde byta arbetsplats sinsemellan för att lära känna andra länder och uppnå nya yrkeserfarenheter, med hänsyn till de rättsliga bestämmelser som måste samordnas för detta ändamål?

Svar från Edith Cresson på kommissionens vägnar*(25 november 1997)*

Kommissionen anordnar inom ramen för Leonardo da Vinci-programmet olika sorters praktik- och utbytesplatser för unga inom yrkesutbildningsområdet över hela Europa.

Sedan programmet inleddes 1995 har över 15 200 unga arbetstagare fått plats i företag eller på utbildningsinstitutioner i de olika länder som deltar, och ca 32 000 unga har under grundläggande yrkesutbildning genomfört praktikperioder, ofta på företag. Nästan 6 400 lärare har deltagit i utbyten inom gemenskapen.

Dessutom har sedan 1995 nästan 22 600 studenter eller nyutexaminerade från universiteten fått tillfälle att göra praktik på företag i de olika länder som deltar i programmet.

Vidare har kommissionen inlett en diskussion med medlemsstaterna och de berörda institutionerna om de handlingsalternativ kommissionen tagit upp i sin grönbok om hindren för unga studerandes rörlighet över gränserna ⁽¹⁾. Kommissionen är idag på väg att vidta en rad åtgärder som enligt de reaktioner som inrapporterats bör kunna främja rörligheten för grönbokens olika målgrupper och då särskilt för studerande, lärlingar, volontärer och forskare. Den första av dessa åtgärder skulle kunna vara att förbereda ett instrument på gemenskapsnivå för att främja rörligheten över gränserna för personer som inom ramen för de sk "europeiska banorna" varvar utbildning med praktik eller deltar i lärlingsutbildning.

⁽¹⁾ KOM(96) 462

(98/C 134/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3128/97**från Gerardo Fernández-Albor (PPE) till kommissionen***(13 oktober 1997)*

Ämne: Gemenskapsdeltagande med hänsyn till följderna av Mar Egeos undergång

Den grekiska oljetankern "Mar Egeo", lastad med 80 000 ton olja, gick på grund utanför fyren Torre de Hércules i La Coruña i Spanien den 3 december 1992. Denna olycka orsakade en enorm miljökatastrof som fortfarande drabbar 3 000 familjer, inklusive fiskare, skaldjursfiskare och vattenbruksföretag.

Den spanska regeringen har nyligen gett den behöriga statliga finansmyndigheten befogenhet att bevilja lån för ett totalbelopp på 12,5 miljarder pesetas till en räntesats på 3 % för att hjälpa de drabbade parterna att övervinna de fortfarande påtagliga följderna av olyckan.

Kan kommissionen uppge i vilken utsträckning gemenskapen deltagit med stöd till de personer som drabbats av katastrofen och vilka planer den har på att komplettera stödet till den spanska regeringen i den här frågan?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar*(10 november 1997)*

I början av 1993 införde kommissionen en mekanism för att delvis kompensera för de förluster som fartygsägare och besättning lidit när de under en viss tid inte längre kunde bedriva fiske på grund av att den traditionella fiskezonen hade förorenats av nära 80 000 olja som läckt ut när oljetankern "Aegean Sea" gick på grund.

Denna kompensationsmekanism bekräftades genom kommissionens beslut om en samordnad insats för att bevilja skadeersättning till fiskare och besättning på La Coruñas kust (Spanien) som varit tvungna att upphöra med sin verksamhet i vattnen utanför Galicien på grund av de skador som ovannämnda fartyg "Aegean Sea" förorsakat. Det stöd som kommissionen faktiskt beviljat uppgår till ungefär 1,5 miljoner ecu.

Kommissionen planerar inte bevilja några andra former av ersättning till fiskare och besättning som drabbats av det avbrott i verksamheten som nämnda skeppsbrott i december 1992 orsakade.

(98/C 134/118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3132/97**från Jean Baggioni (UPE) till kommissionen***(13 oktober 1997)**Ämne:* Finansiering av nätverk för öregioner

Nätverket Eurisles som finansieras genom Recite I har inte ansetts berättigat till stöd genom Recite II med motiveringen att det omfattar alltför många regioner, och har fått avslag i samband med Terra.

Kan kommissionen förklara denna brist på finansiering av ett öregionsnätverk som dock var berättigat till medel från gemenskapens fonder under perioden 1992-1994 inom ramen för Recite I?

Kommissionen har likaledes avslagit finansiering av en statistisk undersökning av indikatorer för att mäta de särskilda kostnaderna för öregioner och yttersta randområden (denna undersökning gjordes enbart för den regionala finansieringen).

Dessa avslag är ännu obegripligare eftersom den verksamhet och de samarbetsformer som dragits igång genom detta nätverk har ansetts som exemplariska av kommissionen själv och eftersom nätverkets effektivitet belyses av en avgörande ökning av regionala institutioner på öarna som anslutit sig.

Då toppmötet i Amsterdam erkände öregionernas strukturella nackdelar i det reviderade EU-fördraget verkar det paradoxalt att hålla fast vid dessa avslag som står i total motsättning till behovet av att inom ramen för målsättningen om ekonomisk och social sammanhållning ta hänsyn till de nackdelar som öarna berörs av.

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar*(21 november 1997)*

Det bör understrykas att nätverket Eurisles inte har lagt fram något pilotprojekt för kommissionen med begäran om finansiering genom Recite II. Detta nätverk hade lagt fram ett utkast till förslag som omfattade alltför många regioner och till största delen var en vidareutveckling av pilotprojektet för 1992-1994. Detta förslag kunde därför, 1997, inte längre anses som ett pilotprojekt. Kriterierna för programmet Recite II baserar sig dessutom på erfarenheten med Recite I som visade att det var mycket svårt att få till stånd ett samarbete med ett alltför stort antal partner. Recite II har därför begränsat antalet partner till sju.

Vissa öregioner har, oberoende av nätverket Eurisles, lagt fram projektförslag inom ramen för Recite II. Bland de 56 förslag som valts ut i en första omgång för sin kvalitet har 14 stycken öar som partner, bl.a. Korsika, Kreta, Sardinien, Kanarieöarna, Balearerna, öarna i den norra delen av Egeiska havet samt Joniska öarna. Dessutom ingår ett pilotprojekt som särskilt avser ett nätverk för öar i det första urvalet, nämligen "Five Green Islands", som omfattar Kefalonia, Ithaka, Mallorca, Madeira och Mykonos.

Bland de övriga åtgärder som finansieras genom artikel 10 i förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden (*) ingår för övrigt öar i minst 12 av de 130 pilotprojekten i programmet Innovation. Följande öar är involverade som projektansvariga eller partner:

- För pilotprojekten "Nya källor till sysselsättning": Guadeloupe, Korsika, Kanarieöarna;
- För pilotprojekten "Interregionalt kulturellt samarbete": Korsika, Joniska öarna, Sardinien, Sicilien, Balearerna;
- För pilotprojekten "Tekniköverföring": Kreta, Kanarieöarna, Madeira;
- För pilotprojekten "Informationssamhället": Kreta, Balearerna, Sardinien, Guadeloupe, Madeira.

Vad programmet TERRA beträffar så har kommissionen, trots förslaget Eurisles klart höga kvalitet, till följd av det stora antalet bra förslag som lagts fram ifråga om samma områdesegenskaper och behov av att främja nya partnerskap mellan regionala och lokala myndigheter, beslutat att ändå inte välja det aktuella förslaget för att på så sätt kunna garantera en jämnare tematisk fördelning inom programmet.

När det gäller den statistiska undersökningen av indikatorer för öregioner och områden i gemenskapens yttersta periferi stämmer det att kommissionen inte kunde bidra med finansiellt stöd. Ett sådant projekt som endast berör speciella geografiska regioner skulle inte överensstämma med den gällande politiken att utveckla en gemensam ram av social-ekonomiska indikatorer som kan tillämpas på samtliga regioner. Även om det inte var möjligt att erbjuda direkt finansiellt stöd, så gav man emellertid den berörda organisationen praktiska råd angående utarbetandet av dess förslag.

För övrigt har finansiellt stöd beviljats socioekonomiska aktörer i områdena i gemenskapens yttersta periferi (bl.a. de franska utomeuropeiska departementen) för att fastställa och beräkna de extra kostnader som läget i den yttersta periferin medför för de produktiva sektorerna och bestämma gemensamma interregionala samarbetsinsatser för att övervinna dessa handikapp (underlätta dessa regioners tillträde till den inre marknaden genom samordnade insatser för att främja avsättningen av deras produktion).

Det bör emellertid klart anges att finansieringen av detta projekt inte utgör ett extra finansiellt bidrag från kommissionens sida, eftersom anslagen beviljades inom ramen för de samlade programplaneringsdokumenten (SPD) för de franska utomeuropeiska departementen, som antogs 1994.

Denna översikt över de pilotstudier och projekt som avser gemenskapens öar gör det möjligt att konstatera att även om inte alla framlagda förslag godkänns, så har flera av dem ändå beviljats finansiering. Det rör sig naturligtvis inte om systematiska avslag utan om att kommissionen rättar sig efter gällande regler när det gäller beviljandet av finansiering, som endast de bästa förslagen skall ha rätt till.

⁽¹⁾ EGT L 193, 31.7.1993.

(98/C 134/119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3134/97

från Giuseppe Rauti (NI) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Finansiering av projektet "Brianza per il cuore"

Känner kommissionen till projektet "Brianza per il cuore" som stöds av en ideell frivilligorganisation som har som målsättning att samordna all kardiologisk verksamhet i Brianza och som har sitt säte i Monza? Detta initiativ är av enorm betydelse då det täcker ett mycket stort område, och omkring 5 000 personer har gett sitt skriftliga stöd till det och lokaltidningen "Il Cittadino", Rotary-klubben, banker och företag deltar aktivt i det. Projektet kan ta i anspråk inrättningarna i sjukhuset San Gerardo i Monza, tack vare de två läkarna Palmiro Bonis och Della Torres aktiva insatser.

Mot bakgrund av detta och med hänsyn till att man redan den 3 oktober kommer att hålla ett möte i Monza under deltagande av företrädare för den lokala och regionala ledningen och sjukhuset för att dra upp en fullständig projektplan, undrar jag om inte kommissionen ämnar delta med ekonomiskt eller annat stöd, bidrag eller främjande, för att på ett konkret och övertygande sätt belysa att gemenskapens solidaritet också kan ges konkret uttryck till fördel för befolkning och områden där särskilda initiativ genomförs som får stor effekt och är av social betydelse.

Svar avgivet av Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(1 december 1997)

Trots de efterforskningar som har gjorts vid de europeiska och italienska organen när det gäller hjärt- och kärlsjukdomar har inga uppgifter om projektet "Brianza per il cuore" kunnat erhållas.

Varje år utarbetas ett handlingsprogram för hälsofrämjande i vilken anges prioriteringar för kommande år och det publiceras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Projekten har utvärderats med beaktande av dessa prioriteringar samt de stora linjerna i handlingsprogrammet. Utvärderingsförfarandet innefattar yttrande från programkommittén och avslutas med ett beslut från kommissionen om de projekt som skall godkännas. Vid urvalet har omfattande projekt som ger ett verkligt mervärde på europeisk nivå prioriterats.

Vid den senaste utvärderingen av projekt (15 september 1997) som har lämnats in inom ramen för detta program hade inget projekt som berör det seminarium som planeras till den 3 oktober 1997 sänts in och har således inte kunnat beaktas.

(98/C 134/120)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3138/97
från Florus Wijsenbeek (ELDR) till kommissionen
(13 oktober 1997)

Ämne: Förbud mot nattflygningar i Italien

Känner kommissionen till att de italienska trafik- och miljöministerierna har utarbetat ett lagförslag som om det antas kommer att förbjuda all flygtrafik till civila flygplatser, med undantag för de internationella flygplatserna nära Rom, Fiumicino och Malpensa, mellan kl 23.00 och 06.00.

Känner kommissionen till att denna reglering medger ett allmänt undantag för postflyg och att det allmänt antas att detta kommer att tolkas restriktivt så att endast Alitalias flygningar för att uppfylla det italienska postväsendets behov kommer att kunna dra nytta därav?

Är kommissionen medveten om att det för kurirföretag är av största vikt att kunna genomföra nattflygningar och att förbudet därför kan hota deras fortsatta existens?

Inser kommissionen vidare att en del av de tjänster som det italienska postväsendet erbjuder genomförs i konkurrens med de särskilda kurirföretagen och att därför en särbehandling av det italienska postväsendet innebär en snedvridning av konkurrensen som strider mot EU:s regler på detta område?

Är kommissionen beredd att utöva påtryckningar på den italienska regeringen i syfte att säkerställa att det allmänna undantaget i varje fall skall gälla för nattflyg med avseende på alla posttjänster?

Om ja, på vilket vis?

Om nej, varför inte?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar
(20 november 1997)

Kommissionen har inte fått någon formell underrättelse från de italienska myndigheterna om planer på förbud mot nattflygning på alla italienska flygplatser utom Roma Fiumicino och Milano Malpensa.

I enlighet med de bestämmelser och förfaranden som omfattas av rådets förordning (EEG) nr 2408/92 om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen ⁽¹⁾ får medlemsstaterna vidta vissa begränsande åtgärder i fråga om drift i syfte att begränsa bullerbelastningen runt flygplatserna. Sådana begränsande åtgärder kan omfatta förbud mot nattflygning. De skall dock överensstämma med den allmänna principen om lika behandling, och kommissionen skall, om klagomål inkommer, eller på eget initiativ säkerställa att den principen respekteras.

⁽¹⁾ EGT L 240, 24.8.1992.

(98/C 134/121)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3143/97
från Undine-Uta Bloch von Blottnitz (V) till kommissionen
(30 september 1997)

Ämne: Kommissionens övervakningssystem för kontroll av klyvningsprodukter

Kommissionen håller på att utveckla ett nytt datorstyrt övervakningsprogram för kontroll av flödet av klyvningsprodukter (safeguards). Den datorteknologi som under de föregående åren använts i detta sammanhang skall bytas ut mot ett nytt tekniskt Euratomsystem.

1. Vilka är de exakta orsakerna som föranlett kommissionen att byta ut den datorteknik som hittills använts mot ett nytt system?

2. Sedan när befattar sig kommissionen med utvecklingen av det nya övervakningsprogrammet, och exakt hur höga är kostnaderna för utveckling och installation och för utbildning av de medarbetare som skall använda systemet?

3. Exakt när kommer det nya systemet att vara tillgängligt?
4. Vilka detaljerade förbättringar och fördelar, jämfört med det system som hittills använts, var utslagsgivande för kommissionen då den beslutade anskaffa det nya systemet?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(29 oktober 1997)

1. Skälen till att man utvecklar och inför ett nytt datorstyrt övervakningsprogram för klyvningsprodukter (safeguards) är desamma som för att införa modern datateknik, det vill säga för att förbättra och effektivisera arbetet, öka flexibiliteten hos datortillämpningarna och även för att äldre dataprogram inte skall skapa problem den 1 januari 2000.
2. Utvecklingen av det nya safeguardsprogrammet inleddes 1992 och har kostat totalt 0,5 miljoner ecu, plus åtta månår för programmering och utbildning. Driftskostnaderna beräknas till mellan 0,1 och 0,2 miljoner ecu och detta ger ett positivt utfall vid en jämförelse med den årliga hyreskostnaden på 0,4 miljoner ecu för det gamla systemet. Kommissionen förväntar sig en minskning med ungefär 63 % av den specifika kostnaden per databehandlad informationsenhet.
3. Väsentliga delar av systemet har varit i drift sedan 1 oktober 1997.
4. De särskilda förbättringar och fördelar som det nya systemet innebär i jämförelse med tidigare system är öppen arkitektur, standardiserad mjukvara, överförbara tillämpningar, ökad säkerhet, ökad integritet och stabilitet hos databasen, flexibilitet när det gäller att lägga till nya tillämpningar och – sist men inte minst – integrering av alla typer av information: bokföring, inspektioner, instrument, metoder, teknik och ledningsinformation.

(98/C 134/122)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3145/97

från Franco Malerba (UPE) till kommissionen

(30 september 1997)

Ämne: Negativa effekter på den europeiska politiken för användning av biomassa på grund av en felaktig tillämpning av rådets direktiv av den 18 mars 1991 om avfall

Syftet med rådets direktiv 91/156/EEG ⁽¹⁾ är att säkerställa att avfall inte skall skada miljön utan behandlas eller återvinns på ett riktigt sätt. I direktivet definieras avfall som "varje föremål, ämne eller substans som ingår i de kategorier som anges i bilaga 1 och som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med". Direktivet innehåller också en förteckning över "återvinningsförfaranden" (bilaga 2 B). Frågeställaren anser att direktivet tillämpas på ett felaktigt sätt, till följd av att man bland avfallet tagit med ämnen som inte är skadliga för miljön. Detta kan förhindra utvecklingen av den teknik för användning av biomassa för energiframställning som Europaparlamentet och kommissionen eftersträvar. Den europeiska avfallsförteckning som avses i artikel 1 a i direktivet innehåller punkter som skulle kunna omfatta naturlig, ej förorenad biomassa, såsom grenar, kvistar och halm. Förteckningen omfattar i vilket fall sågspån, utan att göra undantag för sågspån från obehandlat trä. Eftersom avfallsdirektivet uttryckligen nämner användning som bränsle som ett återvinningsförfarande, samtidigt som biomassa betraktas som avfall, borde användning av biomassa som bränsle omfattas av de regler för avfallshantering som ges i direktivet. Dessa regler handlar om att alla som producerar, innehar, transporterar eller återvinner avfall skall registreras hos behöriga myndigheter. De skall också föra anteckningar om kvantitet, art, ursprung, destination, insamlingsfrekvens, transportmetod och behandlingsmetod. Reglerna innebär avsevärt merarbete som avskräcker från att ta tillvara biomassa.

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att utvärdera och rätta till det här motsägelsefulla förhållandet?

⁽¹⁾ EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(24 oktober 1997)*

Definitionen på avfall som finns i direktiv 75/442/EEG ändrat genom direktiv 91/156/EEG om avfall ⁽¹⁾ lyder "Avfall: varje föremål, ämne eller substans som ingår i de kategorier som anges i bilaga I och som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med." I bilaga I räknas 16 avfallskategorier upp. Kategori Q 16 har emellertid följande lydelse "Samtliga material, ämnen och produkter som inte omfattas av någon av ovanstående kategorier." Europeiska avfallskatalogen (kommissionens beslut 94/3/EG av den 20 december 1993 om en förteckning över avfall i enlighet med artikel 1 a i rådets direktiv 75/442/EEG om avfall ⁽²⁾) grundas på bilaga I till direktiv 75/442/EEG och det är också en vägledande förteckning över avfall. För att klassificera ett föremål som avfall är därför varken bilaga I till direktiv 75/442/EEG eller Europeiska avfallskatalogen avgörande eftersom de endast är vägledande. Det som fäller avgörandet är avsikten, handlingen eller skyldigheten att göra sig av med föremålet.

Parlamentsledamoten anser att "direktivet tillämpas på ett felaktigt sätt", eftersom man i definitionen på avfall har tagit med ämnen som inte är skadliga för miljön. Den ovannämnda beskrivna definitionen på avfall är inte kopplad till ett ämnes förmåga att förorena miljön. Detta gäller till fullo för biomassa, så länge som definitionen på avfall uppfylls. Biomassa som innehåller avfall skall därför anses som avfall i enlighet med gemenskapslagstiftningen och vara föremål för motsvarande skyldigheter.

Kommissionen anser inte att det finns någon motsättning i att definiera biomassa som avfall under förutsättning att innehavaren av sådan biomassa gör sig av med den eller har för avsikt eller skyldighet att göra sig av med den.

⁽¹⁾ EGT L 78, 26.3.1991.

⁽²⁾ EGT L 5, 7.1.1994.

(98/C 134/123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3147/97**från Kirsten Jensen (PSE) till kommissionen***(13 oktober 1997)*

Ämne: Transportavtalen mellan EU och Schweiz

Under de senaste åren har man arbetat på ett transportavtal mellan EU och Schweiz gällande transitgods. EU har tagit avstånd från den avgift som Schweiz vill ta ut för genomfart.

Mot bakgrund av att just sådana avgiftsformer förordas i grönboken "För en rättvis och effektiv prissättning inom transportsektorn", undrar jag varför kommissionen inte stöder Schweiz i denna fråga?

Svar avgivet av Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(18 november 1997)*

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-3073/97 från Karin Riis Jorgensen ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 117, 16.4.1998, s. 147.

(98/C 134/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3151/97
från Klaus Lukas (NI) till kommissionen
(13 oktober 1997)

Ämne: Kostnaderna för kommissionens representation i Wien

Undertecknad ledamot ställer följande frågor till kommissionen: Hur stora är de årliga hyreskostnaderna (basyra och bikostnader) för kommissionens representation i "Kärntnerringhof" i Wien?

Hur hög är hyran per m²?

Hur många procent över den genomsnittliga kontorshyran i centrala Wien ligger denna hyra?

Vilka andra anbudsalternativ hade kommissionen inhämtat vid den tidpunkt då hyreskontraktet ingicks 1996 (ange fastighetsobjekt/totalhyra/hyra per m²)?

Kan kommissionen förklara hur man ifrån sjätte våningen av ett med flera avspärningar försett luxuöst kontorshus tänkt sig praktisera den mångomtalade närheten till medborgarna?

Kan kommissionen ange hur många av Wiens invånare som under de senaste 12 månaderna har lyckats ta sig in i representationens lokaler?

Hur stora var de årliga hyreskostnaderna för de gamla lokalerna i Hoyosgasse?

Med hur många procent har hyreskostnaderna för representationen ökat efter flytten?

Hur stort (m²) är det kontor som disponeras av representationens chef?

Hur mycket större är detta än ordförande Santer's tjänsterum?

Svar avgivet av Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(4 december 1997)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3152/97
från Klaus Lukas (NI) till kommissionen
(13 oktober 1997)

Ämne: Ledningstjänster för österrikare

Österrike är sedan två och ett halvt år medlem av Europeiska unionen och fortfarande är österrikiska medborgare klart underrepresenterade när det gäller ledningstjänster inom kommissionen, framför allt beträffande yttre förbindelser (GD I, IA och IB) samt lantbruksfrågor (GD VI) vilka är underställda kommissionär Fischler.

Kan kommissionen vara vänlig och för varje generaldirektorat ange hur många A3, A2 och A1 tjänster som hittills tillsatts av svenskar, finländare och österrikare samt ange skälen för att österrikiska medborgare är klart underrepresenterade. Särskilt intressant vore uppgifter om intresseanmälningar och ansökningar gjorda av österrikare angående ledningstjänster inom områdena yttre förbindelser och lantbruksfrågor. Med vilka motiveringar avslogs dessa ansökningar?

Vilka poster som delegationsledare har hittills erbjudits åt österrikare, svenskar och finländare?

Vilka av dessa har tillsatts?

Vilka ledningstjänster inom GD VI hittills tillsatts med österrikiska medborgare?

När avser kommissionen att upphöra med sin uppenbara diskriminering av österrikare?

Skulle kommissionen även kunna ange hur många av de österrikare som anställts på ledningstjänster som inte är medlemmar av något av de båda partier som bildat den sittande österrikiska regeringen?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(20 november 1997)*

I sitt meddelande från februari 1995 ⁽¹⁾ om mål och metoder vad avser de administrativa aspekterna på utvidgningen redogör kommissionen för hur många medborgare från de nya medlemsstaterna man satt som målsättning att anställa under perioden 1995—1999. När det gäller anställning av österrikiska medborgare i ledande funktioner sattes följande mål:

A1: 2 tjänster, varav 1 personlig utnämning
 A2: 5 — 9 tjänster
 A3: 17 — 22 tjänster
 A4/5 (chefer på mellannivå): 11 — 15 tjänster

Till dags dato har två tjänstemän anställts i lönegrad A1 (personligt utnämnda) och fem i lönegrad A2.

När det gäller ledande befattningar har kommissionen valt att successivt reservera vissa tjänster, som sedan tillsätts efter att särskilda uttagningsprov genomförts.

Situationen är idag följande:

Mål (antal tjänster)		Reserverade tjänster 1995—97		Tillsatta	
A3	A4/5	A3	A4/5	A3	A4/5
17-22	11-15	17	12	9	10

Av dessa siffror framgår att anställningen av österrikare på ledande befattningar framskrider som planerat.

I följande tabell redogörs för vilka tjänster som tillsatts eller håller på att tillsättas med medborgare från de tre nya medlemsstaterna inom de generaldirektorat parlamentsledamoten nämner i frågan:

GD	Österrikare	Svenskar	Finländare
I		1 A2	1 A4
IA	1 A5	1 A3, 1 A5	1 A2
IB	1 A5	1 A3	
VI	1 A3	1 A2, 1 A4	1 A5

Hittills har det genomförts fyra uttagningsprov för ledande befattningar som reserverats för österrikiska medborgare inom områdena för yttre förbindelser och jordbruk. Totalt har 217 personer sökt de aktuella tjänsterna, varav 8 godkänts. Två tjänster som delegationschef har avsatts för österrikiska medborgare. En av dessa kunde inte tillsättas under 1996, eftersom det saknades en lämplig kandidat. För två andra tjänster håller uttagningsprov på att anordnas. Sex tjänster har avsatts för finska och svenska medborgare, och dessa tjänster har antingen tillsatts eller är på väg att tillsättas.

En ledande befattning inom GD VI (jordbruk) innehas av en österrikare, och ett uttagningsförfarande har inletts för en andra tjänst.

Det framgår inte av dessa uppgifter att österrikiska medborgare skulle vara underrepresenterade på ledande befattningar. Tvärtom följer rekryteringen de mål som från början faststälts.

Kommissionen har inga uppgifter om vilka partier de personer som tillsatts varit medlemmar i, och får enligt tjänsteföreskrifterna inte heller vara i besittning av sådana uppgifter.

⁽¹⁾ SEK(95) 230 slutlig

(98/C 134/126)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3154/97**från Mark Watts (PSE) till kommissionen***(13 oktober 1997)**Ämne:* Genetiskt modifierade rapsfrön

Kan kommissionen upplysa mig om i vilket skede experiment med genetiskt modifierade rapsfrön befinner sig och när och var resultaten av dessa experiment kommer att göras tillgängliga för allmänheten?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(12 november 1997)*

Enligt direktiv 90/220/EEG om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön ⁽¹⁾ krävs ett medgivande innan utsättning för forsknings- eller utvecklingsändamål av genetiskt modifierade växter får ske. Handläggningen av medgivanden för dessa utsättningar sker i medlemsstaterna av en behörig myndighet som utsetts enligt detta direktiv. Kommissionen deltar inte i detta arbete, men hålls underrättad av den behöriga myndigheten genom en sammanfattning av varje anmälan, som den distribuerar till alla andra medlemsstater. I slutet av september 1997 hade kommissionen underrättats om 251 sådana utsättningar av raps av Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrike, Nederländerna, Finland, Sverige och Förenade kungariket.

Anmälare som gör utsättningar måste, enligt artikel 8 i detta direktiv, underrätta den behöriga myndigheten om resultatet av utsättningen med avseende på risker för människors hälsa eller för miljön. Det krävs ingenstans i direktivet att medlemsstaterna skall göra dessa rapporter tillgängliga för allmänheten. I vissa medlemsstater, däribland Förenade kungariket, är rapporterna tillgängliga för allmänheten på särskilda informationskontor. De privatpersoner som önskar ta del av resultaten från utsättningar av raps med avseende på risker för människors hälsa eller för miljön kan begära denna information från kontaktpunkten i fråga i den berörda medlemsstaten. En förteckning över dessa kontaktpunkter skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ EGT L 117, 8.5.1990.

(98/C 134/127)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3156/97**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen***(13 oktober 1997)**Ämne:* Brister i EU:s miljönormer, utsläpp av orenat avloppsvatten från EU:s byggnader

EU:s miljönormer är bristfälliga. Det är ofattbart att avloppsvattnet från t.ex. Bryssel får rinna orenat ut i floden och den vägen i havet.

Känner kommissionen till dessa problem och håller den på att planera åtgärder som bland annat skulle göra det möjligt att minska den nedsmutsande effekt som avloppsvatten från EU:s byggnader har på Nordsjön?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(13 november 1997)*

Enligt direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse ⁽¹⁾ skall medlemsstaterna införa ett system för hopsamling och rening av avloppsvatten från tätbebyggelse för alla tätorter på över 2 000 personequivaler (personequivaler är en måttenhet som ofta används för att bestämma föroreningen av avloppsvatten. Den motsvarar den organiska förorening som förorsakas av en person under ett dygn). Tidsgränsen för att införa detta är den 31 december år 2000 eller den 31 december 2005, beroende på tätortens storlek och hur känslig den vattenmiljö är där avloppsvattnet släpps ut efter reningen.

Vad beträffar tätorten Bryssel har de belgiska myndigheterna identifierat floden Senne, där tätortens avloppsvatten släpps ut, som ett känsligt område i direktivets mening. Detta innebär att senast den 31 december måste detta avloppsvatten genomgå såväl sekundär rening (dvs. biologisk rening) som ytterligare kväve- och fosforbehandling innan det släpps ut i Senne.

Två reningsverk belägna norr och söder om Bryssel är planerade för att uppfylla kraven i direktiv 91/271/EEG.

Kommissionen har till uppgift att se till att fördraget följs, och därför övervakar den också att gemenskapslagstiftningen genomförs på detta område, såväl i Bryssel som i alla andra berörda tätorter i gemenskapen.

(¹) EGT L 135, 30.5.1991.

(98/C 134/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3157/97

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Den rättsliga grunden och budgetposterna B3-4103 och B3-4104

I budgeten för år 1998 har inga anslag beviljats för budgetposterna B3-4103 och B3-4104, det vill säga till åtgärder för att bekämpa fattigdom och till åtgärder till förmån för äldre människor.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att säkerställa en rättslig grund för dessa budgetposter?

Svar avgivet av Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(28 november 1997)

Kommissionen väntar med stort intresse på domarna från domstolen i de pågående målen (C-106/96, C-239/96 och C-240/96) om gemenskapens behörighet att handla när det gäller äldre personer och social utslagning i de fall lagstiftning saknas. Förhandling i mål C-106/96 äger rum den 4 november 1997.

Kommissionen håller på att undersöka de möjligheter som finns genom det nya Amsterdamfördraget, när det har trätt i kraft efter ratificering av de femton medlemsstaterna, för att fullfölja sitt arbete när det gäller äldre och kampen mot social utslagning.

(98/C 134/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3160/97

från Katerina Daskalaki (UPE) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Rasrisk i klostret i Newstead — bostad för Lord Byrons förfäder

I närheten av Nottingham ligger det historiska klostret Newstead, där lord Byrons förfäder har bott och där Lord Byron föddes, han som inte bara var en stor brittisk poet utan också hjälte i det grekiska frihetskriget. För länge sedan upptäcktes en kolfyndighet under klostret, men man bröt ingen gruva under hela den industriella revolutionen av rädsla för att klostret skulle rasa samman. Denna risk har nu blivit aktuell, sedan privata intressen har agerat för att börja bryta kolet. De är dessutom införstådda med att detta kan innebära att klostret rasar samman.

Är kommissionen medveten

- a) om den katastrof som hotar ett betydande minnesmärke inom det europeiska kulturarvet?
- b) Vilka konkreta åtgärder avser kommissionen att vidta så att denna katastrof undviks?

Svar avgivet av Marcelino Oreja på kommissionens vägnar*(1 december 1997)*

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt skriftliga svar på muntlig fråga nr H-813/97 ställd av Alexandros Alavanos under frågetiden vid parlamentets möte den november 1997 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Parlamentsdebatter (november 1997).

(98/C 134/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3161/97**från Allan Macartney (ARE) till kommissionen***(13 oktober 1997)*

Ämne: Stöd från Europeiska strukturfonden: projekt för personer med inlärningssvårigheter

Det nuvarande villkoret (Outcome Measure) för att få stöd är avlönad sysselsättning, och för personer med inlärningshandikapp är det nästan alltid fråga om skyddad eller stödd sysselsättning på tillfällig basis, vilket innebär att personerna fortsättningsvis kommer att vara beroende av arbetslöshetsunderstöd. Olyckligtvis förefaller det som om det enda acceptabla villkoret (Outcome Measure) för att få stöd i framtiden i praktiken kommer att vara att anlita öppen avlönad sysselsättning vilket innebär att personerna inte längre kan lyfta arbetslöshetsunderstöd eller få godkända kvalifikationer. Detta är praktiskt taget omöjligt att uppnå för alla dem som har någon form av inlärningssvårigheter och det innebär en diskriminering av sådana personer, eftersom det fråntar dem möjligheten till utbildning.

Håller några som helst åtgärder på att vidtas för att säkerställa lika behandling och/eller finns det en klausul som möjliggör lägre villkor (Outcome Measure) för personer med inlärningssvårigheter eller handikapp?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(27 november 1997)*

Strukturfondernas främsta källa då de hjälper arbetslösa att få arbete är Europeiska socialfonden. Europeiska socialfonden stöder utvecklingen av mänskliga resurser. Särskilt mål 3 stöder initiativ mot långtidsarbetslöshet.

Förenade kungarikets plan för mål 3 identifierar de grupper som löper den största risken för att bli långtidsarbetslösa och ger stöd till initiativ som uppfyller dessa gruppers behov. Personer med inlärningssvårigheter bildar en av dessa målgrupper. För närvarande fördelas något mindre än hälften av mål 3-medlen genom ett regionalt inriktat tävlingssystem. I dessa projekt beaktas inte de sökandes inkomster. Andelen stöd som fördelas till regionerna på detta sätt kommer att stiga till 52 % 1998 och 64 % 1999. Resten av medlen inom mål 3 används för att stöda den brittiska regeringens program. Vissa av dessa program fördelar medel efter hur resultatenriktad verksamheten är, såsom yrkesutbildning. Om medlen fördelas efter resultat kombineras denna metod med användningen av säkerhetssystem för att hindra att de mest sårbara grupperna utesluts från arbetsmarknaden.

Förutom betalningar som beviljas för bra resultat uppmuntras de som erbjuder dessa tjänster att arbeta med de mest utsatta grupperna på arbetsmarknaden. Detta sker genom ytterligare vägda betalningar för lyckade fall bland de berörda nyckelgrupperna. Tanken bakom systemet är att stödet faktiskt inriktas på rätt grupper och är effektivt.

Gemenskapsinitiativet Employment-Horizon ger finansiellt stöd till projekt som försöker komma på nya sätt genom vilka funktionshindrade kan delta till fullo på arbetsmarknaden. Man prioriterar experimentella projekt som utvecklar nya system för yrkesutbildning, rådgivning och sysselsättning inbegripet anpassning av arbetsomgivningen och projekt som erbjuder fortbildning, vägledning, praktik och stöd.

Med tanke på att sådan verksamhet som finansieras med medel från gemenskapsinitiativ för sysselsättning till sin natur är experimentell kan resultatet inte fastställas i förväg även om det övergripande målet är att bidra till utvecklingen av mänskliga resurser för att främja social solidaritet genom stimulans av sysselsättningsintensiv tillväxt.

Dessutom tjänar även programmet Leonardo da Vinci (1995-1999) detta syfte. Bland andra prioriteringar fäster Bekämpning av utslagning särskild uppmärksamhet vid missgynnade personer och därigenom funktionshindrade på arbetsmarknaden. De projekt som har valts efter denna prioritet syftar till att främja fortbildning och förbättra anställbarheten. På så sätt främjar programmet projekt som berör funktionshindrade som behandlas som en särskild målgrupp. Till dags dato har ungefär 60 projekt för funktionshindrade finansierats eller finansieras för närvarande genom programmet.

(98/C 134/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3162/97

från Robert Evans (PSE) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Europeiska kommissionens förslag till harmoniserad kontroll av försäljning av vitaminer och mineralämnen

Kan kommissionen informera mig om i vilket skede deras förslag till harmoniserad kontroll av försäljning av vitaminer och mineralämnen befinner sig?

Vissa av mina väljare har skrivit till mig i denna fråga och de är mycket oroad av de eventuella följderna av dessa förslag, som till exempel leder till att det dagliga intaget minskar drastiskt. Skräckhistorier i dessa banor har dykt upp i brittiska tidningar och förorsakat djup oro hos dem som regelbundet använder vitaminer och mineralämnen.

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(13 november 1997)

Kommissionen har ännu inte framlagt något förslag till harmonisering av lagstiftning om kosttillskott som innehåller vitaminer och mineraler.

Under juni 1997 offentliggjorde kommissionens ett diskussionsunderlag om ämnet som syftade till att identifiera de frågor som måste beaktas och debatteras innan eventuella förslag till harmonisering kan framläggas. Kommissionen anhöll om kommentarer angående de frågor som hade tagits upp senast den 30 september 1997. Många kommentarer har erhållits. Dessa kommer att granskas och utvärderas innan det beslutas om förslag till harmonisering skall framläggas.

(98/C 134/132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3164/97

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Följdfråga om årsrapporten om extremism i Europa från det europeiska centret för forskning om och aktioner mot rasism och antisemitism (CERA)

I maj 1997 publicerade, med ekonomiskt stöd från kommissionen, Europeiska centret för forskning om och aktioner mot rasism och antisemitism en rapport med titeln "Extremism i Europa". Denna rapport har redan föranlett åtminstone två frågor till kommissionen, P-1940/97 ⁽¹⁾ och E-2047/97 ⁽²⁾, i vilka frågeställarna beskrev hur rapporten ger en missvisande bild som kränker politiska grupper eller hela medlemsstater, vilka orättvist anklagas för att utöva eller uppmuntra rasism och främlingsfientlighet. I sitt svar på frågorna avsåg sig kommissionen allt ansvar för rapporten och preciserade att det inte rörde sig om ett officiellt kommissionsdokument, även om olika organ uppgivit detta i medierna. Men enligt kommissionens regler är ett villkor för att kommissionen skall ge sitt moraliska stöd att projektet inte kränker känslorna hos delar av allmänheten i en eller flera medlemsstater, en inställning som även finns med bland riktlinjerna för presentationen av projekt gällande det europeiska året mot rasism. I konsekvens med detta kan det tyckas logiskt att samma krav som för moraliskt stöd borde gälla även för finansiellt stöd.

Mot bakgrund av detta vill jag fråga:

1. Anser inte kommissionen att CERA:s rapport, som skall vara en vetenskaplig studie, innehåller alltför många politiska värderingar som kan kränka personers känslor och organisationers och länders värdighet, då de utsätts för alltför svepande omdömen?
2. Kommer de klagomål som riktats mot rapporten att leda till några initiativ från kommissionens sida, såsom ett återtagande av den finansiering som beviljats CERA?
3. Hur kommer kommissionen att ställa sig till CERA:s eventuella framtida önskemål om stöd till liknande initiativ?

(¹) EGT C 373, 9.12.1997, s. 160.

(²) EGT C 21, 22.1.1998, s. 136.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(11 november 1997)

Europeiska centret för forskning om och aktioner mot rasism och antisemitism (CERA) som har en fadderkommitté bestående av parlamentets ordförande, kommissionens före detta ordförande samt Europarådets generalsekreterare, får sedan 1993 och till följd av parlamentets resolution av den 21 april 1993 om åteuppvaknandet av rasism och antisemitism i Europa och risken för högerextremistiskt våld, ett årligt anslag för genomförandet av projekt, och som är inskrivet i budgetrubrik B3-4114.

En uppdatering av denna publikation har fått bidrag 1997 och den behandlar särskilt islamisk fundamentalism och dess nätverk på kontinenten. Denna utgåva kommer att vara försedd med texten "denna rapport har utarbetats på initiativ av CERA. Kommissionen har gett ekonomiskt bidrag till den. Dock svarar varken kommissionen eller övriga EG-institutioner för de åsikter som uttrycks i den, för vilka CERA är ensam ansvarig".

Vi vill erinra om att det är på parlamentets initiativ som ett högt bidrag årligen anslås till förmån för CERA under budgetrubriken "Insatser för bekämpning av rasism".

(98/C 134/133)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3170/97

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(9 oktober 1997)

Ämne: Nettobetalare och nettomottagare

Statistiken över nettobetalare och nettomottagare varierar mycket och därför är ovannämnda indelning oklar.

Hur delar kommissionen in unionens stater i nettobetalare och nettomottagare? Hur ser kommissionens nyaste siffror ut?

Vilken inverkan har redovisningen av tullintäkter på definitionen av vem som är nettobetalare och vem som är nettomottagare?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 november 1997)

Kommissionens inställning till medlemsstaternas budgetställning är att budgetbalansen, dvs. skillnaden mellan vad varje medlemsstat får från budgeten och vad den betalar till budgeten, är tilltalande i sin enkelhet men inte något tillräckligt mått på de fördelar som medlemskapet i gemenskapen ger.

Budgetflödet fångar inte alla fördelarna med medlemskapet. Detta ger såväl fördelar som skyldigheter av finansiellt och icke-finansiellt slag, och de delar som inte hör till budgeten är betydligt viktigare än de budgetmässiga. Fördelarna med att arbeta för gemensamma mål, som liberalisering av handeln och ekonomisk integrering i Europa, kan inte värderas enbart i termer av budgetflöde. För övrigt är det alltid så att flödena från gemenskapens budget inte bara gynnar mottagarna utan också andra medlemsstater i form av återflöden. Typiska exempel härpå är strukturfonderna och utgifter i samband med yttre förbindelser, där genomförda projekt ofta ger upphov till inköp av varor och tjänster från andra medlemsstater.

Dessutom finns det inte bara en definition av begreppet budgetbalans. Det är därför alltid möjligt att finna på olika sätt att beräkna de budgetmässiga fördelarna med medlemskapet i gemenskapen, och vilken metod man väljer speglar ofta den speciella fråga man vill belysa eller den åsikt man vill försvara. Som ledamoten helt riktigt antyder skulle länder med stora hamnanläggningar som Belgien, Irland och Nederländerna uppvisa ett kraftigt nettotillskott om man tog med tullavgifter i beräkningen.

Kommissionen anser det därför varken nödvändigt eller lämpligt att beräkna medlemsstaternas nettotillskott till budgeten.

Ett dokument med titeln "Budgetbidrag, EU:s utgifter, budgetbalans och medlemsstaternas relativa välbefinnande" överlämnades till parlamentet den 14 oktober 1997.

(98/C 134/134)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3173/97

från Johanna Maij-Weggen (PPE) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Nederländernas deltagande i Comenius-programmet

Kan kommissionen meddela vilka nederländska skolor som deltar i Comenius-programmet och med vilka utbyttesskolor i andra länder dessa skolor samarbetar?

Känner kommissionen till vilka följder nedskärningarna i budgeten för nederländska skolors deltagande i Comenius-programmet får?

Kan kommissionen meddela vilka belopp som är tillgängliga för de respektive medlemsstaterna vad gäller Comenius-programmet, vilka medlemsstaters medel som skurits ned och hur stora nedskärningarna är för de enskilda medlemsstaterna?

Av vilken anledning har dessa nedskärningar gjorts?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(24 november 1997)

Sedan Sokrates-programmet inleddes 1995 har 308 skolor i Nederländerna deltagit i Comenius-partnerskap (127 som samordnare och 181 som partner). År 1997 har de partnerskap som samordnas av nederländska skolor kopplat samman skolor i alla deltagarländerna, särskilt i Tyskland, Frankrike, Italien, Norge, Sverige och Förenade kungariket.

Minskningen av 1997 års övergripande budget för Comenius-insats nr 1 får naturligtvis effekter i alla medlemsstater på grund av det beräkningssätt som fastställs i Europaparlamentets och rådets beslut nr 819/95/EG av den 14 mars 1995 om gemenskapens handlingsprogram Sokrates (¹). Följaktligen har Nederländernas budget för insats 1 minskat från 1 059 486 ecu år 1996 till 814 262 ecu år 1997.

Kommissionen är fullt medveten om de svårigheter som minskningen av Comenius-budgeten medför för de deltagande ländernas skolor. För att lindra följderna av denna minskning för skolornas del har kommissionen föreslagit att man mellan de medlemsstater som riskerar att inte kunna uppfylla en stor efterfrågan fördelar den reserv på 5 % av budgeten som föreskrivs i beslutet om Sokrates-programmet. Följaktligen har Nederländerna år 1997 erhållit ett ytterligare belopp på 51 535 ecu (vilket ingår i beloppet på 814 262 ecu) som har tagits ur reserven på en miljon ecu för insats 1 i Comenius.

Minskningen av budgeten för Comenius-insats 1 följer av minskningen av den tillgängliga budgeten för Sokrates-programmet för 1997 (174 miljoner ecu 1997 i stället för 198 miljoner ecu 1996). För att kunna möta utbildningsvärldens förväntningar har kommissionen av denna anledning ansökt om en ökning av budgeten för Sokrates. Inom ramen för medbeslutandeförfarandet utreds för närvarande denna ansökan av parlamentet och rådet.

⁽¹⁾ EGT L 87, 20.04.1995

(98/C 134/135)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3174/97

från Johanna Maij-Weggen (PPE) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Zaire

Känner kommissionen till att ett nytt FN-lag rest till före detta Zaire i slutet av augusti för att undersöka kränkningar av de mänskliga rättigheterna som skett där sedan mars 1993?

Känner kommissionen till att ledaren för FN:s undersökningskommission, Amega, förklarat att han inte erhållit några garantier för att kunna arbeta oberoende i före detta Zaire?

Hur bedömer kommissionen detta uttalande, och hur har kommissionen agerat gentemot FN och Zaire för att underlätta för den nämnda FN-kommissionen att få möjlighet att påbörja en oberoende undersökning?

Vilka egna iakttagelser förfogar kommissionen hittills över vad gäller läget för de mänskliga rättigheterna i före detta Zaire, och vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att påverka president Kabila så att han inför ett mer demokratiskt styre i sitt land?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(21 november 1997)

Kommissionen erinrar om att gemenskapen och dess medlemsstater den 22 januari 1992 tills vidare avbröt sina samarbetsprogram, den humanitära hjälpen undantagen, med dåvarande Zaire på grund av de hinder som Mobutus regim lade i vägen för landets demokratisering. Samarbetet är alltså avbrutet.

Efter tillkomsten av Demokratiska republiken Kongo i maj 1997 fastlades unionens ståndpunkt i förhållande till de nya makthavarna av Europeiska rådet i juni 1997 och rådet (allmänna frågor) den 15 september 1997. Enligt denna ståndpunkt är ett gradvis återupptagande av samarbetet med dessa makthavare förbundet med respekten för de mänskliga rättigheterna och den internationella humanitära rätten, ett verkligt åtagande för demokratin och för upprättandet av en rättsstat.

Kommissionen kan konstatera att den politiska dialog som inleddes med den kongolesiska regeringen så tidigt som i maj 1997 ännu inte givit några konkreta resultat. Kommissionen beklagar att Förenta nationernas undersökningsdelegation inte kunnat inleda sitt arbete på grund av bristande samarbete från de kongolesiska myndigheternas sida. Under dessa omständigheter kan kommissionen i dagsläget inte överväga ett stegvis återupptagande av gemenskapens samarbete. Kommissionen fortsätter dock den politiska dialogen med den kongolesiska regeringen i syfte att förmå denna att upphöra med sin konfrontationspolitik gentemot Förenta nationerna som kan komma att äventyra nödvändigt samarbete med det internationella samfundet.

Vad gäller återupptagandet av demokratiseringsprocessen inför de flerpartival som president Kabila, ledare för den allians som har makten i Kongo, förbundit sig att hålla i april 1999 måste konstateras att denna politiska utfästelse inte följts av någon konkret åtgärd, såsom inrättandet av en grundlagsstiftande kommission före den 1 september 1997. Kommissionen kan endast konstatera de kongolesiska makthavarnas tillkortakommanden beträffande återupptagandet av demokratiseringsprocessen och att dessa tillkortakommanden hindrar kommissionen från att verkställa gemenskapens bidrag till valförberedelserna, vilket uppgår till 30 miljoner ecu.

Kommissionen fortsätter under tiden med sina humanitära program i Demokratiska republiken Kongo.

(98/C 134/136)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3176/97**från Armelle Guinebertière (UPE) till kommissionen***(13 oktober 1997)*

Ämne: Tillämpning av sänkt momsprocent inom bostadssektorn

Allt tyder på att verksamheten inom byggnadssektorn för närvarande ökar. Inom bostadssektorn står siffran för underhåll och renovering för en tredjedel av byggnadsföretagens omsättning. Gemenskapslagstiftningen begränsar dock, i enlighet med sjätte direktivet av den 17 maj 1977, tillämpningen av sänkt momsprocent till leverans, byggnad, renovering och ombyggnad av bostäder som byggts inom ramen för socialpolitiken (artikel 12.3 a och bilaga H kategori 9 i sjätte direktivet 77/388/EEG ⁽¹⁾).

Skulle det vara möjligt för unionen, och i synnerhet för kommissionen, att uppmana medlemsstaterna att utvidga tillämpningsområdet för sänkt momsprocent?

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

(98/C 134/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3187/97**från Jacques Donnay (UPE) till kommissionen***(16 oktober 1997)*

Ämne: Ändring av rådets sjätte direktiv om tillämpningen av den reducerade mervärdesskattesatsen inom bostadssektorn

Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG ⁽¹⁾ av den 17 maj 1977 begränsar tillämpningen av den reducerade mervärdesskattesatsen inom bostadssektorn till leverans, byggande, renovering och ombyggnad av bostäder som tillhandahållits inom ramen för socialpolitiken.

Detta restriktiva europeiska ramverk har föranlett de successiva nationella regeringarna att vägra att utvidga den reducerade skattesatsen till andra byggarbeten som inte omfattas av den sociala bostadssektorn.

Inom bostadssektorn utgör emellertid underhålls- och renoveringsarbetet en tredjedel av byggnadsföretagens omsättning, det vill säga cirka 145 miljarder FF exklusive moms.

En ändring av det sjätte direktivet i syfte att utvidga tillämpningsområdet för den reducerade mervärdesskattesatsen för bostadssektorn skulle utan tvivel få en begränsande effekt på utnyttjandet av svartarbete inom denna sektor och bidra till att uppfylla kvalitetskraven för bostäder.

Vad ämnar kommissionen göra för att sätta stopp för denna belastning på företagen inom denna sektor?

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3176/97 och E-3187/97
ingivna av Mario Monti för kommissionens**

(25 november 1997)

I en färsk rapport till Europaparlamentet och rådet ⁽¹⁾ klargör kommissionen i detalj sina synpunkter på tillämpningen av nedsatta mervärdesskattesatser som ett redskap för att stimulera byggsektorn och som en sporre för att återvinna en del av verksamheten inom denna sektor från den svarta ekonomin (kommissionens rapport till rådet och Europaparlamentet enligt artikel 12.4 i rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund).

I stort sett ställer sig kommissionen tvivlande till att mervärdesskatter används som ett politiskt verktyg för att uppnå särskilda ekonomiska mål, framför allt jämfört med andra, mer direkta och målinriktade politiska åtgärder. Det grundläggande problemet bakom parlamentsledamotens fråga håller dock för närvarande på att undersökas på nytt av kommissionen mot bakgrund av dess planer på ett nytt mervärdesskattesystem. I det sammanhanget överväger kommissionen allvarligt tanken på att tillämpa en nedsatt mervärdesskattesats i försökssyfte och för en begränsad tid på vissa lokala arbetsintensiva tjänster.

(¹) KOM(97) 559.

(98/C 134/138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3180/97

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Bilolyckor på vägen mellan Tsakonas och Kalamata

I en anmälan från 12 borgmästare och invånare i mindre samhällen genom vilka den 30 km långa motorvägen mellan Tsakonas och Kalamata passerar, sägs det att på grund av att vägen går genom bebyggda områden, att det inte finns några trafikljus och att bilarna kör i hög hastighet, så har 60 personer dött under de senaste åren och tiotals skadats allvarligt. Att vägen passerar genom byar utan att ha ordentliga trottoarer och utan att vara upplyst, med dålig sikt och kontroll, är särskilt svårt för invånarna i byarna, speciellt äldre, skolelever och små barn. I protester från invånarna uppskattar regionen Peloponnesos att den enda lösningen på problemet är att bygga en väg som går runt de bebyggda områdena. Kommissionen tillfrågas:

1. Har regionen Peloponnesos föreslagit att denna väg skulle införlivas i den andra gemenskapsstödraden inför dess revidering?
2. Finns det någon möjlighet till ingripande från den andra gemenskapsstödraden för en projektering av vägen eller andra alternativa möjligheter?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(25 november 1997)

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att enligt den information som kommissionen förfogar över har de grekiska myndigheterna redan tilldelat kontraktet för studier över vissa avsnitt av den planerade motorvägen Tripoli-Kalamata, där avsnittet Tsalona-Kalamata ingår. Det rör sig om en ny sträcka som inte kommer att gå genom bebyggda områden, vilket är fallet med den nuvarande vägen som har gett upphov till protester från invånarna.

Med tanke på att studierna inte kommer att vara klara före år 2000 kan den nya sträckan inte omfattas av en medfinansiering enligt gemenskapsstödraderna 1994-1999. Däremot kan de grekiska myndigheterna lägga fram ett förslag om medfinansiering inom ramen för den nuvarande programplaneringsperioden.

För övrigt står det klart att det inte är kommissionens ansvar att ingripa i fråga om de vägsträckor som den finansierar och än mindre när det gäller de sträckor för vilka ansökan om finansiering ännu inte inkommit.

(98/C 134/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3181/97

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(13 oktober 1997)

Ämne: Tunnelbanan i Thessaloniki

Tunnelbaneprojektet i Thessaloniki är begränsat sig till en enda linje som går parallellt med stadens strandpromenad. Den binder inte ens på ett effektivt sätt samman knutpunkter i staden, som t.ex. flygplatsen med centrum. I vilket fall som helst kommer en stor del av staden, dess förorter och grundläggande ekonomiska och andra funktioner inte att kunna begagna sig av den planerade tunnelbanan.

Har kommissionen, bortsett från invändningarna mot projekteringen av uppdraget, möjlighet att åter ta upp problemen med miljövänliga och livskraftiga kommunikationer i Thessaloniki, som de har utvecklat sig under dessa nya förhållanden? Skulle den kunna utöva sitt inflytande så att det tvivelaktiga tunnelbaneprojektet ersätts med ett spårvagnsnät som täcker hela staden, mot bakgrund av att det dessutom generellt anses att totalkostnaden för ett sådant nät på tiotals kilometer i stort sett är densamma som kostnaden för den cirka 10 km långa planerade tunnelbanelinjen?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(12 november 1997)

I gemenskapens stödramar 1994-1999 för Grekland ingår en samfinansiering via Europeiska regionala utvecklingsfonden av tunnelbaneprojektet i Thessaloniki, men endast i den mån detta kan locka till sig privat kapital och visar sig vara ekonomiskt hållbart.

För närvarande behandlar kommissionen de överklaganden som kommit in från deltagare i den internationella tävling som de grekiska myndigheterna i enlighet med gemenskapens bestämmelser om tilldelning av offentliga upphandlingskontrakt utlyste 1993. Det är först när resultatet av denna behandling föreligger som de grekiska myndigheterna kan lägga fram alla handlingar för kommissionen så att en samfinansiering kan komma till stånd.

När det gäller att eventuellt kombinera eller ersätta tunnelbanelinjen med ett spårvagnsnät och hur kollektivtrafiken i Thessaloniki generellt sett skall organiseras är det myndigheterna i medlemsstaten som har ansvaret för dessa frågor. Det som åligger kommissionen är att se till att projekten genomförs i enlighet med gemenskapens riktlinjer.

(98/C 134/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3183/97

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(16 oktober 1997)

Ämne: Skillnader i tidningspriser

Även om man accepterar nödvändigheten av att i viss utsträckning höja priset på tidningar då de säljs i andra EU-stater än ursprungslandet, skulle kommissionen kunna kommentera det faktum att tidningen the Independent den 16 september kostade 20 pence i Förenade kungariket, medan den i Strasbourg samma dag såldes för 14 franska francs, vilket enligt dåvarande växelkurs motsvarade ett pund och 40 pence. Detta innebär en prishöjning på 750 procent..

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(26 november 1997)

Det står i princip varje utgivare fritt att fatta ensidiga och affärsmässiga beslut om tidningspriser, inbegripet prisskillnader mellan olika medlemsstater, och vanligtvis omfattas dessa beslut inte av förbuden i gemenskapslagstiftningen.

Om kommissionen skulle konstatera att det förekom konkurrensbegränsande avtal eller missbruk av en dominerande ställning i strid med konkurrensreglerna och den inre marknadens funktion, skulle den vidta alla lämpliga åtgärder inom ramen för bestämmelserna i EG-fördraget och underrätta Europaparlamentet om detta.

Nyligen inledde kommissionen dessutom en studie, vars syfte är att undersöka hur systemen för tidningsdistribution fungerar i samtliga medlemsstater, hur de samverkar över gränserna samt inverkar på prisstrukturen för tidningar. Kommissionen har just mottagit resultaten och håller på att analysera dem.

(98/C 134/141)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3185/97**från Luigi Caligaris (ELDR) till kommissionen***(9 oktober 1997)*

Ämne: Villkor för tillämpning av det särskilda tullsystemet i frihamnen i Trieste

Tingsrätten i Trieste bekräftade nyligen tillämpligheten för det särskilda tullsystem som beviljades frihamnen i Trieste i bilaga VIII till fredsfördraget i Paris från 1947.

I domslutet betonas det att bestämmelserna inte strider mot Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller tullkodexen för gemenskapen, i vilken man gör undantag för andra bestämmelser som fastställs i tidigare slutna internationella konventioner.

Somliga anser att dessa bestämmelser inte endast är tillämpliga på den fria rörligheten för totalt tullfria varor (lossning, lastning, lagring, handel, bearbetning), utan även på all den verksamhet som gäller varor som belagts med kvoter i EU, import och bearbetning av produkter på vilka höga skatter tas ut, bearbetning i exportsyfte av varor och utrustning som åter skall EU-märkas samt bearbetning av produkter från tredje land, vilka är föremål för protektionistiska EU-bestämmelser och som återinförs på EU:s territorium såsom godkända slutprodukter.

Anser kommissionen att denna tolkning är förenlig med gemenskapslagstiftningen?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(28 oktober 1997)*

De grundbestämmelser som reglerar frizoner i gemenskapens medlemsstater fastställs i gemenskapens tullkodex ⁽¹⁾ och i tillämpningsföreskrifterna för denna ⁽²⁾. I dessa fastställs principen om att de europeiska frizonerna ingår i tullområdet, vilket innebär att de utom i begränsade undantagsfall omfattas av de allmänna åtgärder som gäller inom resten av området.

Undantagen berör huvudsakligen underlåtenhet att tillämpa importtullar och importavgifter och handelspolitiska åtgärder för produkter från tredje land. Det medges dessutom att gemenskapsprodukter som har placerats i en frizon omfattas av de skatteförmåner som gäller för export.

I gemenskapsbestämmelserna fastställs mycket enkla förfaranden dels för tullkontrollen vid omlastning och förvaring inom frizonerna, dels för den hantering som bedrivs inom dessa. Det anges att varorna i princip inte behöver deklarerars eller visas upp för tullmyndigheterna men det krävs att de lagerbokförs. Industriell bearbetning får även genomföras där under förutsättning att bestämmelserna i de ekonomiska tullförfarandena, särskilt förfarandet för aktiv förädling, iakttas.

Enligt de uppgifter som kommissionen har tillgång till verkar den gällande lagstiftningen i Italien skapa problem i förhållande till den gällande gemenskapslagstiftningen när det gäller betalningsfrister och industriell bearbetning.

Parisfördraget från 1947 (bilaga VIII) och det bilaterala avtalet (mellan Italien och Jugoslavien) som undertecknades i Osimo 1975 förefaller inte medge att frizonen Trieste beviljas sådana lättnader som inte finns angivna i den ovannämnda gemenskapslagstiftningen. Kontakter har upprättats med de italienska myndigheterna i syfte att klargöra läget. Om det skulle bekräftas att gemenskapsreglerna inte följs, så skulle de italienska myndigheterna inte tillåtas bevilja undantagen i fråga utan att gemenskapens tullkodex ändras.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992. EGT L 302, 19.10.1992.

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993. EGT L 253, 11.10.1993.

(98/C 134/142)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3186/97**från Eva Kjer Hansen (ELDR) till kommissionen***(9 oktober 1997)*

Ämne: Administrationen för kommissionens sjukkassa

Kan kommissionen bekräfta uppgifterna i artikeln i den danska tidningen BT av den 19 september 1997, enligt vilken kommissionen har 130 anställda inom den interna sjukkassans administration?

Kan kommissionen lägga fram en organisationsplan över de anställda inom sjukkassans administration?

Hur kommenterar kommissionen uppgifterna om att samma administration skulle kunna skötas av 20 personer inom den privata sektorn?

Kommer kommissionen att infordra anbud avseende dessa tjänster?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(21 november 1997)*

Gemenskapens sjukförsäkringssystem inrättades genom artikel 72 i tjänsteföreskrifterna och omfattar Ekonomiska och sociala kommittén, kommissionen, EG-domstolen, revisionsrätten, parlamentet, Regionkommittén, ombudsmannaämbetet, EG:s fusionsforskningsanläggning (Joint European Torus), Europeiska centrumet för utveckling av yrkesutbildning, Europeiska fonden för förbättring av arbets- och levnadsvillkor, Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen, Europeiska läkemedelsmyndigheten, Europeiska miljöbyrån, Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken och mönster), Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk, Översättningscentrum för Europeiska unionens organ samt Gemenskapens växtsortsmyndighet.

Sammantaget omfattas ca 77 000 personer i ett hundratal länder av sjukförsäkringssystemet.

Sjukförsäkringsenheten har även hand om lärarna på Europaskolorna och Europeiska universitetsinstitutet i Florens.

Tjänstemännen vid enheten IX.B.5 som handlägger sjukförsäkringsärenden fördelar sig på följande sätt:

Tjänstekategori A: 4
Tjänstekategori B: 26
Tjänstekategori C: 79
Tjänstekategori D: 1

En översikt över enhetens organisation, där de personer inte är med som sysslar med skador och olycksfall i arbetet, kommer att sändas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat. Det bör påpekas att vissa personer handlägger både sjukförsäkring och skador och olycksfall i arbetet.

De siffror som parlamentsledamoten hänvisar till tycks inte finnas med i den rapport där revisionsrätten har gjort ungefärliga jämförelser med nationella sjukförsäkringssystem. Det är självklart att sådana jämförelser är svåra att göra, eftersom ett nationellt sjukförsäkringssystem är enspråkigt, endast omfattar ett land och en valuta och därför har blivit betydligt billigare.

Kommissionen har dock tagit till sig revisionsrättens anmärkningar om möjligheten att minska de administrativa kostnaderna och en interinstitutionell grupp håller på att analysera denna fråga.

Med tanke på revisionsrättens rapport, som för övrigt inte nämner möjligheten att vända sig till den privata sektorn, har kommissionen inte för avsikt att begära in anbud externt för att administrera gemenskapens sjukförsäkringssystem.

(98/C 134/143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3188/97
från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen
(16 oktober 1997)

Ämne: Konvention om nyblivna mödrars rättigheter

1. Vad har hänt inom detta område sedan Europaparlamentets förslag till resolution om en konvention om nyblivna mödrars rättigheter?
2. Har Europaparlamentets resolutionsförslag, såsom krävdes, vidarebefordrats till kommissionen, rådet, Världshälsoorganisationen och medlemsstaternas regeringar och när skedde detta?
3. Har Europarådet, WHO och medlemsstaterna tagit ställning till förslaget? Om inte, varför inte?
4. Har kommissionen uppfyllt de krav som ställdes i ovannämnda dokument, dvs.:
 - vidtagit nya initiativ för framläggande av ett direktiv om att efter möjlighet anpassa alla nationella föreskrifter om inrättningar i samband med graviditet, födsel och föräldraskap till den mest progressiva medlemsstaten,
 - utan dröjsmål utarbeta ett förslag till en konvention om gravida kvinnors och nyblivna mödrars rättigheter?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(3 december 1997)

1. och 4. Rådet antog den 27 juli 1992 en rekommendation (92/442/EEG) om samordning av mål och metoder inom politiken för social trygghet ⁽¹⁾. Denna rekommendation ställer upp samordningsmål som skall tjäna som utgångspunkt för medlemsstaternas politik när det gäller social trygghet.

Denna rekommendation gäller bland annat moderskap. Enligt artikel 1.B.2 "Moderskap" i rekommendationen skall medlemsstaterna

- a) för alla kvinnor som enligt lagen har rätt att bo på medlemsstatens territorium betala de kostnader som nödvändig vård vid graviditet, förlossning och eftervård föranleder, med förbehåll för att den berörda kvinnan omfattas av ett lämpligt system för social trygghet och/eller omfattas av socialbidrag,
- b) se till att förvärvsarbetande kvinnor, om de avbryter sitt arbete på grund av graviditet, har rätt till lämplig social trygghet.

Kommissionen har under de gångna åren förbättrat denna samordningspolitik och har fungerat som ett diskussionsforum för alla berörda parter (medlemsstater, arbetsmarknadens parter, socialförsäkringsinstitutioner) när det gäller den sociala trygghetens framtid. I detta syfte har kommissionen nyligen överlämnat ett meddelande om modernisering och förbättring av Europeiska unionens sociala trygghet, och kvinnors sociala trygghet är ett av de teman som har behandlats.

Därutöver har rådet antagit på kommissionens förslag direktiv 92/85/EEG om åtgärder för att förbättra säkerhet och hälsa på arbetsplatsen för arbetstagare som är gravida, nyligen har fött barn eller ammar ⁽²⁾. I den utsträckning som Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen ger gemenskapen befogenheter inom detta område, har vissa av uppmaningarna i resolutionen beaktats vid utarbetandet av förslaget.

2. Parlamentets ordförande vidarebefordrade Europaparlamentets resolution till rådet, Världshälsoorganisationen (WHO), Europarådet samt medlemsstaterna. Resolutionen har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning ⁽³⁾.

3. Kommissionen känner inte till att Europarådet, WHO eller medlemsstaterna skulle ha avgett något yttrande på denna resolution.

⁽¹⁾ EGT L 245, 26.8.1992.

⁽²⁾ EGT L 348, 28.11.1992.

⁽³⁾ EGT C 235, 12.9.1988.

(98/C 134/144)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3192/97
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen
(16 oktober 1997)

Ämne: Mänskliga rättigheter i Turkiet

Känner kommissionen till ett dokument från det turkiska inrikesministeriet (nr B05OHID0000073/472), daterat i januari 1997, som lanserar ett program för att hota verksamheten inom icke-statliga organisationer som rapporterar om mänskliga rättigheter?

I detta dokument står att parlamentsledamöter, präster, representanter för pressen och särskilt medlemmar i icke-statliga organisationer, såsom International Human Rights och Amnesty International, som kan resa in i landet i syfte att samla in propaganda, skall dirigeras på ett lämpligt sätt och hållas under uppsikt, och att man för detta ändamål bör använda sig av Diyarbakirs presstjänst.

Med tanke på att kommissionens nyligen lade fram ett meddelande som uppmanar till samarbete med turkiska icke-statliga organisationer som arbetar för förbättrade mänskliga rättigheter, vilka garantier har kommissionen för att det ovanstående inte längre är den turkiska regeringens linje?

Svar avgivet av Hans Van den Broek på kommissionens vägnar
(6 november 1997)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hans skriftliga fråga E-2998/97 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 117, 16.4.1998, s.124.

(98/C 134/145)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3193/97
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen
(16 oktober 1997)

Ämne: Harmonisering av trafikregleringar

Med tanke på det stora antal fotgängare som varje år dödas i trafikolyckor, har kommissionen några planer på att införa lagstiftning som får detta antal att minska avsevärt?

Jag undrar framför allt om kommissionen har några planer på att harmonisera lagstiftningen vad gäller riktlinjerna för åtal mot förare vilka orsakat fotgängares död.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar
(den 18 november 1997)

Kommissionen har utarbetat ett handlingsprogram som bl.a. innehåller lagförslag i ett försök att minska antalet dödade och skadade på Europas vägar. Parlamentsledamoten hänvisas till meddelandet "Ökad vägtrafiksäkerhet inom EU — Programmet för åren 1997-2001 ⁽¹⁾", i vilket det utförligt redogörs för kommissionens strategi.

Kommissionen har för närvarande inte några planer på att införa lagstiftning för att harmonisera riktlinjerna för åtal mot förare som orsakat fotgängares död, eftersom detta enligt subsidiaritetsprincipen är ett område som skall överlåtas på medlemsstaternas egna rättssystem.

Kommissionen deltar i rådets arbete med att utarbeta en konvention mellan samtliga medlemsstater för att säkerställa att trafikförseelser som leder till förbud mot att framföra fordon (indraget körkort) och som har begåtts i en annan medlemsstat än den som lagöverträdaren är hemmahörande i, träder i kraft i lagöverträdarens hemland när denne återvänder hem.

⁽¹⁾ KOM(97) 131 slutlig.

(98/C 134/146)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3194/97**från Glyn Ford (PSE) till kommissionen***(16 oktober 1997)**Ämne:* Harmonisering av vägskatter

Kan kommissionen bekräfta om den har några planer på att införa samma vägskatter över hela EU genom att använda harmoniseringsverktyg?

Kan den även bekräfta uppgifter om att de medel som skulle flyta in från sådana skatter skulle öronmärkas för förbättring av vägarna?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(21 november 1997)*

I juli 1996 lade kommissionen fram ett förslag till ett direktiv om avgifter på tunga godstransporter för användning av viss infrastruktur ⁽¹⁾ som fastställer ett mer genomarbetat och harmoniserat vägavgiftssystem (som omfattar fordonsskatter, vägtullar och trafikavgifter) än det som används enligt direktiv 93/89/EEG av den 25 oktober 1993 om medlemsstaternas tillämpning av skatter på vissa fordon som används för godstransporter på väg och tullar och avgifter för användningen av vissa infrastrukturer ⁽²⁾. Förslaget från 1996 granskas för närvarande i rådet och Europaparlamentet.

Kommissionen anser att användningen av intäkter från fordonsskatter och -avgifter, i enlighet med subsidiaritetsprincipen, skall bestämmas av medlemsstaterna och att intäkterna inte behöver öronmärkas för investeringar i transportinfrastrukturen. Med tanke på behovet av att hitta lämpliga resurser för att utveckla ett effektivt och miljövänligt transportsystem och för att få bättre överensstämmelse mellan avgifter och kostnader, analyserar kommissionen frågan om nya prisinstrument gradvis borde ersätta befintliga skatter och avgifter samt om hur intäkter skulle kunna reserveras för utveckling av infrastrukturen. Eventuella ändringar som denna analys leder fram till måste självklart överensstämma med subsidiaritetsprincipen.

⁽¹⁾ EGT C 59, 26.2.1997.

⁽²⁾ EGT L 279, 12.11.1993.

(98/C 134/147)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3204/97**från Jean Querbes (GUE/NGL) till kommissionen***(9 oktober 1997)**Ämne:* Produktion av durumvete

Europeiska gemenskapen som tidigare exporterade durumvete har nu blivit nettoimportör, med ett ökande underskott. Anser inte kommissionen att denna ändring i utvecklingen beror på att systemet för ersättning till durumveteproducenterna ändrats enligt produktionsområden?

Är kommissionen villig att föreslå en förbättring av systemet för att göra det möjligt för Europeiska gemenskapen att öka sin produktion och minska sitt underskott?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(22 oktober 1997)*

Kommissionen anser att den aktuella situationen på marknaden för durumvete, som kännetecknas av ett produktionsunderskott i gemenskapen, beror på extrema väderförhållanden som påverkar både kvantiteten och kvaliteten på produktionen i Europa.

När det gäller stödsystemet för durumvete lade kommissionen i juli 1996 fram ett förslag till ändring av det system som särskilt gäller durumvete ⁽¹⁾ som redan har blivit föremål för ett positivt yttrande från parlamentet och som för närvarande granskas av rådet. Kommissionen uppskattar att de samlade föreslagna åtgärderna och i synnerhet fastställandet av en maximal areal som garanteras av varje medlemsstat som producerar durumvete, är tillräckliga för att man, utan hänsyn till väderförhållandena, skall kunna garantera den europeiska industrins försörjning av durumvete. För övrigt har kommissionen i "Agenda 2000" ⁽²⁾ markerat sin avsikt att inte ändra de tilläggsåtgärder som för närvarande tillämpas.

⁽¹⁾ KOM (96) 361 slutlig.

⁽²⁾ KOM (97) 2000 slutlig.

(98/C 134/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3205/97

från Freddy Blak (PSE) till kommissionen

(16 oktober 1997)

Ämne: Arbetsmiljön på arbetsplatser i hemmet

I en analys som utarbetats av forskningsministeriet i Danmark drar man slutsatsen att antalet arbetsplatser i hemmet kommer att öka explosionsartat under de 3-5 närmaste åren. Hur mycket uppskattar kommissionen att antalet arbetsplatser kommer att öka inom Europeiska unionen under kommande år?

Är kommissionen medveten om att många direktiv om arbetsmiljö som skall skydda arbetstagarna inte gäller för arbetsplatser i hemmet, eftersom dessa direktiv utgår från att arbetet sker på mera traditionella arbetsplatser?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att säkerställa att personer som arbetar hemma i Europa har en lika god arbetsmiljö som de garanteras på traditionella arbetsplatser utanför hemmet?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(24 november 1997)

Kommissionen är medveten om att antalet hemarbetande i Europa ökar. Enligt kommissionens siffror för 1992 arbetade 6,9 miljoner människor i gemenskapen vanligtvis hemma. Denna siffra motsvarar 4,9 % av den yrkesverksamma befolkningen. Kommissionen kan inte uppskatta hur mycket antalet hemarbetande kommer att öka under de närmaste fem åren.

I sitt medelfristiga sociala handlingsprogram (1995-1997) ⁽¹⁾ erkände kommissionen behovet av att på europeisk nivå sträva efter att förbättra arbetsförhållandena för hemarbetande. Under tiden antog Internationella arbetsorganisationen (ILO) den 20 juni 1996 en konvention och rekommendation om hemarbete. Konventionen erbjuder hemarbetande en hög skyddsnivå. För att säkerställa att konventionen tillämpas inom hela gemenskapen, bör den ratificeras av samtliga medlemsstater. Kommissionen utvärderar för närvarande olika tänkbara förfaringssätt.

Beträffande skyddsnivån anges i ILO-konventionen skyldigheter för medlemsstaterna att införa en politik för hemarbete som skall syfta till att förbättra de hemarbetandes situation. Konventionen fastställer uttryckligen att nationell politik för hemarbete skall så långt möjligt syfta till att främja att hemarbetande och andra inkomsttagare behandlas lika, så att hemarbetande i gemenskapen garanteras en arbetsmiljö som motsvarar den på traditionella arbetsplatser.

⁽¹⁾ KOM(95) 134 slutlig.

(98/C 134/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3214/97**från David Martin (PSE) till kommissionen***(16 oktober 1997)*

Ämne: Användning av herrelösa hundar och katter för vivisektion i Belgien

Känner kommissionen till att det verkar som om man bryter mot direktiv 86/609/EEG ⁽¹⁾ i Belgien, särskilt mot bakgrund av att det finns videoinspelningar och ögonvittnesskildringar som bevisar att herrelösa hundar och katter används för experiment?

Känner kommissionen vidare till att det finns bevis som visar att hundar och katter får leva under förhållanden som är långt under de lagliga kraven? Och om så är fallet, vilka åtgärder föreslår kommissionen att man skall vidta vad gäller detta brott mot lagstiftningen från en medlemsstats sida?

⁽¹⁾ EGT L 358, 18.12.1986, s. 1.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(19 november 1997)*

Kommissionen har redan fått ett klagomål angående de förhållanden som parlamentsledamoten påtalade, och har tagit kontakt med de nationella myndigheterna för att försäkra sig om att rådets direktiv 86/609/EEG av den 24 november 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål följs.

Kommissionen skall fortsätta att undersöka saken på grundval av de klagoranden som har inhämtats. Den kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att värna om gemenskapslagstiftningen, inbegripet, i förekommande fall, att inleda det överträdelseförfarande som anges i artikel 169 i EG-fördraget.

(98/C 134/150)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3215/97**från Mark Watts (PSE) till kommissionen***(16 oktober 1997)*

Ämne: Köp av fast egendom i andra medlemsstater

Hur är situationen vad gäller att köpa fast egendom i någon av EU:s andra medlemsstater? Har icke-medborgare i en medlemsstat rätt till samma villkor som invånarna i landet?

(98/C 134/151)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3216/97**från Mark Watts (PSE) till kommissionen***(16 oktober 1997)*

Ämne: Restriktioner vid köp av fast egendom i EU:s medlemsstater

Finns det några restriktioner vad gäller köp av fast egendom i EU:s medlemsstater för personer som inte är medborgare i dessa stater?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3215/97 och E-3216/97
ingivna av Mario Monti för kommissionen**

(18 november 1997)

Parlamentsledamotens fråga avser köp av fast egendom i en medlemsstat av medborgare i en annan medlemsstat, utan hänvisning till någon särskild medlemsstat. Kommissionen erinrar om tidigare frågor i parlamentet beträffande förvärv av egendom i specifika medlemsstater ⁽¹⁾.

I allmänna termer täcker principerna om likabehandling av medborgare och förbud mot diskriminerande behandling på grund av nationalitet (artikel 6 i EG-fördraget) inom gemenskapslagstiftningens tillämpningsområde förvärv av fast egendom av medborgare i andra medlemsstater.

Inskränkningarna beträffande förvärv och användning av land och byggnader belägna i en medlemsstat av en medborgare i en annan medlemsstat upphävdes i syfte att förverkliga fri rörlighet för arbetstagare, etableringsfrihet, fri rörlighet för tjänster och kapital ⁽²⁾. Tillgång till egendom och innehav av fast egendom är en naturlig följd av dessa rättigheter och av rättigheten att uppehålla sig i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 8a i EG-fördraget.

EG-fördraget ingriper inte i något hänseende i medlemsstaternas egendomsordning (artikel 222), men bestämmelserna kommer även i fortsättningen att omfattas av den grundläggande regeln om icke-diskriminering på grundval av artiklarna 6, 48, 52 och 59 och åtgärder för att genomföra vissa av dessa artiklar, liksom förbudet mot alla inskränkningar, med förbehåll för de vanliga undantagen, av gränsöverskridande kapitalrörelser (vilka innefattar förvärv av fast egendom) enligt artikel 73b.

Vad gäller förvärv av fritidsbostäder innefattar den slutliga anslutningsakten från 1994 följande gemensamma deklaration: "ingenting i gemenskapens regelverk hindrar enskilda medlemsstater från att vidta nationella, regionala eller lokala åtgärder beträffande fritidsbostäder, förutsatt att de är nödvändiga för planering av markanvändning och miljöskydd och tillämpas utan direkt eller indirekt diskriminering mellan medborgare i medlemsstaterna i enlighet med regelverket". Flera medlemsstater (Danmark, Österrike, Finland och Sverige) har särskild lagstiftning beträffande fritidsbostäder ⁽³⁾.

Kommissionen övervakar den allmänna tillämpningen av nationell lagstiftning om köp av egendom för att säkerställa att den inte strider mot ovannämnda princip.

⁽¹⁾ Se till exempel skriftliga frågor nr E-1032/96 från Reimer Böge, EGT C 297, 8.10.1996; nr 2491/95 från Jannis Sakellariou, EGT C 66, 4.3.1996.

⁽²⁾ Domstolen, 30.5.1989, kommissionen mot Grekland, 305/87, Rec. 1989 s. 1461; domstolen, 14.1.1988, kommissionen mot Italien, 63/86, Rec. 1988 s. 29; domstolen, 6.11.1984, Fearon mot Irish Land Commission, 182/83, Rec. 1984 s. 3677.

⁽³⁾ Protokoll nr 1 beträffande förvärv av egendom i Danmark; artiklarna 70, 87 och 114 i anslutningsakten från 1994.

(98/C 134/152)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3217/97

från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(16 oktober 1997)

Ämne: Körkort i EU:s medlemsstater

Vilken situation råder vad gäller nationella körkort när man kör inom EU?

Har medborgarna rätt att använda sina egna nationella körkort när de kör ett fordon som är köpt i en medlemsstat för att användas i denna medlemsstat?

Är det nödvändigt att byta till ett körkort utfärdat i den nationella staten eller att använda ett internationellt körkort?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(20 november 1997)

I artikel 1.2 i direktiv 91/439/EEG om körkort ⁽¹⁾ föreskrivs ömsesidigt erkännande av alla giltiga körkort som utfärdats av medlemsstaterna. Från och med den 1 juli 1996, när det direktivet trädde i kraft, upphävdes rådets direktiv 80/1263/EEG ⁽²⁾, som föreskrev obligatoriskt utbyte av körkort inom ett år efter det att en person bosatt sig i en annan medlemsstat. Därför kan man fortsätta att använda sitt nationella körkort när man bosätter sig i en annan medlemsstat, och när man kör en bil som inköpts i den medlemsstat där man är har sin permanenta hemvist. Det är inte nödvändigt att skaffa internationellt körkort.

Däremot fastställs i artikel 13 i direktiv 91/439/EEG att

”om innehavaren av ett giltigt nationellt körkort förlägger sin permanenta hemvist till en annan medlemsstat än den som har utfärdat körkortet får värdmedlemsstaten för körkortsinnehavaren tillämpa sina nationella bestämmelser om giltighetstid, hälsokontroller och skatter, och får på körkortet föra in all information som är nödvändig för administrativa syften.”

Innehavare av körkort som bosätter sig permanent i en annan medlemsstat än den i vilken körkortet utfärdats skall därför följa alla nationella bestämmelser i den medlemsstat där de har sin nya hemvist, på samma sätt som medborgarna i den medlemsstaten.

(¹) EGT L 237, 24.8.1991.

(²) EGT L 375, 31.12.1985.

(98/C 134/153)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3223/97

från Marjo Matikainen-Kallström (PPE) till kommissionen

(16 oktober 1997)

Ämne: Portokostnader i Frankrike

Det franska postverkets avgifter för postförsändelser av identisk storlek och vikt varierar beroende på till vilket EU-land försändelsen går. Postförsändelser till Finland och Sverige är till exempel dyrare än försändelser till andra länder. Genom den här ”portokostnadsdiskrimineringen” bryter det franska postverket grovt mot principen om en harmonisering av portokostnaderna, en princip som befästs i hela unionen genom internationella avtal och allmän praxis.

Med hänvisning till ovanstående vill jag fråga om följande: Anser kommissionen att Frankrikes diskriminerande politik är acceptabel och förenlig med lagstiftningen i Europeiska unionen? Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att få ett slut på den diskriminering som Frankrike bedriver?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(24 november 1997)

Det stämmer att det franska postverkets taxor skiljer mellan Finland och Sverige å ena sidan och resten av medlemsstaterna å andra sidan vad gäller enskilda brev- och varuförsändelser. Det verkar som om zonindelningen i Frankrike inte har ändrats efter Finlands och Sveriges anslutning 1995.

Å andra sidan finns det inget internationellt avtal i vilket ett postverk förpliktas att tillämpa samma avgifter (taxor) för alla gemenskapens medlemsstater. I rådets resolution av den 7 februari 1994 om utvecklingen av posttjänster (¹) och den gemensamma ståndpunkten av den 29 april 1997 inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna (²), visas att avgifterna bör bestämmas med hänsyn till omkostnaderna.

Om skillnaden på avgifterna kan motiveras av högre befordringsomkostnader anser inte kommissionen att det handlar om lagstridig diskriminering.

(¹) EGT C 48, 16.12.1994

(²) EGT C 188, 19.6.1997

(98/C 134/154)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3225/97

från Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) till kommissionen

(9 oktober 1997)

Ämne: Fiskeavtalet med Marocko och kontrollsystemen

I sitt svar på min fråga P-2712/97 glömde kommissionen att redogöra för sin åsikt om de marockanska övervakningsfartygens system för kontroll och uppspårning. Erbjuder detta system tekniska garantier och är det standardiserat? Vad har kommissionen att säga om detta?

Kommissionen sa i sitt svar att de marockanska myndigheterna "i allmänhet" inom de 48 timmar som fastställts i fiskeavtalet informerar kommissionen om de beslagtaganden av fiskebåtar som skett.

Hur många beslagtaganden har de marockanska myndigheterna informerat kommissionen om inom den angivna tidsfristen och hur många gånger har tidsfristen inte respekterats?

Vilka resultat i fråga om dessa beslagtaganden uppnåddes vid det sammanträde för den gemensamma kommittén EU-Marocko som kommissionen refererar till i sitt svar på min tidigare nämnda fråga?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(5 november 1997)

Enligt internationell rätt har de marockanska myndigheterna ensam behörighet att övervaka sina vatten. Det tillkommer således inte kommissionen att uttrycka åsikter om tekniska övervakningsinstrument som installerats på tredje lands fartyg.

Sedan avtalet trädde i kraft 1995 har 39 fartyg från gemenskapen inspekterats. Av dessa 39 fall har 14 inte meddelats inom den tidsfrist på 48 timmar som föreskrivs i avtalet.

Det bör dock påpekas dels att 3 av dessa 14 förseningar skedde till följd av marockanska helgdagar och att dessa tre inspektioner meddelades den första arbetsdagen efter helgdagarna av de marockanska myndigheterna, och dels att 9 förseningar inträffade under de åtta första månaderna som avtalet tillämpades (mellan december 1995 och augusti 1996).

Efter ett ingripande av kommissionen har man kunnat konstatera att situationen förbättrats avsevärt, eftersom endast två förseningar sedan augusti 1996 kan anses som icke-berättigade.

Denna fråga kommer ånyo att tas upp med de marockanska myndigheterna vid nästa gemensamma kommissionsmöte som föreskrivs inom ramen för fiskeavtalet. Detta möte kommer att föregås av ett möte mellan gemenskapen och Marocko i en arbetsgrupp, som senast sammanträdde i juli 1997.

(98/C 134/155)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3226/97

från Sirkka-Liisa Anttila (ELDR) till kommissionen

(9 oktober 1997)

Ämne: Hur effektiveringen av produktionen påverkar jordbruket i Polen och Ungern och vad det här kommer att innebära för balansen inom unionens jordbruksproduktion

Agenda 2000 är i första hand inriktad på unionens utvidgning österut och på att förbättra konkurrenskraften för EU:s jordbruksproduktion på den världsomfattande livsmedelsmarknaden. Inom ramen för utvidgningen österut kommer Ungern och Polen att anslutas till Europeiska unionen och dessa länders jordbruksproduktionspotential är mycket ansevärd. Om Polens åkerareal sköttes med nederländsk effektivitet skulle den räcka till för att ge föda åt samtliga medborgare i EU. I kommissionens utredningar saknas en mer noggrann analys av hur rörligheten för de nya medlemsländernas jordbruksprodukter efter anslutningen bör ske på den gemensamma marknaden. Eftersom kommissionen inte har gjort någon som helst bedömning av detta saknas ett centralt element i värderingen av utvidgningens effekter.

Efter Ungerns och Polens anslutning kommer både kunskaper och kapital från Västeuropa att exporteras till dessa nya medlemsländer, vilket leder till att de här ländernas produktionspotential kommer att utnyttjas mycket effektivare än vad som är fallet idag, och det kommer i sin tur att innebära att mängden livsmedel på EU:s gemensamma marknad ökar. Enligt bedömningar på basis av de nuvarande medlemsländernas produktion kommer EU i början av 2000-talet att ha en överproduktion på spannmål, mjölkprodukter och nötkött. Mot bakgrund av detta är det av största vikt att utreda hur de nya medlemsländernas produktion kommer att påverka situationen vad gäller överproduktion.

Har man för avsikt att utfärda kvoter för de nya medlemsländernas produktion, på samma sätt som man gjorde då Sverige, Finland och Österrike anslöt sig (mjölkkvot, socker- och stärkelsekvot samt totalmängden åkerareal som berättigas EU-stöd)?

Om man har tänkt använda sig av kvoter, till vilken tidsmässig nivå har man i så fall tänkt binda dem?

På vilket sätt kan man hindra att anslutningen av de viktiga jordbruksproducerande länderna Ungern och Polen eventuellt för med sig negativa effekter på unionens jordbruksproduktionsbalans?

När kommer kommissionen att offentliggöra utredningar över hur den ökade effektiveringen kommer att påverka produktionen i Ungern och Polen?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(3 november 1997)

I Agenda 2000 ⁽¹⁾ har kommissionen lagt fram förslag till hur gemenskapen på ett övergripande sätt skall svara på framtida utmaningar, och även till unionens nya budgetram, den kommande utvidgningen och reformering av strukturpolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken.

De nya medlemsstaterna kommer att tillämpa det regelverk om jordbruk som gäller i gemenskapen när de ansluter sig, inklusive produktionskvoter och andra sätt att styra tillgången med undantag av åtgärder under övergångsperioden i den utsträckning som de anses vara nödvändiga. Andra åtgärder kommer att vara beroende av resultaten av anslutningsförhandlingarna och reformeringen av den gemensamma jordbrukspolitiken (CAP).

De föreslagna reformerna av den gemensamma jordbrukspolitiken inbegriper en minskning av marknadspris-subsventioner, åtföljd av direkta betalningar och en integrerad landsbygdspolitik. Syftet med dessa reformer är att förbättra det europeiska jordbrukets och livsmedelsindustrins konkurrenskraft både på den inre marknaden och på världsmarknaden samt att säkerställa en balanserad utveckling mellan produktion och efterfrågan inom och utom Europeiska unionen.

Kommissionen har analyserat situationen i ansökarländerna under en lång tidsperiod. Resultaten offentliggjordes som en serie om tio länderrapporter i mitten av 1995 och i det dokument om jordbruksstrategi ⁽²⁾ som överlämnades till Europeiska rådet vid dess möte i Madrid i december 1995. I april 1997 offentliggjorde kommissionen en undersökning om långtidsprognoserna för säd-, mjölk- och köttmarknaden, som även innehöll en uppdaterad bedömning av ansökarländernas framtidsutsikter. Kommissionen håller på och uppdaterar de tio länderrapporterna och fortsätter att följa utvecklingen.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 slutlig.

⁽²⁾ CSE(95) 607.

(98/C 134/156)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3229/97

från Jan Sonneveld (PPE) till kommissionen

(9 oktober 1997)

Ämne: Problem i samband med erhållande av restitution på jordbruksprodukter som inte konsumeras till fullo i det land till vilket de först importeras

Till följd av den politiska upplösningen av före detta Jugoslavien och Sovjetunionen — båda traditionella handels- och marknadsföringskanaler för europeiska exportörer av jordbruksprodukter — har det skett en förändring i fråga om tillerkännandet av restitution. Enligt EU:s lagstiftning var produkter som importerades till en delstat, där de förädlades och sedan exporterades till en annan delstat, tidigare berättigade till restitution. Detta är inte längre fallet eftersom dessa produkter inte längre registreras som förbrukade på platsen (i importlandet, oberoende av delstat). Dessa stater, i likhet med i övriga stater i Central- och Östeuropa, använder sig nu nämligen av EU:s tullblanketter, vilka på ett tydligt sätt åskådliggör att den importerade EU-produkten inte till fullo förbrukats i importlandet utan istället vidareexporterats, vanligen sedan den förädlats.

Kommissionen har tidigare i liknande fall tillämpat övergångsregler (till exempel när nya medlemsstater tillkommit) för att möjliggöra för företag att se över sina handelsförbindelser. Detta har skett såväl i EU-företagens, som i de vidareförädlade importföretagens intresse.

1. Instämmer kommissionen i att den ovan beskrivna situationen skapar handelsrelaterade problem för importerande och exporterande företag?
2. Kan kommissionen redogöra för varför man inte infört övergångsregler till följd av upplösningen av före detta Jugoslavien och Sovjetunionen?
3. Är kommissionen nu beredd att införa övergångsregler med retroaktiv verkan?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 november 1997)

Kommissionen är medveten om att det politiska sammanbrottet i före detta Jugoslavien och Sovjetunionen har skapat handelsproblem för gemenskapens exportörer.

År 1992 fattade kommissionen beslut innehållande övergångsbestämmelser för att underlätta gemenskaps-exportörernas uppgift när det gäller tillhandahållandet av importbevis i de nya länder som uppstått efter dessa båda federationers sammanbrott.

Kommissionen har inte för avsikt att vidta nya övergångsåtgärder.

(98/C 134/157)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3233/97

från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen

(20 oktober 1997)

Ämne: Utnyttjandegraden av medel ur Sammanhållningsfonden för Greklands del

Enligt uppgifter i den tillförlitliga grekiska ekonomiska tidskriften FORUM ligger utnyttjandegraden för Greklands del på en mycket låg nivå. Utnyttjandegraden för 1995 överskred inte ens 5 % av de medel som landet beviljats.

Under samma tidsperiod låg utnyttjandegraden för de övriga "sammanhållningsländerna" — Spanien, Portugal och Irland — på fullkomligt normala nivåer, i motsats till Grekland som de facto, på infrastruktururområdena för miljö och transporter, hade synnerligen skäliga behov av dessa medel.

Jag vill fråga Europeiska kommissionen vilka exakta summor det är som avdelats för Grekland från och med det år då Sammanhållningsfonden trädde i kraft fram till idag, exakt vilka medel som utnyttjats fram till idag och vad Europeiska kommissionen avser att göra med de medel ur Sammanhållningsfonden som är avsedda för Grekland men inte utnyttjats under alla dessa år?

Svar från Monika Wulf- Mathies på kommissionens vägnar

(13 november 1997)

Uppgifterna om de åtaganden och betalningar som kommissionen gjort via Sammanhållningsfonden för Grekland för perioden 1993-97 anges nedan (i ecu per den 10 oktober 1997):

År	Åtaganden (1)	Betalningar (2)	% (2) / (1)
1993	280 364 000	148 116 155	52,8 %
1994	332 124 418	157 682 251	47,5 %
1995	387 913 771	90 500 827	23,3 %
1996	438 295 646	244 752 287	55,8 %
01.01- 10.10.1997	362 037 007	344 075 451	95,0 %
TOTALT	1 800 734 842	985 126 971	54,7 %

Det bör dock påpekas att

- det totala beloppet när det gäller åtaganden ligger inom ramen för de vägledande anslag som fastställts i förordningen för var och en av de stödmottagande medlemsstaterna.
- betalningarna görs på grundval av den nationella myndighetens begäran som också anger vilket skede de finansierade projekten befinner sig i.
- anslag för vilka det avsatts medel, men som ännu inte utnyttjats, frisläpps och överförs för finansiering av nya projekt.

(98/C 134/158)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3235/97

från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen

(20 oktober 1997)

Ämne: Finansiellt stöd till tredje länder ur EU-program avsedda för medlemsstater

Trots att budgetplanens rubrik 3 ("Inre politik") avser stöd åt verksamhet i EU:s medlemsstater utfärdas det ständigt förordningar och man finansierar tredje länder ur program som är utarbetade med tanke på unionens medlemsstaters behov. Detta sker trots att det finns en rubrik 4 ("Yttre åtgärder") som uteslutande gäller stater utanför EU, vilka genom denna rubrik redan är föremål för frikostig finansiering.

Jag vill fråga Europeiska kommissionen vad det är som förorsakar ovanstående fenomen samt om kommissionen undersöker möjligheten att begränsa överförandet av resurser till länder utanför EU ur program vars uppgift är att täcka ytterst viktiga behov inom själva unionen.

Svar avgivet av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(1 december 1997)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(98/C 134/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3241/97

från Alfonso Novo Belenguer (ARE) till kommissionen

(20 oktober 1997)

Ämne: Mål 1-regioner

Den 16 juli 1997 offentliggjorde Europeiska kommissionen Agenda 2000 där man beskriver framtidsutsikterna för Europeiska unionen för början av nästa sekel.

Bland annat ingår ett kapitel om reformering av strukturfonderna, där kommissionen själv föreslår en minskning av antalet prioriterade mål, från de nuvarande sju till tre.

Man föreslår att mål 1 efter 1999 strikt och utan flexibilitet skall omfatta regioner med en BNP under 75 % av gemenskapens genomsnittliga BNP.

För de nuvarande mål 1-regioner som efter 1999 ligger över 75 % av gemenskapens BNP kommer en övergångsperiod att gälla, vilket innebär att bidragen från strukturfondernas mål 1 successivt kommer att dras in.

1. Kan kommissionen beskriva hur den här successiva indragningen konkret kommer att gå till?
2. Om inte, när kommer kommissionen att meddela hur det skall gå till?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar*(10 november 1997)*

Kommissionen har föreslagit att man strikt skall tillämpa kriteriet en bruttonationalprodukt (BNP) per invånare på mindre än 75 % av genomsnittet i gemenskapen, när man väljer ut de regioner som skall omfattas av mål 1 under perioden 2000-2006. De regioner som för närvarande omfattas av mål 1 och som kommer att ha en BNP per invånare som är högre än detta gränsvärde, kommer under en övergångsperiod att få ett gradvis och under lång tid minskande stöd. Detta tillfälliga stöd inom ramen för mål 1 kommer dock att upphöra innan perioden 2000 – 2006 löper ut, för att det mål med geografisk koncentration som kommissionen rekommenderat skall vara uppnått år 2006.

Kommissionen kommer att specificera de praktiska bestämmelserna för övergångssystemet vid diskussionerna om nya strukturförordningar under 1998.

(98/C 134/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3242/97**från Alfonso Novo Belenguier (ARE) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: Giftiga nappar

Frankrike har nyligen återtagit 30 000 nappar av märket Remond från marknaden då man upptäckt att de var tillverkade med ett cancerframkallande ämne, en nitrosamin.

Frågan är akut och har väckt stor oro.

1. Känner kommissionen till om den franska regeringen verkligen har återtagit produkten från marknaden?
2. Kan kommissionen redogöra för vilka konsekvenser detta innebär för Spanien, och närmare bestämt regionen Valencia?
3. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att kontrollera att produkten har återtagits från hela den europeiska marknaden?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar*(18 november 1997)*

De franska myndigheterna har informerat kommissionen om problemet i enlighet med direktiv 92/59/EEG om allmän produktsäkerhet ⁽¹⁾ och, mer konkret, i enlighet med det förfarande vid nödsituationer som föreskrivs för informationsutbytet mellan medlemsstaterna om de åtgärder som vidtagits mot de produkter som innebär en allvarlig och omedelbar risk för konsumenterna.

De uppgifter som mottagits har genom varningssystemet spridits till alla myndigheter som ansvarar för att skydda konsumenternas hälsa och säkerhet i de olika medlemsstaterna och i EES-länderna.

1. Enligt de uppgifter som inkommit från de franska myndigheterna är det företaget Sebir-Remond som på eget initiativ och i förebyggande syfte har återkallat vissa av de nappar som enligt en konsumentgrupp är "kontaminerade med ett cancerframkallande ämne".

De franska myndigheterna har bekräftat att produkterna i fråga verkligen återkallats från alla berörda inrättningar (t.ex. daghem, sjukhus och apotek), samtidigt som man utför egna analyser om innehållet av nitrosaminer och nitroserbara ämnen i nappar av det berörda märket och även av andra märken. En redogörelse för de åtgärder som vidtagits av medlemsstaten och företaget skulle finnas tillgänglig i oktober 1997.

2. Kommissionen har trots spridningen av uppgifterna från de franska myndigheterna inte fått någon information från de spanska myndigheterna, vare sig om de åtgärder som vidtagits mot dessa produkter eller om problemets omfattning i denna medlemsstat eller dessa regioner.

3. Enligt direktiv 93/11/EEG om utlösning av N-nitrosaminer och N-nitroserbara ämnen från dinappar och tröstnappar av elastomer eller gummi⁽²⁾ skall medlemsstaterna förbjuda handel med och användning av dinappar och tröstnappar som avger en viss mängd N-nitrosaminer och N-nitroserbara ämnen. Kommissionen avser att inom ramen för sin behörighet genomdriva att detta krav följs av alla medlemsstater, för att de europeiska konsumenternas säkerhet skall kunna garanteras.

⁽¹⁾ EGT L 228, 11.8.1992.

⁽²⁾ EGT L 93, 17.4.1993.

(98/C 134/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3244/97

från Alfonso Novo Belenguer (ARE) till kommissionen

(20 oktober 1997)

Ämne: Radioaktiva utsläpp

Vid anläggningarna för upparbetning av plutonium i La Hague i Frankrike och i Sellafield i Storbritannien har man påvisat radioaktiva utsläpp i havet.

Man har beräknat att ca 200 000 kubikmeter plutonium per år släpps ut i havet. Plutonium är ett mycket farligt radioaktivt ämne med en halveringstid på 250 000 år.

Läget är så alarmerande att till och med den franska regeringen i juni i år beslutade att förbjuda bad och fiske i närheten av anläggningen, med hänsyn till riskerna för folkhälsan.

Känner kommissionen till utsläppen av plutonium från anläggningarna i La Hague och Sellafield?

Har kommissionen genomfört någon noggrann undersökning för att ta ställning till huruvida utsläppen är lagliga och för att bedöma konsekvenserna för miljön?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(19 november 1997)

Både Frankrike och Förenade Kungariket har åtagit sig att respektera förbudet mot dumpning till sjöss av radioaktiva ämnen, så som det formulerats i 1992 års Oslo-Paris-konvention (OSPAR) om skydd av havsmiljön i nordöstra Atlanten, som håller på att ersätta de båda tidigare konventionerna, Pariskonventionen resp. Oslokonventionen. Förbudet berör dock endast dumpning av avfall till sjöss och berör inte utsläpp av flytande avfall av låg nivå från anläggningar på land. För sådana utsläpp krävs stränga tillstånd som utfärdas av de nationella myndigheterna.

I juli 1996 kontrollerade kommissionen de installationer för miljöövervakning som inrättats i och omkring La Hague, i enlighet med bestämmelserna i artikel 35 i Euratomfördraget. Därvid drogs slutsatsen att befintliga installationer var adekvata för att mäta radioaktivitetsnivån i omgivningen.

Beträffande förbud för obehöriga att beträda området kring La Hague-anläggningen så har ett sådant förbud mot offentlig tillgång till området runt rörledningens mynning och till en korridor längs med rörledningen, enligt vad kommissionen känner till, varit i kraft i många år. Tidigare under året upphävdes detta förbud tillfälligt, medan den franska regeringen lät genomföra undersökningar av radioaktivitetsnivåerna kring upparbetningsanläggningen vid La Hague. I rapporten om dessa undersökningar dras slutsatsen att nivån av de radioaktiva utsläppen håller sig inom de gränser som fastställts av de nationella myndigheterna. Dessutom bekräftas att radioaktivitetsnivån i omgivningen lett till strålningsdoser för de mest utsatta personerna som håller sig långt under de gränsvärden som anges i gemenskapens grundläggande säkerhetsnormer.

(98/C 134/162)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3247/97**från Yves Verwaerde (PPE) till kommissionen***(9 oktober 1997)*

Ämne: Forskningsanslag för utveckling av digital television

Jag skulle vilja veta hur stora anslag gemenskapen beviljar forskningen för utveckling av digital television?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar*(17 november 1997)*

Inom ramen för Race-programmet, som ingick i Tredje ramprogrammet för forskning och utveckling gavs stöd till utvecklingen av europeiska tekniska normer för digital television. Därigenom lades grunden för tjänster som är kompatibla med expertgruppen för rörliga bilder (MPEG) och digital videoutsändning (DVB), och som redan börjat tillhandahållas via satellit och kabelnät.

I dag ger ACTS- och Esprit-programmet stöd till digitala produktionsmedel, validering av terrestriell och cellulär television, införandet av interaktiv television, elektronisk biofilm och utvecklingen av omvandlingslådor (top-set-box).

Kommissionens sammanlagda bidrag till ACTS-programmet uppgick till 52 miljoner ecu och delades upp mellan följande projektområden:

- Digital produktion och koppling av komprimerade bitströmmar: 6,1 miljoner ecu
- Validering av terrestriell television: 6,6 miljoner ecu
- Cellulär interaktiv TV via mikrovågsnät: 11 miljoner ecu
- Interaktiv TV (för kabel, satellit och marksändning): 9,8 miljoner ecu
- Multimedia via DAB- och GSM-nät: 4,7 miljoner ecu
- Elektronisk biofilm: 3,3 miljoner ecu
- Topsetboxar för marksänd television: 2,1 miljoner ecu
- Programguide och användargränssnitt: 3,5 miljoner ecu
- Tjänstekvalitet: 4,2 miljoner ecu
- Socioekonomiska aspekter: 0,5 miljoner ecu

Kommissionens sammanlagda bidrag till Esprit-programmet uppgick till 7,8 miljoner ecu och delades upp mellan följande projektområden:

- Digitala produktionssystem: 2,8 miljoner ecu
- Teknik och tjänster för kabelnät: 1,7 miljoner ecu
- S.k "home-bus" för digital TV: 1,3 miljoner ecu
- Topsetboxar: 2 miljoner ecu.

(98/C 134/163)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3248/97**från Honor Funk (PPE) till kommissionen***(9 oktober 1997)*

Ämne: WTO:s dom om förbudet mot import av hormonbehandlat kött

1. Med vilka argument överklagade EU WTO:s dom?
2. Vilken uppgift har WTO:s kommitté för överklaganden (sju medlemmar)?

Är det bara rättsliga aspekter på panelens rapporter som kan bli föremål för överklaganden?

3. Kan man inom WTO över huvud taget fortfarande förhandla om något? Om ja, vad?
4. När kommer WTO:s slutliga dom?
5. Vad skulle hända om den nuvarande domen kvarstår och EU ändå fortsätter att förbjuda import av hormonbehandlat nötkött?
6. Är strafftullar den enda utvägen?
7. Vem fastställer nivåerna på strafftullar och kompensationsbetalningar? Vilka länder kommer att få sådana kompensationsbetalningar, och på vilka grunder?

(98/C 134/164)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3429/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(31 oktober 1997)**Ämne:* Tillväxthormoner

1. Vilka argument framförde EU i sitt överklagande av WTO:s beslut?
2. Vilken uppgift har WTO:s överprövningsorgan (7 ledamöter)? Är det endast rättsliga aspekter i Pennelrapporten som kan vara föremål för överklaganden? Vilka yrkesmässiga kvalifikationer skall dessa 7 ledamöter ha?
3. Kan man överhuvudtaget fortsätta att förhandla inom WTO? Om svaret är ja, om vad?
4. När kommer WTO att avgöra frågan slutgiltigt?
5. Vad kommer att inträffa om det nuvarande WTO-beslutet inte ändras, och EU fortsätter att hålla fast vid sitt beslut om förbud mot import av kött från hormonbehandlade nötkreatur?
6. Är strafftullar då den enda utvägen?
7. Vem fastställer i detta fall nivån för dessa strafftullar? Vilka stater kan tänkas vara benägna att tillämpa dem? Med vilken rätt?

Gemensamt svar**på de skriftliga frågorna P-3248/97 och E-3429/97
ingivna av Jacques Santer för kommissionens***(25 november 1997)*

1. Gemenskapen har överklagat alla slutsatser i rapporten från Världshandelsorganisationens panel för hormonfrågor och de flesta rön som rapporten utgår från. Framför allt framfördes att panelen begått allvarliga fel
 - vid tolkningen av artikel 5.1-5.2 i Världshandelsorganisationens avtal om tillämpning av sanitära och fytosanitära åtgärder (SPS-avtalet) avseende risker, riskbedömning och därmed sammanhängande frågor om lämplig hälsoskyddsnivå,
 - vid tolkningen av artikel 3.3 i SPS-avtalet som ger medlemmar av Världshandelsorganisationen rätt att på vetenskapliga grunder kräva en högre hälsoskyddsnivå än den som blir resultatet av åtgärder som grundas på Codex Alimentarius-kommissionens rekommendationer,
 - genom att tolka artikel 5.5 i SPS-avtalet som om den krävde att hälsoskyddsnivån skall vara likartad för ämnen som inte är giftiga eller smittämnen, samt ämnen som inte liknar dessa utan innebär liknande hälsorisker för människor och djur som de tillväxthormoner saken gäller,
 - vid tolkningen av flera viktiga bestämmelser i SPS-avtalet, eftersom försiktighetsprincipen inte beaktats tillräckligt och eftersom panelen beslutat att lägga bevisbördan för att hormonerna är riskfria enbart på gemenskapen och inte på klaganden,

- genom att anse att Världshandelsorganisationens tvistlösningsöverenskommelse ger panelen rätt att låta sin egen bedömning ersätta den som Världshandelsorganisationens medlemmars tillsynsmyndigheter gör av åtgärders vetenskapliga grund och av vetenskaplig osäkerhet.

2. Enligt artikel 17.6 i tvistlösningsöverenskommelsen och bestämmelserna om hur kommittén för överklaganden skall arbeta, får bara rättsfrågor som behandlats i panelens rapport samt panelens tolkning av olika bestämmelser överklagas. Gemenskapen har argumenterat för att nuvarande rättspraxis även tycks godta överklaganden som grundas på att panelen i sin förstainstansrapport tydligt feltolkat fakta, förvrängt fakta och ingivna bevis eller grovt åsidosatt procedurreglerna.

Enligt artikel 17.1 i tvistlösningsöverenskommelsen skall kommittén för överklaganden alltid bestå av tre ledamöter när överklaganden behandlas.

3. Vanligen förhandlar man inte om tvistiga frågor innan de avgjorts slutligt. I ljuset av den slutliga domen kommer alla parter att behöva ta ställning till hur handelstvisten kan lösas, vilket kan leda till förhandlingar.

4. Kommittén för överklaganden skall avge rapport inom minst 60 och högst 90 dagar, räknat från och med den 25 september 1997 (artikel 17.5 i tvistlösningsöverenskommelsen).

5–7. Det är för tidigt att spekulera i dessa frågor innan överklagandet mot panelen slutligt avgjorts.

(98/C 134/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3251/97

från Katerina Daskalaki (UPE) till kommissionen

(20 oktober 1997)

Ämne: Risker för det arkeologiska utgrävningsområdet Kerameikos

Nyligen har det tagits ett definitivt beslut om att en tunnel för tunnelbanan skall grävas under den antika begravningsplatsen Kerameikos i Athen (en arkeologisk plats med ett unikt värde för det europeiska kulturarvet) trots varningar från ansvariga myndigheter inom kultur och arkeologi men även från andra representanter för dessa områden om de allvarliga konsekvenser som detta kommer att få för Kerameikos-området.

Har kommissionen för avsikt att ta några initiativ i syfte att alternativa lösningar undersöks så att man undviker de uppenbara risker som hotar den arkeologiska platsen?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(12 november 1997)

Kommissionen är väl insatt i problematiken kring de risker som anläggningsarbetena för tunnelbanan i Aten utgör för de arkeologiska utgrävningarna under jord och följer regelbundet arbetets framåtskridande.

Den nu föreslagna sträckningen, som går under en del av den gamla begravningsplatsen Kerameikos, beslutades efter det att det konstaterades att den först planerade sträckningen skulle medföra alltför stora risker för begravningsplatsen. Greklands arkeologiska råd skall komma med sitt definitiva yttrande i denna fråga på grundval av resultaten från borrhningen av en liten provtunnel samt de efterföljande geotekniska undersökningarna.

Kommissionen anser att den nuvarande planläggningen är den bästa för att undvika risker för begravningsplatsen Kerameikos. Kommissionen fortsätter trots detta att övervaka anläggningsarbetena och deras effekter.

(98/C 134/166)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3253/97
från Mark Watts (PSE) till kommissionen
(20 oktober 1997)

Ämne: Export av levande boskap till tredje land

Den 5 mars 1997 gav doktor Fischler för kommissionens räkning ett svar på den skriftliga frågan P-0469/97 ⁽¹⁾. Kan kommissionen nu ange hur många levande nötkreatur som exporterades från EU till tredje land under 1996 och hur stora exportbidrag som betalades ut för levande nötkreatur under perioden 16 oktober 1995 till 15 oktober 1996?

⁽¹⁾ EGT C 217, 17.7.1997, s. 197.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar
(7 november 1997)

Exporten av nötkreatur från gemenskapen till tredje land uppgick 1996 till 497 491 levande djur. Under perioden den 16 oktober 1995–15 oktober 1996 beviljades 296,2 miljoner ecu i exportbidrag för levande djur.

(98/C 134/167)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3257/97
från Edgar Schiedermeier (PPE) till kommissionen
(20 oktober 1997)

Ämne: Reformeringen av EU:s program för subventioner

Kommunstyrelsernas samarbetsorgan i Bayern har med anledning av reformeringen av EU:s program för subventioner sammanställt en omfattande dokumentation med titeln "Lust und Frust" där man avslutningsvis kräver att kommissionen endast skall lägga fram förslag om program för subventioner som verkligen presterar ett bidrag på europeisk nivå för att värna om subsidiaritetsprincipen. Vidare ställer man krav på koncentration, närhet till medborgarna, förlängda tidsfrister för ansökningar, att översättning till alla de officiella språken skall ske samtidigt och i rätt tid samt undantag i samband med multilateralt deltagande. Dessutom begär man öppenhet, standardisering av ansökningar och minskad byråkrati.

Kommer kommissionen att anpassa sig till dessa önskemål? Om svaret är ja, på vilket vis?

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar
(10 december 1997)

Kommissionen ber att få framföra sitt tack till parlamentsledamoten för att denne fäst kommissionens uppmärksamhet på de bajerska kommunala myndigheternas utredning.

Kommissionens grundläggande inställning i fråga om reformen av gemenskapens politikområden framgår av Agenda 2000 ⁽¹⁾. De formella förslagen för de olika politikområdena skall presenteras fr.o.m. våren 1998. Före denna tidpunkt är kommissionen inte i stånd till att precisera sina förslag. Kommissionen kan dock, utan att vilja förbinda sig i förhållande något enskilt förslag, konstatera att de bajerska kommunala myndigheternas önskemål väsentligen sammanfaller med kommissionens egna ståndpunkter.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000.

(98/C 134/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3262/97**från Peter Skinner (PSE) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: Förbättringar av gränsöverskridande kunskap om bränder

Bränder får förödande konsekvenser inom hela Europeiska gemenskapen och gör inte halt vid några nationsgränser. Handlingsprogrammet inom området räddningstjänst, som föreslagits av GD XI, erbjuder en praktisk möjlighet att hjälpa experterna att utveckla bättre strategier.

Handlingsprogrammet har ingen budget för år 1997. Skulle kommissionen vilja bekräfta att man kommer att föreslå medel till en fortsatt budgetering och att man ämnar göra omedelbara och fortlöpande ansträngningar i syfte att få dessa medel antagna och godkända?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(20 november 1997)*

Förslaget till rådets beslut om inrättande av ett program för gemenskapsåtgärder för främjande av civilskyddet ⁽¹⁾ diskuteras fortfarande i rådet. Om detta program snart antas är det budgetmyndigheten som skall bevilja anslag till denna gemenskapsverksamhet.

⁽¹⁾ EGT C 202, 12.7.1996.

(98/C 134/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3263/97**från María Estevan Bolea (PPE) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: Petroleumkoks

Vilka egenskaper har petroleumkoks och hur många procent svavel och miljondelar klor, fluor, bly, zink, koppar, krom, nickel, kadmium respektive vanadin och övriga ämnen innehåller det?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar*(14 november 1997)*

Petroleumkoks har en svavelhalt på mellan 2 och 6,5 %. Halten av tungmetaller ligger under 1 000 per miljon (ppm). Bland dessa tungmetaller varierar vanadiumhalten mellan 200 och 400 ppm. Petroleumkokset har ett högt energivärde, som ligger runt 7 780 kilokalorier per kilo.

(98/C 134/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3273/97**från Gianni Tamino (V) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: Planer på utrotning av grå sibiriska ekorrar

Enligt den italienska dagstidningen "L'Unità" av den 27 juli 1997 har Storbritannien och Belgien inför Europeiska unionen lagt fram ett krav på program för utrotning av den grå sibiriska ekorren, detta på grund av oro över att djurets utbredning över allt större områden skett på bekostnad av den infödda röda ekorren. I Italien har ett sådant projekt vid universitetet i Turin, godkänt av Nationella institutet för vilda djur, stoppats av rättsväsendet då det ansetts strida mot landets jaktnormer.

Har kommissionen bekostat dylika projekt som syftar till att utrota den grå sibiriska ekornen? Enligt oberoende experter har inte det ekologiska problemet orsakats av djuren i sig. Anser man det inte mot denna bakgrund lämpligt att endast finansiera program som innebär förflyttning av de grå sibiriska ekorrarna utan att de dödas, alternativt minskning av deras reproduktiva förmåga?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(6 november 1997)

Den grå ekornen (*sciurus carolinensis*) är en främmande art som har förts in i Europa. Den hör hemma i Nordamerikas lövskogar och etablerade sig i vilt tillstånd i Förenade kungariket på 1890-talet. 1913 fördes den in i Irland och relativt nyligen i Italien.

Arten finns inte förtecknad i bilagan till rådets direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽¹⁾. Följaktligen tillhör inte skyddet av denna art gemenskapens behörighetsområde.

Det finns inga kända bevis på att den grå ekornen har någon skadlig växelverkan med några arter eller livsmiljöer av betydelse för gemenskapen. Dess skadliga inverkan på den inhemska röda ekornen (*scirius vulgaris*) är dock välkänd och dokumenterad.

Det som är oroande beträffande det kontinentala beståndet av grå ekorre (i Italien och alla andra platser där den förts in i vilt tillstånd) är att arten kan breda ut sig och bli ett allvarligt hot mot andra inhemska vilda djurarter. Det är huvudsakligen av denna anledning som man vidtagit åtgärder för att kontrollera beståndet av denna exotiska art. Det finns inte några kända gemenskapsfinansierade projekt eller program som har gett direkt stöd till denna typ av åtgärder.

Alternativa kontrollmetoder, såsom immunologiskt baserad födelsekontroll, undersöks för närvarande på nationell nivå.

Avslutningsvis tycks det tillhöra medlemsstaternas behörighetsområde att hantera beståndet av grå ekorre.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(98/C 134/171)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3275/97

från Florus Wijsenbeek (ELDR) till kommissionen

(20 oktober 1997)

Ämne: Domslut i Belgien

Känner kommissionen till att EG-domstolen i en dom från 1985 har förbjudit de belgiska universiteten att tillämpa en högre studieavgift för utländska studenter än den man tillämpar för belgiska studenter? (Domstolens dom av den 13 februari 1985 i mål 293/83.)

Känner kommissionen dessutom till att EG-domstolen tre år senare förkunnade ett domslut som innebar att alla studenter som erlagt en för hög studieavgift hade rätt att kräva tillbaka det belopp som betalats för mycket (Domstolens dom av den 2 februari 1988 i mål 24/86.) och att en domstol i Antwerpen med anledning härav 1988 dömde belgiska staten att återbetala tusentals gulden (Antwerpens domstols dom av den 30 juni 1988 i mål 11582.)?

Känner kommissionen slutligen till att den belgiska staten, trots ovannämnda domslut och trots de upprepade försök att erhålla återbetalning som gjorts av såväl personer som lurats att betala för höga studieavgifter som genom det nederländska utrikesdepartementet, fortfarande inte har återbetalat sin skuld?

Instämmer inte kommissionen i att det är oacceptabelt att en medlemsstat under så lång tid underlåter att efterleva ett domslut till förmån för en medborgare i en annan medlemsstat.

Har kommissionen för avsikt att vidta åtgärder i detta ärende?

Om ja, vilka? Om nej, varför inte?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(21 november 1997)*

Kommissionen har full kännedom om det rättsfall som parlamentsledamoten hänvisar till.

Till följd av detta rättsfall inledde kommissionen ett överträdelseförfarande mot Belgien, bland annat på grundval av det faktum att Belgien fortsatte att hindra vissa studerande från gemenskapen att återfå de högskoleavgifter (s.k. minerval) som de inte hade behövt betala. Enligt domstolen hade Belgien brutit mot EG-lagstiftningen "genom att på ett godtyckligt sätt begränsa möjligheten att återfå de högskoleavgifter (minerval) som inte hade behövt betalas enligt EG-lagstiftningen endast till de EG-medborgare som inlett rättsligt förfarande före den 13 februari 1985..."⁽¹⁾.

Kommissionen anser att den belgiska lagstiftningen fortfarande inte överensstämmer med EG-lagstiftningen vad gäller rätten att få tillbaka olagliga avgifter, och har inlett ett överträdelseförfarande med ledning av artikel 171 i EG-fördraget för att Belgien har underlåtit att efterkomma domstolens dom. Detta förfarande pågår för närvarande.

⁽¹⁾ Dom av den 3 maj 1994, kommissionen mot Belgien, ärende 47/93. REG 1994, s.1-1593.

(98/C 134/172)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3276/97**från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) till kommissionen***(13 oktober 1997)*

Ämne: Förslag till stadsbebyggelse i våtmarksområdet Marjal de Xeraco

Europeiska kommissionen finansierade 1993 på grundval av LIFE-förordningen ett nät med naturskyddsområden för bevarandet av fiskarten "samaruc" (*Valencia hispanica*), som omfattas av bilaga II i det så kallade habitatdirektivet. Våtmarksområdet Marjal de Xeresa i den självständiga provinsen Valencia ingår i detta nät av naturskyddsområden, vilket innebär ett första steg till för att utnämnas till särskilt skyddsområde och kunna ingå i det europeiska Natura 2000-nätet.

Nyligen framlades ett förslag på stadsbebyggelse i detta våtmarksområde, ett förslag som förväntas godkännas av de lokala och provinsiella myndigheterna.

Känner kommissionen till detta förslag till stadsbebyggelse? Har den undersökt om det kan vara till men för det naturskyddsområde som har erhållit stöd från kommissionen?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(4 november 1997)*

Kommissionen kände inte till dessa uppgifter.

Med tanke på att Marjal de Xeraco är ett av de områden som ingår i projektet för bevarande av våtmarksområden och skapande av ett nät av naturreservat för fiskarten *Valencia hispanica*, ett projekt som erhåller stöd från gemenskapen via programmet Life Nature, kommer kommissionen att vända sig till de regionala myndigheterna – som är avtalsparter – för att begära upplysningar i ämnet.

(98/C 134/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3288/97**från Edith Müller (V) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: Urvalsförfarande vid rekrytering av ekonomiassistenter (EUR/B/105)

Kommissionen avslutade nyligen ett urvalsförfarande för rekrytering av ekonomiassistenter (EUR/B/105). Kan kommissionen ange antalet sökande, fördelade på kön och nationalitet, när det gäller samtliga steg i detta förfarande (skriftlig ansökan, tillträde till det skriftliga provet, tillträde till det muntliga provet, förteckning över godkända sökande)?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(27 november 1997)*

Nämnda uttagningsprov avslutades i juni 1997 med att 148 kandidater fördes upp på reservlistan.

Information om uttagningsprovets olika delar återfinns i den sammanställning som sänts direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/174)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3289/97**från Wolfgang Kreissl-Dörfler (V) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: OECD-förhandlingar om det multilaterala avtalet om investeringar (MAI)

Kommissionen tar i sitt meddelande "Världsomspännande direktinvesteringar på lika villkor" (KOM(95)0042 — C4-0118/95) upp utvecklingsländernas specifika önskemål i samband med utländska direktinvesteringar. I meddelandet anges att dessa länder har ett särskilt intresse av att utländska direktinvesteringar bidrar till en utveckling av de mänskliga resurserna och att multinationella företag accepterar ett socialt ansvar då de agerar i värdlandet. Likaså anges att dessa länder framför allt vill förhindra att investeringar motiveras av låga standarder på miljöområdet och på det sociala området, eller att länder sänker dessa standarder ytterligare för att locka till sig utländska direktinvesteringar. Enligt meddelandet bör gemenskapen därför diskutera ytterligare skyddsåtgärder, till exempel uppförandekodexar för multinationella företag, i syfte att uppfylla dessa önskemål som ett komplement till de generella principerna för att säkerställa ett fritt flöde för och skydd av investeringar.

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att säkerställa att multinationella företag respekterar sociala, ekonomiska och ekologiska standarder? Hur långt har diskussionen om att införa uppförandekodexar för multinationella företag kommit?

Svar från Leon Brittan på kommissionens vägnar*(13 november 1997)*

Kommissionen vidhåller sin uppfattning att en sänkning av miljökrav och sociala krav för att locka till utländska direktinvesteringar bör undvikas och det gäller inte bara i utvecklingsländerna. Kommissionen ställer sig därför positiv till en bestämmelse härom, vilket för närvarande diskuteras vid förhandlingarna om ett multilateralt investeringsavtal (MIA).

Kommissionen stöder även förslagen om att införliva OECD:s riktlinjer för multinationella företag i MIA.

Till sist skulle kommissionen vilja påpeka att det finns föga bevis på att utländska direktinvesteringar strömmar till länder i tredje världen i syfte att dra nytta av lägre miljökrav eller sociala krav eller att dessa krav har sänkts för att locka till utländska investeringar.

(98/C 134/175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3290/97**från Wolfgang Kreissl-Dörfler (V) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: OECD-förhandlingar om det multilaterala avtalet om investeringar (MAI)

I rådets riktlinjer av den 27 november 1995 för OECD-förhandlingarna om det multilaterala avtalet om investeringar (MAI) anges att det under förhandlingarna skall säkerställas att berörda icke-OECD-länder informeras och att samråd sker med dem.

Har samråd ägt rum mellan kommissionen och AVS-staterna om MAI:s betydelse och konsekvenser för dessa stater? Hur långt har förhandlingarna om MAI kommit inom OECD?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar*(19 november 1997)*

Staterna i Afrika, Västindien och Sillahavsområdet (AVS) deltar i vittomfattande diskussioner om globaliserings effekt på investeringsflödet samt om eventuella regler för dessa flöden inom Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) och i världen. Under de senaste månaderna har såväl Förenta nationernas konferens om handel och utveckling (UNCTAD) som Världshandelsorganisationen (WTO) inrättat arbetsgrupper för dessa frågor. Kommissionen och gemenskapen spelar en konstruktiv nyckelroll inom dessa arbetsgrupper. Dessutom har kommissionen tagit aktiv del i OECD:s verksamhet som syftar till att informera länder som inte är med i OECD om förhandlingarna rörande det multilaterala avtalet om internationella investeringar (MIA).

Förhandlingarna har fortskridit i god takt varför det tycks möjligt att avsluta dem i tid till det av OECD:s ministrar överenskomna datumet för slutförande, nämligen maj 1998. Ett antal viktiga politiska frågor återstår dock att avgöra som till exempel frågan om MIA:s tillämpning på alla nivåer i statsförvaltningen, omfattningen av de allmänna undantagen samt undvikandet av andrahandsbojkotter vid investeringar (som, till exempel, Helms Burton-lagen i USA).

(98/C 134/176)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3291/97**från Wolfgang Kreissl-Dörfler (V) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: OECD-förhandlingar om det multilaterala avtalet om investeringar (MAI)

I nuvarande version skulle det multilaterala avtalet om investeringar strida mot nationella och internationella åtgärder för att främja miljöskyddet och en hållbar utveckling. Både Agenda 21 och ramkonventionen om klimatförändring betonar tekniköverföringens betydelse för miljöskyddet, men efter det att MAI godkänts skulle nationell lagstiftning på detta område kunna strida mot MAI.

Hur avser kommissionen att säkerställa att de mål som anges i Agenda 21 och andra internationella miljöskyddsavtal inte ifrågasätts genom MAI?

Svar från Leon Brittan på kommissionens vägnar*(19 november 1997)*

Kommissionen är fullt medveten om att även andra nationella och internationella åtgärder som syftar till att förbättra miljöskyddet och främja en hållbar utveckling har stor betydelse. Bestämmelserna i det multilaterala investeringsavtalet är inte avsedda att på något sätt undergräva, försvaga eller ifrågasätta målen i Agenda 21 eller andra internationella miljöavtal och inte heller parternas möjligheter att genomföra miljöåtgärder på nationell nivå. Kommissionen deltar aktivt i diskussionerna, särskilt i syfte att säkerställa att miljöhänsen införlivas på ett lämpligt sätt i avtalet, och den åtar sig därför till fullo att försöka uppnå detta.

(98/C 134/177)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3301/97**från María Sornosa Martínez (GUE/NGL) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: Oroväckande hög dödlighet bland fåglar i El Fondo de Elche

I våtmarksområdet El Fondo de Elche i staden Crevillente i regionen Valencia finns 80 % av Europas population av marmoränder. Marmoranden är en skyddad fågelart för vilken våtmarksområdet får bidrag genom de två gemenskapsprojekten Life. Det ena av dessa program syftar till att förbättra infrastrukturen och bevara våtmarker, och i det andra läggs tonvikten på att skydda marmoranden. Den 29 september besökte en

européisk miljödelegation området, för att undersöka hur projekten utvecklades, och man kunde då konstatera den ekologiska katastrof som förorsakat det höga dödstalet bland fåglarna. Dödsfallen bland fåglarna har under de senaste dagarna spritt sig till fiskarna, men det regionala miljöministeriet vägrar att sätta händelserna i samband med varandra.

De undersökningar som hittills gjorts av de autonoma regionernas myndigheter har ännu inte presenterats, men de analyser som parkens ägare, sammanslutningen Riegos de Levante, gjort sätter dödsfallen i samband med förekomsten av organisk fosfor som används inom bekämpningen av insekter och av epidemier som drabbar jordbruksgrödorna.

1. Planerar kommissionen att anlita sina egna experter för att undersöka ovannämnda händelser?
2. Kan kommissionen informera om vilka åtgärder man kommer att vidtaga om det organiska fosforet visar sig vara orsaken till att djuren dör?
3. Vad kommer kommissionen att göra för att återställa den ekologiska jämvikten i området och underlätta utvecklingen av de projekt som påbörjats?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(13 november 1997)

1. Kommissionen har inte för avsikt att genomföra en egen undersökning. Förvaltningen av särskilda bevarandeområden faller på de spanska myndigheternas ansvar, i detta fall alltså det autonoma området Valencia.
2. Enligt de uppgifter som kommissionen förfogar över pågår redan analyser för att fastställa orsakerna för denna mortalitet, och för att finna de eventuellt ansvariga. Dessa analyser genomförs på de regionala myndigheternas initiativ.
3. Inom ramen för Life-Nature-programmet samfinansierar kommissionen vissa skydds- och förvaltningsåtgärder inom detta våtmarksområde, till förmån för området och dess mest representativa arter (uppköp av en betydande del av våtmarken, reparation av en kanal som vållat många andkullars död, förvaltning av livsmiljöer för att förbättra områdets mottagningsförmåga).

(98/C 134/178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3313/97

från John Iversen (PSE) till kommissionen

(20 oktober 1997)

Ämne: Transporter av kalvar

Kan kommissionen säga i exakta siffror hur många kalvar som transporteras till Nederländerna från andra EU-länder för att uppfödats i trånga bås?

Står detta i överensstämmelse med gällande bestämmelser på området för djurtransporter?

Anser kommissionen att dessa transporter är etiskt försvarbara?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(25 november 1997)

Enligt kommissionens siffror (Comext) skickades 365 182 kalvar till Nederländerna från de andra medlemsstaterna under 1996. Kommissionen har ingen statistik på hur många av dessa kalvar som föddes upp i trånga bås. I Nederländerna hålls emellertid omkring 25 % av kalvarna i grupp.

Transport av kalvar tillåts om kraven i direktiv 91/628/EEG om skydd av djur vid transport ⁽¹⁾ efterlevs. Kommissionen är inte medveten om att några överträdelser mot detta direktiv har skett vid transport av kalvar till Nederländerna. Om transporten av kalvarna sker i enlighet med kraven i direktivet skall det inte finnas några invändningar ur djurhälsosynpunkt.

⁽¹⁾ EGT L 340, 11.12.1991.

(98/C 134/179)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3314/97
från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen
(20 oktober 1997)

Ämne: Tjänstemäns placering i lönegrad

Under de gångna åren har båda delarna av budgetmyndigheten bemödat sig om att stoppa personalkostnaderna.

Därför är de rapporter ännu konstigare, enligt vilka rådet under den senaste tiden har anställt tjänstemän i en högre lönegrad än det uttagningsprov de avlagt. Dvs. det har uppenbarligen kunnat hända att exempelvis någon som bestått uttagningsprovet för lönegrad A7 anställs i lönegrad A5. Ifall att han sedan gick över till kommissionen skulle han tas över som en tjänsteman i lönegrad A5, medan hans kollega som började sin anställning i kommissionen fortfarande arbetade inom lönegrad A7. Jag ställer därför följande frågor:

1. Känner ni till denna anställningspraxis?
2. Anser ni att denna praxis är försvarbar i andan av en sammanhängande personalpolitik för EU-institutionerna?
3. Vilka åtgärder ämnar ni vidta för att avskaffa denna praxis?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(4 december 1997)

Parlamentsledamoten belyser i sin fråga att rådet anställt en person i lönegrad A5 som klarat uttagningsprovet för lönegraderna A7/6. Denna praxis är helt okänd för kommissionen som aldrig skulle kunna godta ett sådant förfarande för sina anställningar. En person som klarar uttagningsprovet för en viss tjänsteklass placerar alltid i denna tjänsteklass och aldrig i någon annan.

Det kan däremot hända, särskilt vad gäller det senast anordnade uttagningsprovet till lönegraderna A5/4 i samband med utvidgningen, att en person som har klarat uttagningsprovet till lönegraderna A7/6 och anställs av en institution, är kvalificerad att söka till ett uttagningsprov till lönegraderna A5/4 som anordnas av denna institution eller av en annan. En tjänsteman i lönegraderna A7/6 kan mycket väl samtidigt ha den efterfrågade yrkeserfarenheten och få sin ansökan godtagen enligt reglerna. Om uttagningsprovet klaras kan den sökande helt enligt reglerna också begära en anställning i en av lönegraderna A5/A4 vid sin institution eller en annan.

Om en av kommissionens tjänstegrenar förfogar över en tjänst och önskar anställa den person som klarat uttagningsprovet på denna tjänst, får inte förvaltningen avslå detta. I fall den sökande finns med på en förteckning över reserver från ett uttagningsprov vid en institution, kan personen i fråga överföras till en annan institution, vilket är en välkänd praxis inom förvaltningen. Kommissionen tillämpar emellertid alltid detta förfarande med största försiktighet.

(98/C 134/180)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3316/97
från Klaus Lukas (NI) till kommissionen
(20 oktober 1997)

Ämne: Yttranden om ansökarländerna inför östutvidgningen

Europeiska rådet i Köpenhamn gav kommissionen i uppdrag att undersöka de etniska minoriteternas ställning i sina yttranden om ansökarländerna. Nu har kommissionen förmått att på 1400 sidor inte slösa ett endaste ord på situationen för de tyska respektive tyskspråkiga minoriteterna i Polen, Tjeckien, Ungern, Slovakien, Slovenien, Rumänien och Litauen.

Kan kommissionen som ett resultat av sitt årslånga forskningsarbete, land för land beskriva de tyska folkgruppernas storlek och deras rättsstatus, inbegripande de åtgärder som vidtagits i fråga om minoritetsskydd (parlamentarisk representation, lokalt självbestämmande, rätt att använda sitt modersmål vid kontakt med myndigheterna, egna skolor, tidningar, elektroniska media, tvåspråkiga ortsnamnsskyltar osv.)

Avser kommissionen att inom ramen för förberedelsestrategin försöka påverka sådana ansökarländer som uppvisar de största bristerna i fråga om sina tyska minoriteter, så att de så snart som möjligt rättar till dessa brister?

Vilka Phare-medel har kommissionen hittills ställt till tyska minoriteters förfogande inom ramen för sin rubrik rörande det civila samhället och demokratiseringen?

Vilka och hur mycket medel har ställts till andra etniska gruppers förfogande?

Vilka konkreta resultat har programmet hittills uppvisat?

Hurudan kontroll av resultaten utför man inom detta program?

Kommer programmet att fortsätta i oförändrad form? Om ja, varför? Om inte, varför inte?

Svar från Hans van den Broek på kommissionens vägnar

(27 november 1997)

De viktigaste sakförhållandena vad gäller situationen för de minoritetsgrupper som är av tysk härstamning eller tysktalande framgår till stor del enligt kommissionens mening av den allmänna beskrivning som lämnades av kommissionen i dess yttrande om minoritetsbefolkningens situation i ansökarländerna. Av den beskrivningen framgår det att dessa minoritetsgrupper som omfattar relativt få människor, enligt de uppgifter som kommissionen förfogar över, vanligtvis inte är utsatta för diskriminering. De åtnjuter, i de länder där de är stadigvarande bosatta, samma rättigheter som andra minoritetsgrupper, inbegripet kollektiva rättigheter (exempelvis parlamentarisk representation i Polen och Rumänien, regionala och lokala minoritetsråd i Ungern och Rumänien, representation i det tjeckiska nationalrådet och i det nationella minoritetsrådet i Rumänien, rätt att använda tyska språket i administrativa handlingar på de orter där den tyska minoritetsbefolkningen överstiger 20 %, rätt att bevara sin kulturella identitet, sitt språk och sina traditioner). Kommissionen erinrar för övrigt om att förpliktelsen att bevilja särskilda rättigheter, i enlighet med Europarådets konventioner, är begränsad till minoritetsgrupper som omfattar relativt många människor.

Kommissionen ber att få göra parlamentsledamoten uppmärksam på att även om yttrandena inte innehöll en ingående beskrivning av de tyska minoritetsgruppernas situation i samtliga ansökarländer gjordes en uttrycklig hänvisning till den i yttrandena om Polen och Ungern. Kommissionen kommer inom ramen för förberedelsestrategin även i fortsättningen att föra en politik som syftar till att förbättra situationen för minoritetsgrupperna, även de tyska, om detta skulle visa sig nödvändigt.

I länderna i Central- och Östeuropa tas inom ramen för de nationella Phare-programmen hänsyn till minoritetsfrågorna i samband med projekt på många olika områden, däribland utbildning, rättsliga frågor, hälsa, social trygghet och sysselsättning. I detta sammanhang har Phares program för utveckling av det civila samhället, vilket ingår i Phares nationella program för Polen, Tjeckien, Slovakien, Bulgarien, Rumänien och Litauen, en särskilt viktig uppgift när det gäller att ta itu med minoritetsfrågorna.

Gemenskapen har även inrättat ett Phare-program vid namn Lien på 10 miljoner ecu årligen som stödjer icke-statliga organisationers projekt i hela Central- och Östeuropa. Flera av Phare-Lien-projekten har minoritetsfrågor på sitt program. Genom Phares demokratiprogram som riktar sig till länderna i Central- och Östeuropa och som uppgår till 10 miljoner ecu årligen finansieras en mängd olika projekt med anknytning till minoritetsfrågor.

Medvetenheten om situationen för minoritetsgrupperna i området har genom ovanstående program ökat vilket bland annat har lett till försök att för dessa minoritetsgruppers räkning ordna socialt stöd, utbildningsmaterial och information om juridiska rättigheter.

Projekt finansierade med medel från dessa program står under noggrann kontinuerlig kvalitetsmässig och ekonomisk kontroll. För varje kontrakt gäller stränga rapporteringskrav och formella kontroller före varje betalning. Effekterna av projekten övervakas och utvärderingsrapporter upprättas. Hela demokratiseringsprogrammet har nyligen genomgått en noggrann utvärdering och resultatet av denna kommer inom kort att offentliggöras. Kommissionen föreslår att programmet bibehålls i framtiden, men överväger flera förändringar efter utvärderingen av programmet under förutsättning att tillräckliga budgetanslag står till förfogande.

(98/C 134/181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3317/97**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen***(20 oktober 1997)***Ämne:** Hantering av använda katalysatorer

Det är ganska många år sedan man i Grekland beslutade att bilar i bruk skall vara utrustade med katalysatorer och hundratusentals har redan tagits i bruk. Detta innebär också att det nu blivit dags att byta ut många av dessa. Enligt kommissionens svar på min senaste fråga angående detta (1808/96) ⁽¹⁾ "håller man på att utarbeta ett förslag angående de fordon som skall tas ur bruk,.....men förarbetena i anslutning till förslaget har ännu inte slutförts".

Jag vill fråga kommissionen om förarbetena i anslutning till förslaget om fordon som skall tas ur bruk nu har slutförts, om katalysatorerna som avlägsnas från de fordon som tas ur bruk utgör en fara för miljön och folkhälsan, samt om kommissionen idag har uppgifter om hur man i Grekland sköter hanteringen av använda bilkatalysatorer?

⁽¹⁾ EGT C 385, 19.12.1996, s. 41.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(1 december 1997)*

De förarbeten som nämns av kommissionen i dess svar på fråga 1808/96 från Mihail Papayannakis är nu avslutade, och ett förslag till direktiv om uttjänta fordon antogs av kommissionen den 9 juli 1997 ⁽¹⁾. Detta innehåller åtgärder för att förebygga avfall från uttjänta fordon och för att samla in, behandla, materialåtervinna och återvinna sådana fordon, och vidare övervaknings- och upplysningsåtgärder. I synnerhet innehåller den kvantifierade mål för återanvändning, materialåtervinning och återvinning av uttjänta fordon.

Med tanke på det hot begagnade katalysatorer kan komma att utgöra för miljön och folkhälsan krävs det i förslaget att medlemsstaterna ser till att fordonen miljöbehandlas före all vidare behandling. Däri ingår ett miljömässigt säkert borttagande och lagring av katalysatorer i och för återvinning. Förslaget innehåller inte något särskilt återvinningskrav för katalysatorer utan anger återvinnings- och materialåtervinningsnormer för hela fordonet. I direktivet krävs bland annat att medlemsländerna ser till att 85 % av fordonets vikt återanvänds eller återvinns år 2005 (95 % år 2015) och att 80 % återanvänds eller materialåtervinns (85 % år 2015).

Kommissionen har för tillfället inga upplysningar om hur begagnade katalysatorer tas till vara i Grekland.

⁽¹⁾ KOM(97) 358 slutlig.

(98/C 134/182)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3321/97**från Joaquín Sisó Cruellas (PPE) till kommissionen***(20 oktober 1997)***Ämne:** Televisionen och de döva i Europa

Televisionens roll som informations- och underhållningsmedium för döva blir allt viktigare. Några reella tekniska svårigheter att anpassa TV-mediet till hörselskadade människors behov finns inte i dag, även om denna anpassning sker på olika sätt och går olika fort i de olika medlemsstaterna.

Skulle kommissionen kunna upplysa mig om det finns någon form av stöd riktat till de europeiska televisionsbolagen, för framställning av ett större antal program anpassade för döva?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar*(27 november 1997)*

Textning av TV-program är i vissa medlemsstater den vanligaste metoden för att översätta program på främmande språk till det nationella språket. Textning är även det normala sättet att anpassa program för döva.

Bland de incitament som inrättats genom Media II-programmet finns ett stödsystem i form av lån till gränsöverskridande distribution av audiovisuella program (inklusive TV-program). Generellt sett är kostnader för dubbing och textning emellertid inte ersättningsbara. Även om rådets beslut 95/563/EG av den 10 juli 1995 om genomförandet av ett program för att stimulera utveckling och distribution av europeiska audiovisuella verk (Media II – Utveckling och distribution) (1996 – 2000) ⁽¹⁾ således inte uttryckligen föreskriver några mål mot att anpassa program för döva, bidrar programmet indirekt till en ökning av antalet program som anpassas för denna grupp genom incitamenten att öka gränsöverskridande distribution av TV-program.

⁽¹⁾ EGT L 321, 30.12.1995.

(98/C 134/183)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3322/97**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: De norska odlingarna av lax i kassar: ett hot för det unika beståndet av vild lax i Tana älv

Norska staten har i strid mot de regionala miljömyndigheternas samt den finsk-norska gränsvattenkommissionens rekommendationer beviljat tillstånd att i betydande omfattning odla lax i kassar i Tanafjorden.

Genom att tillåta odling av lax i kassar i Tanafjorden har norska staten visat prov på stor ansvarslöshet. Odlingarna i kassar i Tanafjorden ökar riskerna för att laxsjukdomar skall spridas och arvmassan hos den vilda laxen i Tana försämrats. En utrotning av det vilda laxbeståndet skulle ha oanade följder för hela älvdalen.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att man skall kunna förhindra den miljöfara som den norska laxen, vars marknadsandel är störst i EU, utgör för Tana älvdal?

Svar avgivet av Emma Bonino på kommissionens vägnar*(27 november 1997)*

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P2907/97 från Heidi Anneli Hautala ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 35.

(98/C 134/184)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3323/97**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen***(20 oktober 1997)*

Ämne: Utbyte av rör i vattenledningssystem

Den nationella pressen har under den senaste tiden lagt stor vikt vid en uppgift från Bryssel om att unionen planerar att byta ut de rör i vattenledningssystemen som installerats efter ett visst datum. Anledningen är den förmodade risk de innebär på grund av att de innehåller mer bly än vad de normala gränsvärdena tillåter.

Kan kommissionen:

1. bekräfta om uppgiften är riktig?
2. om så är fallet, bättre redogöra för förslagets utformning?
3. ange när arbetet skall vara slutfört?
4. ange om den har gjort en förhandsberäkning av kostnaden för arbetet?
5. ange om den har bedömt reaktionerna, inbegripet psykologiska reaktioner, gentemot unionen från husägare som under de senaste åren har fått större utlägg på grund av den restriktiva skatte- och budgetpolitik som regeringarna har infört för att uppnå målen för den gemensamma valutan?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(26 november 1997)

Bly är ett giftigt ämne som lagras i skelettet. Spädbarn, barn upp till sex års ålder och gravida kvinnor är de grupper som är mest utsatta för de hälsorisker som förknippas med bly. Bly har en giftig verkan både på det centrala och perifera nervsystemet och förorsakar bland annat subencefalopatisk-neurologiska störningar och beteenderubbningar. Världshälsoorganisationen har föreslagit ett riktvärde, baserat på hälsoeffekter, på 10 µg/l, vilket får allmänt stöd av experter världen över. Kommissionen har beslutat att förorda detta värde i sitt förslag till ändring av dricksvattendirektivet ⁽¹⁾. Samtliga medlemsstater delar åsikten att gränsvärdet 10 µg/l är lämpligt. Det nuvarande gränsvärdet för bly är 50 µg/l. För att kunna klara det nya värdet, krävs att man byter ut rör och ledningar som innehåller bly.

Kommissionen är medveten om förslagets praktiska och finansiella konsekvenser. Kommissionen har därför föreslagit en övergångsperiod på femton år innan det nya gränsvärdet för bly träder i kraft. Detta är ett undantag från övriga bestämmelser i det föreslagna direktivet som har en allmän övergångsperiod på fem år. Under perioden fem till femton år kommer ett gränsvärde på 25 µg/l att gälla. Vid sin första behandling av förslaget krävde Europaparlamentet tio år i stället för femton. Kommissionen anser att en övergångsperiod på femton år för bly är en rimlig kompromiss med tanke på de motiveringar som presenteras ovan.

Vid rådsmötet för miljöfrågor i oktober 1997 uppnåddes politisk enighet om en gemensam ståndpunkt om förslaget till dricksvattendirektiv ⁽²⁾. Ståndpunkten innehöll gränsvärdet 10 µg/l för bly och en övergångsperiod på femton år för att klara gränsvärdet.

Kostnaderna för att klara gränsvärdet uppskattas till mellan 27 000 och 37 000 miljoner ecu (uppskattningen gäller tolv medlemsstater eftersom undersökningen genomfördes 1994). Ägare till privata fastigheter kommer att informeras om fördelarna med att byta ut ledningar och rör som innehåller bly, men de kommer inte att vara juridiskt skyldiga att byta ut dem enligt gemenskapslagstiftningen.

⁽¹⁾ EGT C 131, 30.5.1995.

⁽²⁾ EGT C 213, 15.7.1997.

(98/C 134/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3330/97

från Christoph Konrad (PPE) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: Italiens kränkning av gemenskapsrätten

1. Innebär det en kränkning av gemenskapsrätten att en EU-medborgare (oavsett nationalitet) måste kunna uppvisa ett intyg om bosättning i Italien för att få lov att inregistrera ett motorfordon i detta land?
2. Innebär de italienska bestämmelserna som föreskriver att en medborgare i detta land som är bosatt i utlandet men samtidigt driver ett företag i Italien, utan att kunna uppvisa ett intyg om bosättning i Italien inte har rätt att inregistrera ett motorfordon i detta land, en kränkning av gemenskapsrätten?

Svar avgivet av Mario Monti på kommissionens vägnar*(8 december 1997)*

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-2945/97 från Cristiana Muscardini ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 117, 16.4.1998, s. 108.

(98/C 134/186)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3331/97**från Thomas Mann (PPE) till kommissionen***(22 oktober 1997)*

Ämne: Möjligheterna att genomföra EU-åtgärder på kommunal nivå

Exempelvis när det gäller EU-åtgärder till förmån för äldre personer har kommuner i min valkrets vid upprepade tillfällen framhållit att EU:s stödprogram offentliggörs med alltför kort varsel och har en för kort tidsfrist för ansökningar. Av denna anledning framförs ofta kritik om att det i Europa finns "alibiprogram".

Att sammanställa de detaljerade handlingarna innebär stora svårigheter för dem som ansöker. Härtill kommer den tid som krävs för beslut av kommunfullmäktige som innebär att kommissionens tidsfrister redan beroende på det rättsligt reglerade förfarandet inte kan uppfyllas.

Jag riktar därför följande frågor till kommissionen:

1. Hur informeras kommunerna om dessa stödprogram och hur avser kommissionen att förbättra det ofta otillräckliga informationsflödet?
2. Varför är tidsfristen för ansökningar för dylika program så kort?
3. Vilka möjligheter ser kommissionen när det gäller att förlänga tidsfristen för ansökningar på ett lämpligt sätt?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(27 november 1997)*

1. Riktlinjerna för ansökningar som gäller budgetpost B3-4104 — åtgärder till förmån för äldre — sändes till de berörda ministerierna i alla medlemsstater och till de främsta europeiska, icke-statliga organisationer som arbetar med äldre människor. En betydande mängd riktlinjer för ansökningar sändes även till dem som begärt att få dem från kommissionen. Kommissionen skall emellertid överväga hur man i framtiden på ett bättre sätt skall kunna informera om att medel kan sökas och villkoren för detta.

2. Förenade kungariket ifrågasatte den rättsliga grunden för kommissionens fördelning av medel i 1996 års budgetpost för åtgärder till förmån för äldre och förde ärendet till Europeiska gemenskapernas domstol. Domstolen beslöt att kommissionen inte skulle få göra några utbetalningar som gällde denna budgetpost förrän domen hade fallit. Det brittiska ingripandet gjorde det nödvändigt att bedöma hur väl budgetposten för 1997 fungerar. Som en följd av detta var det inte möjligt att sända ut riktlinjerna tidigare.

3. Kommissionen överväger alla ansökningar om förlängning av tidsfrister. Men för att garantera att alla ansökningar behandlas lika tillämpas den allmänna principen om att samma tidsfrist gäller för alla ansökningar.

(98/C 134/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3335/97**från Patricia McKenna (V) till kommissionen***(22 oktober 1997)*

Ämne: Upparbetningsanläggningen i Sellafield i Storbritannien

Europeiska kommissionen avgav den 10 september i år ett yttrande över lagringen av kärnavfall från upparbetningsanläggningen i Sellafield i Storbritannien.

På grundval av information från British Nuclear Fuels Ltd (BNFL) som driver anläggningen, från den brittiska regeringen och från en "grupp experter", beslutade kommissionen enligt uppgift att avfallet från denna anläggning sannolikt inte skulle kunna ge upphov till någon radioaktiv kontamination av betydelse vad gäller hälsa, vatten, jord eller någon annan medlemsstats luftrum.

Kan kommissionen mer detaljerat redogöra för de uppgifter som tillhandahålls av British Nuclear Fuels Ltd, av den brittiska regeringen och av "experterna" i frågan? Vem ingick i denna "grupp av experter" och på vilka grunder utsågs de?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(25 november 1997)*

De allmänna uppgifter som kommissionen erhåller i enlighet med artikel 37 i Euratomfördraget tillhandahålls av den medlemsstat (dvs. regeringen) där planen genomförs, inte av operatören. Kommissionen har ingen befogenhet att lämna ut sådana uppgifter; däremot kan medlemsstaten som överlämnar uppgifterna göra detta om en individ eller en organisation frågar efter dem.

Expertgruppen som omnämndes i kommissionens yttrande om allmänna uppgifter är den grupp som Vetenskapliga och tekniska kommittén utnämnde i enlighet med artikel 31 i det syfte som anges i artikel 37. Medlemmarna utnämns på grundval av sin sakkunskap rörande utvärderingen av de allmänna uppgifter som överlämnas till kommissionen.

(98/C 134/188)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3337/97**från David Hallam (PSE) till kommissionen***(22 oktober 1997)*

Ämne: Utbetalning av lagstadgad moderskapspenning och 16-veckorsregeln i Förenade kungariket

Är kommissionen medveten om att enligt bestämmelser i Förenade kungariket är en kvinna som före 16:e veckan av graviditeten byter från ett arbete till ett annat inte berättigad till lagstadgad moderskapspenning, vare sig från den forna eller nya arbetsgivaren? Om hon däremot hade varit gravid i 25:e veckan när hon började en ny tjänst skulle hennes forna arbetsgivare ha varit betalningsskyldig och om hon blivit gravid samma dag hon började en ny tjänst, skulle hennes nya arbetsgivare ha varit betalningsskyldig, med rätt till återbetalning från det statliga sociala försäkringssystemet.

Anser inte kommissionen att detta är en grovt orättfärdig situation, i synnerhet när den drabbar kvinnor vars lön utgör familjens huvudsakliga inkomstkälla och som inte haft några avbrott i sin anställning?

Anser kommissionen det vara korrekt att om arbetsgivaren enligt europeisk lag inte har rätt att låta sin bedömning om att anställa eller inte påverkas negativt av att kvinnan är gravid (fallet Dekker) så skall en kvinnlig anställd tvingas till ett läge där hon måste tacka nej till ett arbete, enbart för att hon inte har rätt till lagstadgad moderskapspenning på 90 procent under sex veckor?

I domen från Europeiska gemenskapernas domstol i fallet Dekker (C-177/88) kan graviditet, som generaladvokat Darmon så träffande beskrev det, aldrig angå någon mer än kvinnan: att ta en graviditet med i beräkningen för att rättfärdiga att man nekar henne anställning är därför, av naturliga skäl, diskriminering direkt relaterad till kön. Kan kommissionen hålla med om att det är lika diskriminerande för en kvinna att tvingas tacka nej till en anställning på grund av graviditet?

I Förenade kungariket är grundskyddet för kvinnor som inte är berättigade till lagstadgad moderskapspenning 52,50 brittiska pund i veckan under 12 veckor. I ljuset av EG-domstolens domslut i fallet Gillespie att direktivet om lika lön varken ställer krav på full ersättning eller fastlägger kriterier för ersättningens storlek, förutsatt att summan inte är så låg att den utgör ett hot mot syftet med föräldraledighet, kan då inte kommissionen instämma i att den grundläggande ekonomiska tryggheten i Förenade kungariket för kvinnor som blir offer för 16-veckorsregeln, är så liten att den kan utgöra ett hot mot syftet med föräldraledighet, framför allt för kvinnor vars lön utgör familjens huvudsakliga inkomstkälla?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(21 november 1997)

Parlamentsledamotens fråga gäller en komplicerad nationell lagstiftning, och det görs gällande att den inte överensstämmer med en grundläggande princip i gemenskapslagstiftningen. För att kunna ge ett bestämt svar har vi kontaktat de brittiska myndigheterna så att de kan klargöra exakt vilka effekter den brittiska lagstiftningen har på den situation som parlamentsledamoten beskriver.

Så snart information föreligger, kommer kommissionen att ge ett fullständigt svar.

(98/C 134/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3341/97

från Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: Uppföljningsåtgärder för Erasmus

Flera deltagare i programmet Sokrates (åtgärd III) har uttryckt sin förvåning över att de kompletterande åtgärderna för Sokrates hädanefter främst koncentreras på nationella istället för på transnationella organisationer.

Kan kommissionen bekräfta denna ändring?

Ifall det vore så, av vilka orsaker har kommissionen infört denna ändring?

Svar från Edith Cresson på kommissionens vägnar

(21 november 1997)

Parlamentsledamoten hänvisar troligen till de kompletterande åtgärderna inom ramen för Sokratesprogrammet som anges i kapitel III, åtgärd 3, punkt 5, sektion B i bilaga till beslut 819/95/EG ⁽¹⁾ om införande av åtgärdsprogrammet.

Kommissionen kan bekräfta att det inte har förekommit någon ändring av politiken i detta avseende. Som anges i 1997 års ansökningsanvisningar är de kompletterande åtgärderna öppna för institutioner, organisationer och sammanslutningar verksamma inom utbildningssektorn. Generellt prioriteras verksamhet som utförs av europeiska sammanslutningar och grupper. En av de verksamheter som får stöd är dessutom skapande eller konsolidering av europeiska sammanslutningar på utbildningsområdet.

När det gäller samtliga projekt som får stöd enligt denna åtgärd i programmet, lägger man särskild vikt vid verksamhetens multilaterala karaktär och projektens kvalitet i syfte att införa en europeisk dimension på utbildningsområdet.

⁽¹⁾ EGT L 87, 20.4.1995.

(98/C 134/190)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3342/97**från Angela Sierra González (GUE/NGL)
och María Sornosa Martínez (GUE/NGL) till kommissionen***(22 oktober 1997)*

Ämne: Generaldirektör Eneko Landáburus uttalanden om Kanarieöarnas utträde ur mål 1

Generaldirektören för kommissionens GD för regionalpolitik, Eneko Landábaru, uppgav nyligen, i samband med en konferens om "Europa och de lokala enheterna", som ordnades av det spanska förbundet för kommuner och provinser, att Kanarieöarna skulle kunna förlora sin status som mål 1-område nästa år.

Dessa uttalanden grundade generaldirektören på att Kanarieöarnas BNP stigit till över 75 % av gemenskaps-genomsnittet, som i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2081/93 ⁽¹⁾ utgör maximigräns för BNP i mål 1-områdena.

Samtidigt kommenterade Landáburu även att de regioner som kanske skulle uteslutas ur mål 1 (Kanarieöarna, Kantabrien, Valencia) skulle förfoga över en "generös" övergångsperiod som skulle möjliggöra en "mjuk anpassning till den nya situationen". Under denna period skulle regionerna "fortfarande erhålla finansiering, men i allt mindre utsträckning".

I artikel 8 i den nämnda förordningen 2081/93 innefattas emellertid Kanarieöarna i mål 1-områdena på grund av att dessa öar utgör en region i gemenskapens yttersta randområden, liksom Azorerna, Madeira och Frankrikes utomeuropeiska departement, och inte på grundval av BNP i förhållande till genomsnittet i gemenskapen.

Innebär dessa uttalanden att kommissionen har för avsikt att ändra nämnda artikel 8 och utesluta Kanarieöarna, ifall denna regions BNP översteg 75 % av BNP-genomsnittet i gemenskapen?

Har kommissionen utvärderat behovet av att beakta öarnas speciella karaktär för att bibehålla Kanarieöarna som mål 1, samt behovet av att beakta den nya formuleringen av artikel 227.1 i Amsterdamfördraget om regioner i gemenskapens yttersta randområden?

Vad skulle programmet för en "generös övergång" innebära för de regioner som utesluts ur mål 1 och hur mycket skulle gemenskapsfinansieringen sjunka på Kanarieöarna om den nämnda uteslutningen ur mål 1 skulle visa sig bli ett faktum?

⁽¹⁾ EGT L 193, 31.7.1993, s. 5.

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar*(13 november 1997)*

Kommissionen har för avsikt att föreslå nya strukturförordningar i början av 1998. Beträffande den ändrade artikel 8 i förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet samt om samordning av deras verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter ⁽¹⁾, som är den artikel som behandlar mål 1, kommer denna artikel att ersättas av en ny artikel som kommer att precisera de riktlinjer som dras upp i Agenda 2000 ⁽²⁾, särskilt uttalandet att de mest avlägsna belägna regionerna, dit Kanarieöarna hör, kommer att omfattas av mål 1.

När kommissionen förslår att de mest avlägsna regionerna skall omfattas av mål 1 under nästa programplaneringsperiod oberoende av hur stor deras bruttonationalprodukt (BNP) per capita är, tas det hänsyn till de många särskilda och varaktiga svårigheter som dessa regioner har.

Beträffande de övergångsbestämmelser som kommissionen har föreslagit för de regioner som för närvarande omfattas av mål 1 men som skulle upphöra att göra det, kan det bekräftas att det handlar om ett generöst stöd under lång tid, vars exakta villkor kommer att fastställas i förslagen till de nya förordningarna om strukturfonderna.

⁽¹⁾ EGT L 193, 31.7.1993

⁽²⁾ KOM(97) 2000 slutlig

(98/C 134/191)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3344/97
från Valerio Baldini (UPE) till kommissionen
(22 oktober 1997)

Ämne: Jakt på stare i Italien

Enligt direktiv 79/409/EEG ⁽¹⁾ om bevarande av vilda fåglar, ändrat genom direktiv 94/24/EG ⁽²⁾, är jakt på stare endast tillåtet i Frankrike, Grekland, Spanien och Portugal.

Kan kommissionen förklara varför Italien inte behandlas på samma sätt utan måste nöja sig med möjligheten att ansöka om undantag enligt artikel 9 i direktiv 79/409/EEG?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 164, 30.6.1994, s. 9.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar
(19 november 1997)

Direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar ändrades 1994 för att inkludera även arten stare (*sturnus vulgaris*) i bilaga II.2 till direktivet och för att jakt på denna fågel skall tillåtas i endast fyra medlemsstater (Grekland, Frankrike, Portugal och Spanien).

Under det arbete och de förberedande diskussioner som föregick rådets antagande av ändringen av direktivet i fråga mottog kommissionen emellertid inte någon som helst information om att Italien skulle vara intresserad av att denna bestämmelse utvidgades till att omfatta även Italien. I väntan på nya ändringar av bilaga II.2 till direktiv 79/409/EEG kan Italien endast beviljas undantag från de skyddsåtgärder som avser denna art om orsakerna är väl motiverade i enlighet med bestämmelserna i artikel 9 i direktivet.

(98/C 134/192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3350/97
från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen
(22 oktober 1997)

Ämne: Finansiering av projekt för skogsvård

Europeiska kommissionen har beviljat ett belopp på 13,4 miljoner ecu för projekt som syftar till att skydda skogen mot luftföroreningar och bränder.

Skulle kommissionen kunna informera mig om vilka projekt som gäller Portugal och vilka summor som anslagits till vart och ett av dem?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar
(7 november 1997)

Kommissionen har beviljat stöd på 64 892 ecu till fyra projekt som presenterats av Portugal med stöd av förordning (EEG) nr 3528/86 om skydd av skogarna i gemenskapen mot luftföroreningar ⁽¹⁾.

Inom ramen för förordning (EEG) nr 2158/92 om skydd av gemenskapens skogar mot bränder ⁽²⁾ har kommissionen beviljat stöd på 2 482 888 ecu till 23 portugisiska projekt.

Den förteckning över projekt om skogsskydd som godkändes 1997 med stöd av dessa båda förordningar skickas direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EGT L 326, 21.11.1986.

⁽²⁾ EGT L 217, 31.7.1992.

(98/C 134/193)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3354/97**från Bertel Haarder (ELDR) till kommissionen***(15 oktober 1997)**Ämne:* Strukturstöd till Central- och Östeuropa inom ramen för Agenda 2000

Kommissionen har vid upprepade tillfällen försäkrat att också andra länder än Polen, Ungern, Tjeckien, Slovenien och Estland har möjlighet att ingå i den första omgången av EU:s utvidgning om de uppvisar en snabb utveckling och en anpassning till de krav som ställs på EU-medlemmar. Detta uttrycktes bl.a. av kommissionens ordförande Jacques Santer som svar på min fråga under parlamentets sammanträdesperiod i juli i Strasbourg.

Mot denna bakgrund är det egendomligt att kommissionen föreslår att dessa fem länder skall erhålla 38 miljoner ecu i strukturstöd samtidigt som de länder som till en början måste vänta på att bli medlemmar endast skall erhålla 7 miljoner ecu i strukturstöd.

En dylik fördelning av resurserna kan endast bekräfta misstanken om en indelning av länderna i sådana som har och som skall få mera, och sådana som inte har och som skall få mindre. En sådan "Matteusprincip" är olycklig och orimlig samt ger felaktiga signaler till de länder som har störst behov av att hållas kvar på demokratins och marknadsekonomins väg.

Jag skulle därför vilja fråga kommissionären om kommissionen anser att denna fördelning är ändamålsenlig och huruvida kommissionen överväger att ändra fördelningen, samt om den kommer att lägga fram ett ändrat förslag till parlamentet.

Svar från Hans van den Broek på kommissionens vägnar*(11 november 1997)*

Kommissionen har alltid hävdat att utvidgningen är en helhetsprocess som inbegriper alla kandidatländer och som innebär att anslutningsförhandlingar skall inledas med de olika länderna i takt med deras framsteg vad gäller de kriterier för anslutning som fastställdes vid Europeiska rådets möte i Köpenhamn. Kommissionen kommer i de rapporter som den åtagit sig att upprätta varje år och av vilka den första utkommer i slutet av 1998 att rekommendera rådet att inleda förhandlingar med alla de länder som den bedömer har uppfyllt dessa kriterier.

När det gäller de ekonomiska beloppen delar kommissionen inte parlamentsledamotens uppskattning, eftersom det totala stöd under perioden före anslutningen som föreskrevs i Agenda 2000 ⁽¹⁾ uppgår till 21 miljarder ecu vilket i genomsnitt innebär en årlig fördubbling jämfört med den nivå som förväntas 1999.

Det bör tilläggas att stödet under perioden före anslutningen till länder som väntar på anslutning framstår som betydande, enligt parlamentsledamotens framställning, eftersom det, beräknat i procent av ländernas bruttonationalprodukt, uppgår till en nivå som är jämförbar med övriga kandidatländer.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 slutlig.

(98/C 134/194)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3356/97**från Gunilla Carlsson (PPE) till kommissionen***(16 oktober 1997)**Ämne:* Energiomställningen i Sverige

Sveriges riksdag fattade i juni i år beslut om Sveriges energipolitik som innebär en omställning av landets energisystem. I det sammanhanget har den svenska regeringen uttalat att "den svenska elförsörjningen skall huvudsakligen baseras på inhemsk produktion". På Sveriges riksdags bord ligger nu ett lagförslag som bl.a. innebär att nätkoncession för nya utlandsförbindelser endast får beviljas av helstatliga Svenska Kraftnät.

Monopolet täcker inte utan åtskillnad alla anslutningar (såväl nationella som internationella). Denna omställning får konsekvensen att det statliga företaget Svenska Kraftnät får monopol på nya kablar för utrikesförbindelser.

Det svenska beslutet om omställning av det svenska energisystemet torde innebära att Sverige försöker slippa undan sina fördragsförpliktelser och samtidigt motarbeta liberaliseringen av elmarknaden.

Med anledning av det ovan sagda ställer jag följande frågor till kommissionen:

1. Ser inte kommissionen sig föranledd att ingripa mot en medlemsstat som monopoliserar nya kablar för utrikeshandel med el inom EU?
2. Överväger kommissionen utfärdandet av ett direktiv med stöd av artikel 90.3 för att säkerställa att offentliga företag ej gynnas på ett otillbörligt sätt jämfört med privata bolag, när det tydligt framgår att en medlemsstat bortser från sina gemenskapsförpliktelser i genomförandet av ett direktiv (96/92) som syftar till en liberalisering av den europeiska elmarknaden?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(12 november 1997)

Förutom de uppgifter som lämnas nedan hänvisas parlamentsledamoten till det svar som lämnades på den skriftliga frågan H-724/97 från Ivar Virgin under frågestunden vid parlamentets sammanträdesperiod i oktober 1997 ⁽¹⁾.

Den inre marknaden för el regleras genom direktiv 96/62/EG av den 19 december 1996 om gemensamma regler för den inre marknaden för el ⁽²⁾. Direktivet trädde i kraft den 19 februari 1997 och Sverige har två år på sig att införa de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

För att säkerställa att direktivet genomförs på ett korrekt sätt och i tid har kommissionen ett nära samarbete med de svenska myndigheterna, liksom med alla andra medlemsstater. Detta samarbete sker genom bilaterala kontakter med myndigheter, inbegripet reglerande myndigheter, och genom multilaterala möten.

Direktivet innehåller regler för elsektorns organisation och funktion, tillträde till marknaden, kriterier och förfaranden som är tillämpliga på anbudsinfordran, beviljande av tillstånd samt systemens drift. Det innehåller inga regler beträffande ägandet av överföringssystemet och inte heller åläggs medlemsstaterna genom direktivet att öppna för konkurrens beträffande konstruktionen av nya ledningar i medlemsstaterna och mellan dem.

I artikel 21 i direktivet fastställs emellertid att elproducenter och återförsäljare, då medlemsstaterna tillåter sådana, får försörja sina egna fastigheter, dotterbolag och berättigade kunder genom en direktledning. Uppförandet av direktlinjer skall baseras på systemet för tillstånd enligt objektiva och icke-diskriminerande kriterier. Tillståndet får vara avhängigt av ett vägrat tillträde till befintliga ledningar, till exempel på grund av kapacitetsbrist. Genom denna bestämmelse (artikel 21.4) kan parallella ledningar undvikas om det finns tillräcklig kapacitet.

I enlighet med artikel 26 i direktivet kommer kommissionen att utvärdera tillämpningen av direktivet och framlägga en rapport om de erfarenheter som gjorts avseende det sätt på vilket den inre marknaden för el fungerar, så att parlamentet och rådet så småningom kan överväga möjligheterna till en ytterligare öppning av marknaden som skulle få verkan 2006. Denna rapport kommer att undersöka alla aspekter av hur den inre marknaden för el fungerar.

⁽¹⁾ Debatt i Europaparlamentet (oktober 1997)

⁽²⁾ EGT L 27, 30.1.1997.

(98/C 134/195)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3357/97**från Ursula Schleicher (PPE) till kommissionen***(22 oktober 1997)**Ämne:* Indirekt tobaksreklam

Det sägs att arbetsgruppen "Hälsa" just nu anstränger sig för att åstadkomma en kompromiss i fråga om förslaget om förbud mot tobaksreklam. Detta förslag förutser även ett förbud mot indirekt reklam för tobaksprodukter. Det skulle sålunda också beröra exempelvis den reklam som lanserar kosmetika under samma märke som cigarrer.

1. Är kommissionen medveten om att det kategoriska förbudet mot så kallad "indirekt reklam" kommer att ha skadliga effekter på försäljningen av diversifieringsprodukter från samma tillverkare, trots att reklamen för dessa produkter, till exempel kosmetika, inte på något sätt påminner om reklamen för tobaksvaror?
2. Är kommissionen på det klara med att förslaget till riktlinjer i den version som nu diskuteras endast i mycket liten utsträckning tar hänsyn till tillverkarna av diversifieringsprodukter?
3. Är kommissionen medveten om att ett förbud mot reklam för diversifieringsprodukter vilka på intet vis uppmuntrar till konsumtion av tobaksvaror inte kan rättfärdigas med hälsoskäl och således strider mot artiklarna 30 och 59 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen?
4. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att garantera att endast ett förslag som överensstämmer med fördraget bifalls av rådet?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(24 november 1997)*

Kommissionens ståndpunkt anges i dess ändrade förslag ⁽¹⁾, som särskilt syftar till att säkerställa att förbud införs mot indirekt reklam, som förvisso inte nämner tobaksvaror men som använder varumärken, emblem, symboler eller andra särskiljande element som för tankarna till tobaksvaror.

Kommissionen kommer att meddela parlamentet sin syn på den gemensamma ståndpunkten när den har antagits av rådet.

⁽¹⁾ EGT C 129, 21.5.1992.

(98/C 134/196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3358/97**från Caroline Jackson (PPE) till rådet***(23 oktober 1997)**Ämne:* Amsterdamfördraget: Förklaring om gemenskapsfördragets redaktionella kvalitet

1. Vilka åtgärder avser rådets sekretariat att vidta för att lägga fast riktlinjer angående gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet, vilket man uppmanades till av Europeiska rådet vid dess möte i Amsterdam?
2. Vilka lämpliga organisatoriska åtgärder planerar rådet att vidta för att säkerställa att dessa riktlinjer tillämpas?
3. Kommer dess prioriterade åtgärder att innefatta en omprövning av personalutbildningen, en konkret fördelning av ansvar till personalen inom varje avdelning för granskning av lagstiftningen med avseende på språklig klarhet?
4. När förväntar sig rådets sekretariat ha genomfört sina initiativ angående gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet, och kommer det att lägga fram en rapport om resultatet inför rådet och Europaparlamentet?

Svar*(15 januari 1998)*

Rådet ber att få göra den ärade parlamentsledamoten uppmärksam på att den förklaring om gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet som fogats till Amsterdamfördragets slutakt, som undertecknades den 2 oktober 1997, inte endast berör rådet. I förklaringen anmodas de tre institutioner som medverkar vid det förfarande då gemenskapslagstiftningen antas, dvs. Europaparlamentet, rådet och kommissionen, att i samförstånd "lägga fast riktlinjer för att förbättra gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet och följa dessa riktlinjer när de granskar förslag eller utkast till gemenskapslagstiftning".

När dessa riktlinjer har fastlagts skall de vidta "de interna organisatoriska åtgärder som de anser nödvändiga för att säkerställa att riktlinjerna tillämpas på ett riktigt sätt".

Eftersom arbetet med riktlinjerna naturligtvis ännu inte har inletts, är det i detta skede fortfarande för tidigt att säga något om vad de kommer att innehålla.

Rådet erinrar om att det alltid har fäst stor vikt vid lagstiftningens redaktionella kvalitet. Efter Europeiska rådets möte i Edinburgh 1992 där det krävdes att riktlinjer i vilka kriterier för bedömningen av gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet skulle antas ⁽¹⁾, antog rådet i juni 1993 en resolution om gemenskapslagstiftningens redaktionella kvalitet. ⁽²⁾

I de tio punkterna i denna resolution berörs frågorna om en klar, enkel och koncis utformning av bestämmelserna, rättsaktens inre koherens, dess koherens i förhållande till andra rättsakter, dess struktur, tydligt definierade rättigheter och skyldigheter, klarhet i fråga om dagen för ikraftträdandet och övergångsbestämmelserna, kravet på en ingress som motiverar artikeldelen av rättsakten samt formuleringar som bör undvikas (till exempel för många hänvisningar inom rättsakten eller till andra rättsakter, bestämmelser utan normativ karaktär eller autonoma bestämmelser i en ändringsrättsakt).

⁽¹⁾ Europeiska gemenskapernas bulletin 12-1992, s. 20, punkt I.28.

⁽²⁾ EGT C 166, 17.6.1993, s.1.

(98/C 134/197)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3359/97**från Brian Crowley (UPE) till kommissionen***(22 oktober 1997)*

Ämne: Sektorsinriktade organisationers representation

Kommissionen anger i sitt meddelande angående utvecklingen av den sociala dialogen på gemenskapsnivå att man kommer att "ta hänsyn till speciella omständigheter kring arbetsmarknadsparternas representation, inbegripet de problem som vissa sektorsinriktade organisationer har på grund av att de inte har ledamöter i någon speciell gemensam kommitté." ⁽¹⁾ Kan kommissionen, mot bakgrund av detta, ange orsaken till att europeiska organisationer som företräder flygplansbesättningar, till exempel en viktig sektorsinriktad organisation som European Cockpit Association, inte är representerade bland arbetsmarknadens parter på gemenskapsnivå och vilka åtgärder som eventuellt har vidtagits för att rätta till detta?

⁽¹⁾ Kommissionens meddelande angående utvecklingen av den Sociala Dialogen på Gemenskapsnivå, KOM(96) 448, punkt 40.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(1 december 1997)*

European cockpit association (ECA) spelar en aktiv roll i den sociala dialogen på europeisk nivå. Den är välinformerad om all utveckling som gäller gemenskapens socialpolitik på tvärsektoriell nivå och sektorsnivå. ECA deltar också aktivt i den sektorsvisa sociala dialogen. Den har inbjudits till det plenariemöte som den gemensamma kommittén för civil luftfart håller. Därutöver deltar ECA aktivt i diskussionerna på europeisk nivå om begränsning av flygtiden, vilka syftar till att upprätta maximala flygtider av driftssäkerhetsskäl.

Kommissionen kommer inom kort att överlämna ett meddelande till rådet och Europaparlamentet om den framtida sociala dialogen. Det är ett resultat av ett omfattande samrådsförfarande som påbörjades genom meddelandet 1996, som parlamentsledamoten nämnde. Europaparlamentet har i hög grad bidragit till detta förfarande genom sin djupgående analys av den framtida sociala dialogen i sin resolution av den 18 juli 1997, vilken understödde kommissionens begäran om en mer sektorsinriktad dialog.

För att uppnå detta har kommissionen för avsikt att föreslå ändringar i den sektorsinriktade dialogens nuvarande struktur. Arbetsmarknadens parter bör uppmuntras till att arbeta inom flexibla och anpassningsbara strukturer, som gynnar en effektiv politisk dialog.

(98/C 134/198)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3362/97**från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen***(22 oktober 1997)*

Ämne: Översvämningarna i Valencia, Murcia och Andalusien: Stöd åt de drabbade

De senaste översvämningarna i det spanska Medelhavsområdet, som inträffade under den sista veckan i september, orsakade stora personskador och materiella skador. Enligt de första preliminära beräkningarna, som utförts av småjordbrukarnas organisation, la Unión de Pequeños Agricultores, uppgår de materiella skadorna i Valencia, Murcia och Andalusien till 20 000 miljoner pesetas.

Ämnar kommissionen med tanke på omfattningen av dessa skador, som om man betänker att de berörda är små jordägare även får stora sociala konsekvenser, tilldela de drabbade något stöd för att reparera skadorna?

(98/C 134/199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3366/97**från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen***(22 oktober 1997)*

Ämne: Översvämningarna inom EU: Informationskampanj

De senaste översvämningarna i det spanska Medelhavsområdet, som inträffade under den sista veckan i september, orsakade stora personskador och materiella skador. Enligt de första preliminära beräkningarna, som utförts av småjordbrukarnas organisation, la Unión de Pequeños Agricultores, uppgår de materiella skadorna i Valencia, Murcia och Andalusien till 20 000 miljoner pesetas.

Geomorfologiska faktorer och klimatfaktorer gör att naturkatastroferna i detta område inte är tillfälliga utan periodiskt återkommande. De drabbar även andra medlemsstater som Italien och Frankrike. Dessutom får de allvarliga konsekvenser för miljön eftersom de påskyndar jorderosion och avskogning i områden där den ekologiska förstörelseprocessen redan är mycket långt framskriden.

Skulle kommissionen kunna starta en informationskampanj bland allmänhet, sociala myndigheter och ekonomiska aktörer — program för utbildning av experter, information till företagen om rätt typ av åtgärder, nätverk för att varsko civilbefolkningen, kontrollsystem med inspektörer som granskar dränagekapaciteten m.m. — för att förebygga konsekvenserna av översvämningarna?

Gemensamt svar**på de skriftliga frågorna E-3362/97 och E-3366/97
ingivna av Franz Fischler för kommissionen***(19 november 1997)*

Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) skulle kunna finansiera dels återhämtningen av den produktionspotential inom jord- och skogsbruket som har lidit skada till följd av naturkatastroferna, dels inrättande av lämpliga förebyggande mekanismer (artikel 5 h i förordning (EEG) nr 4256/88 (¹)). I detta sammanhang skulle stöd kunna ges till insatser för att utbilda experter och medvetandegöra befolkningen när det gäller förebyggande åtgärder samt eventuella arbeten i samma syfte.

Det är dock nödvändigt att lämpliga ekonomiska resurser avsätts inom gemenskapens stödram för regioner inom mål 1 eller 5b så att de mest relevanta insatserna, som ledamoten hänvisar till, kan samfinansieras.

Kommissionen är beredd att granska medlemsstatens förslag för att lösa de problem ledamoten tar upp inom ramen för de ekonomiska medel som har avsatts inom gemenskapens stödram till förmån för de berörda regionerna.

(¹) EGT L 374, 31.12.1988.

(98/C 134/200)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3363/97

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: Översvämningarna inom EU: Utvärdering av kostnaderna

De senaste översvämningarna i det spanska Medelhavsområdet, som inträffade under den sista veckan i september, orsakade stora personskador och materiella skador. Enligt de första preliminära beräkningarna, som utförts av småjordbrukarnas organisation, la Unión de Pequeños Agricultores, uppgår de materiella skadorna i Valencia, Murcia och Andalusien till 20 000 miljoner pesetas.

Geomorfologiska faktorer och klimatfaktorer gör att naturkatastroferna i detta område inte är tillfälliga utan periodiskt återkommande. De drabbar även andra medlemsstater som Italien och Frankrike. Dessutom får de allvarliga konsekvenser för miljön eftersom de påskyndar jorderosion och avskogning i områden där den ekologiska förstörelseprocessen redan är mycket långt framskriden.

Räknar kommissionen med att låta göra någon utvärdering av de ekonomiska och ekologiska skador dessa översvämningar orsakar inom EU?

(98/C 134/201)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3364/97

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: Översvämningarna inom EU: Arbetsgrupp för förebyggande åtgärder

De senaste översvämningarna i det spanska Medelhavsområdet, som inträffade under den sista veckan i september, orsakade stora personskador och materiella skador. Enligt de första preliminära beräkningarna, som utförts av småjordbrukarnas organisation, la Unión de Pequeños Agricultores, uppgår de materiella skadorna i Valencia, Murcia och Andalusien till 20 000 miljoner pesetas.

Geomorfologiska faktorer och klimatfaktorer gör att naturkatastroferna i detta område inte är tillfälliga utan periodiskt återkommande. De drabbar även andra medlemsstater som Italien och Frankrike. Dessutom får de allvarliga konsekvenser för miljön eftersom de påskyndar jorderosion och avskogning i områden där den ekologiska förstörelseprocessen redan är mycket långt framskriden.

Har kommissionen tänkt på möjligheten att inrätta en arbetsgrupp för att studera dessa problem och koordinera igångsättandet av konkreta lösningar?

(98/C 134/202)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3365/97

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: Översvämningarna inom EU: Analys av skadorna

De senaste översvämningarna i det spanska Medelhavsområdet, som inträffade under den sista veckan i september, orsakade stora personskador och materiella skador. Enligt de första preliminära beräkningarna, som utförts av småjordbrukarnas organisation, la Unión de Pequeños Agricultores, uppgår de materiella skadorna i Valencia, Murcia och Andalusien till 20 000 miljoner pesetas.

Geomorfologiska faktorer och klimatfaktorer gör att naturkatastroferna i detta område inte är tillfälliga utan periodiskt återkommande. De drabbar även andra medlemsstater som Italien och Frankrike. Dessutom får de allvarliga konsekvenser för miljön eftersom de påskyndar jorderosion och avskogning i områden där den ekologiska förstörelseprocessen redan är mycket långt framskriden.

Har kommissionen övervägt att finansiera en grundlig analys av de miljöskador samt sociala och ekonomiska skador störtregnen åsamkat EU?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3363/97, E-3364/97 och E-3365/97
ingivna av Jacques Santer för kommissionen**

(25 november 1997)

Kommissionen vill uttrycka sitt djupa deltagande med de unionsmedborgare som drabbades av översvämningarna i Valencia, Murcia och Andalusien i september 1997.

Kommissionen anser att det förebyggande arbetet måste öka och att detta både bör och kan ske enligt de åtgärder och den samfinansiering som redan finns, främst inom ramen för mål 1 som ju omfattar de tre autonoma regionerna. Med stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket, Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden kommer kommissionen även fortsättningsvis att hjälpa de spanska myndigheterna att lösa problemet, genom att samla in och behandla alla ansökningar om att pågående åtgärder eller anslag som inte utnyttjats ur gemenskapens stödramar för de berörda regionerna skall gå till de mest utsatta områdena.

Vidare stödjer kommissionen civilförsvarsåtgärder som erfarenhetsutbyte mellan medlemsstaternas experter och pilotprojekt för att forska fram och befästa ny kunskap. Ett förslag till åtgärdsprogram håller även på att diskuteras i rådet.

Vad gäller frågan om att inrätta en särskild arbetsgrupp för att utreda översvämningar inom gemenskapen och samordna konkreta lösningar, inrättades en arbetsgrupp den 1 februari 1995 vilken fick i uppdrag att utreda vad som bör göras för att minska följderna av översvämning. Arbetsgruppen lade fram sina slutsatser och förslag på hur befintliga instrument lämpligen bör användas i en rapport som kommissionen behandlade och godkände i slutet av mars 1995.

Det särskilda forskningsprogrammet för miljö och klimat⁽¹⁾ innehåller ett särskilt avsnitt som avser översvämning, inom vilket ett tiotal forskningsprojekt fått stöd för att förutse och minska följderna av översvämning. Forskningsresultaten har lagts fram vid seminarier och konferenser och har publicerats i handlingar som kan erhållas på begäran.

⁽¹⁾ EGT L 361, 31.12.1994.

(98/C 134/203)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3367/97

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: Översvämningarna inom EU: Nytt gemenskapsinitiativ

De senaste översvämningarna i det spanska Medelhavsområdet, som inträffade under den sista veckan i september, orsakade stora personskador och materiella skador. Enligt de första preliminära beräkningarna, som utförts av småjordbrukarnas organisation, la Unión de Pequeños Agricultores, uppgår de materiella skadorna i Valencia, Murcia och Andalusien till 20 000 miljoner pesetas.

Geomorfologiska faktorer och klimatfaktorer gör att naturkatastroferna i detta område inte är tillfälliga utan periodiskt återkommande. De drabbar även andra medlemsstater som Italien och Frankrike. Dessutom får de allvarliga konsekvenser för miljön eftersom de påskyndar jorderosion och avskogning i områden där den ekologiska förstörelseprocessen redan är mycket långt framskriden.

Har kommissionen planerat en serie stödåtgärder eller något nytt gemenskapsinitiativ för att finansiera en handlingsplan med medverkan av berörda myndigheter med målet att förebygga dessa katastrofer och reparera skadorna på miljön?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(25 november 1997)

Kommissionen vill uttrycka sin solidaritet med befolkningen i de regioner som drabbades av översvämningarna i september 1997. Den delar uppfattningen att det rör sig om händelser som inte är tillfälliga och som kräver förebyggande åtgärder och särskild uppmärksamhet av myndigheterna.

Kommissionen vill genom åtgärderna för allmänhetens säkerhet uppmuntra utbyte av erfarenheter mellan experter i medlemsstaterna samt forskning och konsolidering av nya rön genom projekt. Dessutom diskuteras för närvarande ett förslag till handlingsprogram i rådet.

För övrigt delfinansierar kommissionen åtgärder mot erosion genom de operativa programmen i gemenskapens stödramar.

De regionala myndigheterna i Valencia, Murcia och Andalusien, å ena sidan, och den spanska regeringen, å den andra, kan tillsammans med kommissionen och inom ramen för partnerskapet besluta att tilldela en del av de anslag från gemenskapens strukturfonder som tilldelats dessa regioner, för återuppbyggnad av produktionskapaciteten och den infrastruktur som skadats av översvämningarna.

(98/C 134/204)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3370/97

från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: Öppnande av ett gruvschakt i Pittolo (PC)

Är kommissionen medveten om att man i Pittolo i provinsen Piacenza är i färd med att öppna ett gruvschakt mitt i ett bebott område där det bedrivs handel och livsmedelstillverkning?

Detta projekt kommer att medföra uppenbara konsekvenser för miljön liksom obehag för ortsbefolkningen i form av bullerstörningar och trafikproblem.

Har kommissionen för avsikt att kontrollera att projektet inte strider mot Europeiska unionens normer på området?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(13 november 1997)

Kommissionen känner inte till de fakta som parlamentsledamoten omnämner.

Kommissionen kommer att kontakta de italienska myndigheterna för att inhämta deras iakttaganden och kommer att säkerställa att gemenskapslagen efterlevs.

(98/C 134/205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3373/97

från Ole Krarup (I-EDN) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: EU:s ekonomiska utveckling och strukturfondsmedlen

Enligt budgetutskottets betänkande om finansieringen av Europeiska unionens utvidgning (A4-0353/96) förväntar sig kommissionen en årlig tillväxt på 2,5 % under perioden 1999-2006. Denna utveckling kommer enligt kommissionen att medföra att EU kommer att kunna fortsätta med sin strukturpolitik, även med de nya medlemsstaterna.

Vad tänker kommissionen göra om tillväxten inom EU inte når upp till de förväntade höjderna, och medlen till strukturfonderna därmed blir mindre än väntat? Jag vill påminna om att den genomsnittliga årliga tillväxten i de femton medlemsstaterna 1989-1994 låg på 1,9 % enligt Eurostat (1996).

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(24 november 1997)

Den finansiella ram som lades fram i Agenda 2000 grundas, helt riktigt, på ett antagande om att gemenskapens bruttonationalprodukt (BNP) i fasta priser genomsnittligt kommer att öka med 2,5 % per år. Den genomsnittliga tillväxten uppgick under åren 1994 — 1996 till 2,4 %, trots att det i allmänhet inte anses att tillväxten under de åren var exceptionellt hög. Förutsägelsen ligger alltså endast marginellt över den nivån och är enligt kommissionens åsikt realistisk.

Enligt kommissionens senaste förutsägelser förväntas tillväxten överstiga denna nivå under både 1997 och 1998 (2,6 % respektive 3,0 %).

Om tillväxten blir lägre än vad som har förutsagts, bör man komma ihåg att ingen full användning av tröskeln på 1,27 % förutsägs i den finansiella ram som har föreslagits. Till exempel skulle det utgiftstak som förutses för år 2006 endast nå en nivå på 1,22 % av BNP. Även om tillväxten blir lägre än förväntat eller om ytterligare behov uppkommer i samband med utvidgningen, skulle alla behov kunna tillfredsställas inom ramen för det föreslagna taket.

(98/C 134/206)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3374/97
från Markus Ferber (PPE) till rådet
(23 oktober 1997)

Ämne: Bevis på allmän sjukförsäkring — skyldighet att visa upp blankett E 111

För att kunna skriva in sig vid franska högskolor, som exempelvis konservatoriet i Paris, behöver studenter blanketten E 111 för att bevisa att de omfattas av den allmänna sjukförsäkringen. Personer som är privatförsäkrade eller bidragsberättigade har inte någon sådan blankett.

Trots detta avkrävs man vid inskrivningen en sådan blankett. Bevis från privata sjukförsäkringar eller organ som delar ut bidrag godtas inte.

Jag ber Er meddela mig vilka åtgärder rådet kommer att vidta för att möjliggöra att bevisen från privata sjukförsäkringar godtas.

Svar

(15 januari 1998)

Rådet noterar att studenter för närvarande inte omfattas av förordning 1408/71 när det gäller tillämpning av systemet för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (senaste versionen är offentliggjord i Europeiska gemenskapernas officiella tidning L 28, den 30 januari 1997). Detta förhållande har också uppmärksamats i kommissionens grönbok om hinder för rörlighet över gränserna, som diskuterades av rådet (utbildning) den 26 juni 1997.

Europeiska kommissionen har lagt fram ett förslag till ändring av förordningen som syftar till att utvidga dess tillämpningsområde, bland annat till att omfatta studenter. Det granskas för närvarande inom rådets organ.

Det bör påpekas att det av domstolens rättspraxis framgår att det enligt artikel 127 och 6 i fördraget är förbjudet att på något sätt diskriminera medborgare från någon av medlemsstaterna när det gäller tillträde till yrkesutbildning inom gemenskapen.

Det bör också noteras att rådets direktiv 93/96/EEG av den 29 oktober 1993 om uppehållstillstånd för studenter fastställer att ”medlemsstaterna... medger uppehållstillstånd för alla studenter från en medlemsstat,... på villkor att de är inskrivna vid en godkänd läroanstalt för att där som sin huvudsysselsättning ägna sig åt yrkesutbildning och har en sjukförsäkring som täcker samtliga risker i värdmedlemsstaten”.

Det är Europeiska kommissionen som har till uppgift att övervaka en korrekt tillämpning av gemenskapens lagstiftning och i sista hand är det domstolens sak att säkerställa respekten för lagen vid tillämpningen och tolkningen av EG-fördraget.

(98/C 134/207)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3375/97

från Markus Ferber (PPE) till kommissionen

(22 oktober 1997)

Ämne: Bevis på allmän sjukförsäkring — skyldighet att visa upp blankett E 111

För att kunna skriva in sig vid franska högskolor, som exempelvis konservatoriet i Paris, behöver studenter blanketten E 111 för att bevisa att de omfattas av den allmänna sjukförsäkringen. Personer som är privatförsäkrade eller bidragsberättigade har inte någon sådan blankett.

Trots detta avkrävs man vid inskrivningen en sådan blankett. Bevis från privata sjukförsäkringar eller organ som delar ut bidrag godtas inte.

Jag ber Er meddela mig vilka åtgärder kommissionen kommer att vidta för att möjliggöra att bevisen från privata sjukförsäkringar godtas.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(1 december 1997)

Kommissionen vill först uppmärksamma parlamentsledamoten på det faktum att blankett E 111 utfärdas genom tillämpning av bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 och förordning (EEG) nr 574/72 ⁽¹⁾ till personer som är sjukförsäkrade i en medlemsstat inom ett allmänt system för social trygghet.

Genom blankett E 111 intygas innehavarens rätt till vårdförmåner för den medlemsstats räkning där den personen är försäkrad, och vilka tillhandahålls av den medlemsstat där personer tillfälligt uppehåller sig enligt den lagstiftning som tillämpas av den medlemsstaten (tillämpning av artikel 22 och 22a i förordning nr 1408/71).

Detta system gäller endast lagstadgad försäkring, och varken privata försäkringar eller särskilda system för offentligt anställda. Av denna anledning kan de förfaranden som föreskrivs i de nämnda förordningarna för att få vård under en tillfällig vistelse i en annan medlemsstat och som inbegriper utfärdandet av blankett E 111 inte åberopas av en person som omfattas av en privat försäkring eller en särskild försäkring för offentligt anställda.

Redan 1992 lade kommissionen fram ett förslag att utvidga dessa förordningars sakområde till de särskilda systemen för offentliga tjänstemän ⁽²⁾. Tyvärr har detta förslag hittills inte mötts med den enighet i rådet som är nödvändig.

Under tiden har domstolen beslutat att rådet genom att inte införa något åtgärd beträffande den fria rörligheten för arbetstagare inte helt har fullgjort sina skyldigheter enligt artikel 51 i EG-fördraget ⁽³⁾. För närvarande söker rådet en kompromiss som kan underlätta antagandet av det ovannämnda förslaget.

⁽¹⁾ Förordningarna har uppdaterats genom förordning (EEG) nr 118/97 av den 2.12.1996 om ändring och uppdatering av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, samt av förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71.

⁽²⁾ EGT C 46, 20.2.1992

⁽³⁾ Dom av den 22.11.1995, mål C-443/93, Vougioukas, Rec. CRE 1995, s. 1-4033.

(98/C 134/208)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3385/97**från Fernando Moniz (PSE) till kommissionen***(16 oktober 1997)**Ämne:* Textil- och beklädnadsindustrin inom EU

Arbetsgivarorganisationerna och fackföreningarna inom textil- och beklädnadsindustrin har uttryckt sin oro över branschens framtid, i synnerhet i ljuset av den progressiva integreringen av GATT:s och Världshandelsorganisationens regler.

Kommissionen och Europaparlamentet har betonat att det följaktligen är viktigt att regelbundet utvärdera sektorns utveckling. Denna utvärdering är oundgänglig för att man skall kunna fastställa ramar för eventuella nya åtgärdsplaner.

Inom GD III (industri) utarbetades ett viktigt dokument om analys av textil- och beklädnadsbranschen. Trots att detta dokument vidarebefordrades till DG XII (vetenskap, forskning och utveckling) för en rätt så lång tid sedan, saknas fortfarande, utan godtagbar förklaring, beslut om behandlingen. Med beaktande av ovanstående ställs följande frågor:

Vilka är orsakerna till fördröjningen?

När kommer vi ur denna återvändsgränd som uppstått under tiden och som kan vara till skada för arbetstagare och företag i branschen?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar*(11 november 1997)*

Meddelandet från kommissionen om en handlingsplan för den europeiska textil- och beklädnadsindustrins konkurrenskraft har antagits och sänts till parlamentet ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ KOM (97) 454 slutlig

(98/C 134/209)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3386/97**från Patricia McKenna (V) till kommissionen***(16 oktober 1997)**Ämne:* Beskogning med barrskog i Irland

Irland uppvisar den största beskogningen med icke-inhemska trädslag i hela Europeiska unionen. Det har uppskattats att cirka 80 % av alla träd som planteras i Irland är icke-inhemska samt att det trädslag som oftast planteras är Sitkagran. Näst högst andel nyplantering av icke-inhemska trädslag uppvisar Spanien, med en andel motsvarande 45 %.

Den irländska regeringen offentliggjorde förra året en skrift om framtidens odling innehållande en strategisk plan för utvecklingen av skogssektorn ("Growing for the future: A strategic plan for the development of the forestry sector"). Samtidigt som man i denna skrift medgav att det utdelats en del kritik från miljöhåll mot den besogningspolitik som det statliga företaget Coillite bedriver, skrev man att det inte skulle komma att ske någon stor förändring i den nuvarande politiken att främja barrskog. Sitkagran skulle komma att utgöra 60 % av den årliga besogningen och andra barrträd (som norsk gran, Douglasgran, europeiskt lärkträd och skotsk tall) skulle komma utgöra 20 %. Samtidigt bibehölls målet för besogningen med lövskog på 20 %. Det angavs inga besogningsmål för inhemska arter (trots att det angavs att åtminstone 20 % av besogningen med lövskog skulle utgöras av ek, framgick det inte huruvida det rörde sig om inhemsk eller irländsk ek).

En annan undersökning utförd av tre irländska universitet som också publicerades förra året fann att marken var starkt försurad i områden med tät barrskog.

Besogningen i Irland är i stor utsträckning beroende av ekonomiskt stöd från EU. EU har förklarat sig villigt att tillhandahålla IRL 66 miljoner genom det operationella programmet för jordbruk, utveckling av landsbygd och skog och har fram till dags dato allokerat IRL 65 miljoner till skogsåtgärder inom den gemensamma jordbrukspolitiken.

Större delen av detta belopp har anslagits med stöd av rådets förordning (EEG) nr 2080/92 ⁽¹⁾ som inrättar en gemenskapsordning för stöd till skogsbruksåtgärder inom jordbruket. Artikel 1 i denna förordning föreskriver att gemenskapsstöddordningen bland annat skall "bidra till mer miljöanpassade driftsformer på landsbygden".

Håller kommissionen med om att Irland inte har respekterat bestämmelserna i denna förordning? Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att säkerställa att Irlands beskogningspolitik görs mer miljöanpassad?

⁽¹⁾ EGT L 215, 30.7.1992, s. 96.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(11 november 1997)

Parlamentsledamoten har rätt i sitt konstaterande att beskogningen på Irland i hög grad är beroende av ekonomiskt stöd från gemenskapen. Om detta stadgas i huvudsak i rådets förordning (EEG) nr 2080/92 om en gemenskapsordning för stöd till skogsbruksåtgärder inom jordbruket. Förutom de miljömålsättningar som parlamentsledamoten redan har nämnt, har detta program andra viktiga mål, nämligen att stödja reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken genom att erbjuda jordbrukarna alternativa inkomster, att utveckla skogsresurserna och att bekämpa drivhuseffekten genom förbättrad upptagning av koldioxid. Både den irländska regeringens långtidsplan för strategisk utveckling av skogsbrukssektorn på Irland och det irländska beskogningsprogrammet enligt förordning 92/2080/EEG tyder på att det finns ett stöd för dess mål.

I det irländska beskogningsprogrammet återspeglas det främsta målet för skogsbruket på Irland (liksom i de flesta andra medlemsstater), nämligen produktion av timmer för olika ändamål. Detta mål utesluter emellertid inte erkännandet av de många andra aspekterna av skogsbruk, nämligen diversifiering av jordbruket, utveckling av landsbygden, sysselsättning, miljö, turism och industriell utveckling. I programmet fastställs även de åtgärder som vidtagits för att utvärdera och övervaka effekterna på miljön och förenligheten med kriterierna för utnyttjandet av mark, enligt vad som föreskrivs i artikel 4 i förordning 92/2080/EEG. Exempel på miljöfrågor som har samband med planer på beskogning och som det hänvisas till i programmet är särskilda områden som skall bevaras, områden som utgör naturarv, känsligt fiske samt skyddade natursköna landskap och arkeologiska platser samt monument. Till skogsbruksstrategin på Irland hör även åtaganden att regelbundet se över och förbättra miljöåtgärderna och att genomdriva olika nya åtgärder, som t.ex. riktlinjer för skörd och biologisk mångfald, goda lösningar inom skogsbruket, hållbart skogsbruk och revidering av den befintliga lagstiftningen om skogsbruk.

I fråga om miljöeffekterna måste skogsbruksmetoderna i Irland också vara förenliga med gemenskapens miljölagstiftning om bevarandet av livsmiljöer, skyddandet av vilda fåglar och skydd mot vattenföroreningar samt bedömning av miljöeffekterna. Som ett led i arbetet för att säkerställa miljöskydd och fördelar i fråga om irländska beskogningsmetoder diskuterar kommissionen och de irländska myndigheterna regelbundet frågor som gäller miljömässig balans och förenlighet med miljölagstiftningen.

Kommissionen vill också fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet på att såväl Irland som gemenskapen har antagit riktlinjerna för hållbart skogsbruk i Europa som ingår i resolution nr H1 från ministermötet i Helsingfors om skydd av de europeiska skogarna. Enligt dessa riktlinjer borde tre olika arter lämpa sig för lokala förhållanden och även om man i mån av möjlighet helst skall använda inhemska arter vill man inte motverka importerade arter. Importerade arter är att föredra i fall där de ger större fördelar än inhemska arter i fråga om träproduktion och andra uppgifter, med hänsyn till en bedömning av deras negativa effekter.

Kommissionen kommer att fortsätta övervaka genomförandet av det irländska beskogningsprogrammet och de irländska åtagandena när det gäller den långsiktiga skogsbruksstrategins effekter på miljön.

(98/C 134/210)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3387/97**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen***(16 oktober 1997)*

Ämne: Subventioner till stöd för försäljning av förädlad ost

Förenta staternas regering hävdar att Europeiska unionen inte uppfyller sitt åtagande att begränsa exportrestitutionerna för förädlad ost, som man kom överens om under slutet av Uruguayrundan. Från amerikanskt håll anser man att detta förhållande utgör illojal handelssed och sanktioner kommer eventuellt att vidtas.

Hur ställer sig kommissionen till denna anklagelse och vilka åtgärder vidtas för att lösa tvisten? Är kommissionen beredd att inleda bilaterala överläggningar med Förenta staternas regering enligt det internationella tvistlösningsförfarandet i syfte att så snart som möjligt finna en tillfredsställande lösning på problemet?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(3 november 1997)*

Denna fråga har diskuterats i utskottet för jordbruk, som har inrättats enligt det jordbruksavtal som ingår i Marrakechavtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen (WTO). Den berörda smältosten produceras genom aktiv förädling, varvid ingredienser från gemenskapen, såsom skummjörkspulver, används tillsammans med ingredienser, såsom ost, som har importerats från länder utanför gemenskapen. Ingredienserna från gemenskapen anses vara produkter som har exporterats med exportbidrag och de beaktas inom takbeloppen för subventionerad export. Förenta staterna bad den 8 oktober 1997 om samråd med gemenskapen enligt WTO:s förfaranden för reglering av tvister. Samråden bör inledas inom 30 dagar efter framläggandet av denna begäran. Den 17 oktober 1997 godkände gemenskapen att samråd inleds, vilket kommer att ske inom den närmaste framtiden.

(98/C 134/211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3389/97**från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen***(23 oktober 1997)*

Ämne: Risker i samband med skadligt nötkött

Enligt uppgifter i europeisk press fungerar sedan ifjol ett utbrett och välorganiserat nätverk i EU i syfte att illegalt frakta tusentals ton förbjudet (på grund av galna ko-sjukan) nötkött från Förenade kungariket till Frankrike, Belgien, Nederländerna, Spanien och Grekland.

Uppgifter om att flera ton av detta oätbara nötkött redan har sänts vidare från Belgien till Ryssland och Egypten har också förekommit.

Det här illegala nätverket driver handel med hälsovådligt kött som det köper upp till låga priser och sedan exporterar med 100-procentig vinst. Problemet är särskilt allvarligt i länder med underskott i sin nötköttsproduktion, till exempel i Grekland, där den inhemska produktionen endast täcker 30 % av konsumtionsbehovet.

Jag vill fråga hur Europeiska kommissionen reagerar på det här problemet som utgör ett direkt hälsohot för unionens medborgare och som handlar om ett svindleri av enormt omfång, grundat på falsk beskrivning av det farliga köttet — som också förses med falska stämplor som visar att det härstammar från till exempel Belgien, Nederländerna eller Frankrike — samt på försäljning av detta kött på övriga marknader inom och utanför unionen.

Svar avgivet av Emma Bonino på kommissionens vägnar*(2 december 1997)*

Parlamentsledamoten hänvisar till ett bedrägeri som innebär att fryst nötkött av brittiskt ursprung har fått ny ursprungsbeteckning och nya intyg där det anges att köttet kommer från andra medlemsstater.

Kommissionens utredning (som utförts av avdelningarna för veterinära frågor och bedrägeribekämpning i nära samarbete med berörda medlemsstaters myndigheter) om omfattningen och konsekvenserna av detta bedrägeri pågår fortfarande. Tre rapporter har lagts fram för parlamentets tillfälliga kommitté om uppföljning av rekommendationerna om bovin spongiform encefalopati (BSE). I nuläget krävs stor försiktighet för att inte utredningen skall äventyras på grund av att information om utredningsresultaten släpps ut för tidigt. Sågas kan dock att det än så länge inte finns några belägg för att nötkött har exporterats illegalt från Förenade kungariket till Grekland.

Ansvar för övervakningen av hälsomärkning, certifiering och transport av kött vilar i första hand på medlemsstaterna. Även om det är extremt svårt att helt och hållet förhindra bedrägerier, har det i kommissionens utredning klart framkommit att det finns brister i den officiella övervakningen av köttproduktionen i Förenade kungariket och andra medlemsstater, samt att gemenskapens nuvarande kontroller måste bli bättre. En tillfällig arbetsgrupp har tillsatts med uppgift att omgående överväga vilka åtgärder som måste vidtas till följd av vad som framkommit. Förfaringssättet har fastställts och beskrivs i kommissionens slutrapport till parlamentets tillfälliga kommitté om uppföljning av rekommendationerna om BSE ⁽¹⁾.

Kommissionen kommer att vidta nödvändiga åtgärder för att förbättra systemet för veterinärkontroller.

Den 8 juli 1997 skickade kommissionen ett brev till Förenade kungariket. Den brittiske ministern med ansvar för jordbruk, fiskeri och livsmedel åtog sig när han fått brevet att genast vidta åtgärder. Den 1 augusti 1997 trädde därför en ny lag i kraft i Förenade kungariket som förstärker och utökar redan gällande befogenheter i samband med exportförbudet.

Till följd av de åtgärder som har vidtagits av Förenade kungariket sköt kommissionen upp tankarna på att inleda överträdelseförfarande till september 1997. Det verkar som om Förenade kungarikets lagstiftning om gränskontroller nu innehåller alla befogenheter som krävs för att exportförbudet skall kunna upprätthållas. Mellan den 29 september och den 3 oktober 1997 genomförde kommissionen ytterligare en kontroll av den praktiska tillämpningen av reglerna. Den grupp som genomförde kontrollen noterade att ett bättre och mer flexibelt system för gränskontroller har införts. Dessa gränskontroller är bra, men resultatet är begränsat eftersom endast en mycket liten andel av alla lastbilar får lasten kontrollerad.

Med tanke på de rapporter om veterinärkontroller som har lagts fram under senare tid, förefaller det dock som om Förenade kungariket fortfarande inte uppfyller skyldigheterna gentemot gemenskapen vad gäller kontroller av köttanläggningar. Kommissionen har därför, per brev av den 22 september 1997, vad gäller denna fråga inlett förfarandet enligt artikel 169 i Romfördraget, och den 12 november 1997 fattades beslut om att fortsätta överträdelseförfarandet genom att avge ett motiverat yttrande.

Kommissionen utreder även om de medlemsstater där det illegala nötköttet har sålts, efter det att det lämnat Förenade kungariket, inte har tillämpat gemenskapsrätten på ett korrekt sätt. I samband med detta har skriftväxling skett med belgiska och tyska myndigheter.

⁽¹⁾ KOM(97) 509 slutlig.

(98/C 134/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3392/97

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(23 oktober 1997)

Ämne: Kommissionens dokument om landsbygdens utveckling

När har kommissionen för avsikt att offentliggöra sina detaljerade förslag till utveckling av landsbygden som ursprungligen var avsedda att läggas fram år 1996 vid toppmötet i Cork och hur stämmer dessa överens med riktlinjerna i Agenda 2000?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(13 november 1997)*

Kommissionen avser att offentliggöra sina detaljerade förslag för utveckling av landsbygden i samband med det övergripande Agenda 2000-paketet ⁽¹⁾ under det första kvartalet 1998.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 slutlig

(98/C 134/213)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3396/97**från Fernando Fernández Martín (PPE) till kommissionen***(23 oktober 1997)*

Ämne: Effekterna på klimatförändringen av skogsbränderna på Sumatra och Borneo

Vulkanen Pinatubos utbrott på Filippinerna 1991 påverkade inte bara atmosfären i regionen, utan det orsakade en lätt temperatursänkning över hela världen. I dag pågår stora skogsbränder i samma region (Sumatra och Borneo).

Har kommissionen vidtagit några åtgärder för att utvärdera effekterna på klimatförändringen av dessa bränder, med tanke på att de negativa effekterna av bränderna läggs till de negativa effekterna av vulkanutbrottet?

Svar från Manuel Marin på kommissionens vägnar*(19 november 1997)*

Kommissionen och medlemsstaterna har i Jakarta upprättat en gemensam brandbekämpningsgrupp från Europeiska unionen (EUFREG) med anledning av den nödsituation som har uppstått till följd av de mycket omfattande skogsbränderna i Indonesien som berör cirka 1 miljon hektar skog.

EUFREG kommer nu att gå över till nästa fas i arbetet och utvärdera yta, typ, klassificering och användning av de landområden som ödelagts under årets bränder huvudsakligen genom analys av de uppgifter som har samlats in genom fjärranalysdata. EUFREG kommer också att utarbeta riktlinjer för ett expertbesök för att undersöka årets skogsbränder i syfte att stödja den indonesiska regeringen vid genomförandet av förbättrade strategier och åtgärder för att undvika eller minimera att det gångna årets katastrof upprepas.

Kommissionen kommer att fortsätta samordningen med den indonesiska regeringen och är beredd att medverka i en större undersökning om skogsbrändernas effekter på miljön och klimatet på medellång och lång sikt i ett regionalt och globalt perspektiv.

Mellan den 10 och 12 november 1997 anordnade den indonesiska regeringen en internationell vetenskaplig och teknologisk konferens i Jakarta för utvärdering av de globala miljöförändringarna och deras betydelse för det indonesiska kustlandet i vilken kommissionen aktivt deltog.

(98/C 134/214)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3414/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(28 oktober 1997)*

Ämne: Världshandel och djurskydd

Kommissionen har vid flera tillfällen hävdats att en skiljedom från Världshandelsorganisationen WTO inte skulle medföra något klagande till förmån för de europeiska bestämmelserna om djurskydd. Utslaget i fråga om hormoner verkar bekräfta denna bedömning.

1. Hur kommer fortsättningen att se ut om detta utslag kommer att bestå? På vilket sätt kan man undvika att djurskyddsbestämmelserna inom EU nu en efter en sätts ur spel?
2. Finns det större utsikter till framgång i andra fall, eller måste det nu konsekvent satsas på nya förhandlingar, nya tolkningar eller rentav ändringar i WTO:s bestämmelser?

(98/C 134/215)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3415/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(28 oktober 1997)**Ämne:* Världshandel och djurskydd

I artikel XX räknas det med ett antal anledningar som kan övervägas i samband med handelsrestriktioner, däribland skydd för människors och djurs liv och hälsa samt respekten för befolkningens allmänna moraluppfattning (public morals).

1. Hur skall dessa regler tolkas? Kan dessa bestämmelser i princip tolkas som att EU:s djurskyddsstandarder kan upprätthållas respektive förbättras utan att detta möter motstånd?
2. På vilket sätt fastställs i konkreta fall gränserna för en avvägning? Till vilken grad måste negativ inverkan på djurhälsan tolereras och när är det tillåtet med handelsrestriktioner? Vem fastställer vad som motsvarar allmänhetens moraluppfattning? Och så vidare.
3. I vilken utsträckning täcks skydd för djurens välbefinnande eller skydd mot psykiskt lidande, exempelvis ångest?
4. Kan en tolkning som tar hänsyn till djurskyddet i förekommande fall drivas igenom även internationellt eller måste Världshandelsorganisationens bestämmelser göras mer konkreta?

(98/C 134/216)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3417/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(28 oktober 1997)**Ämne:* Världshandel och djurskydd

Världshandelsorganisationens bestämmelser tillåter för närvarande inte några distinktioner som baseras på kriterier som inte kan påvisas i "slutprodukten". Vad gäller djurskyddet är det emellertid av avgörande betydelse med sådana så kallade produktionsmetoder som inte avser produkten (non-product related Process & Production Methods, PPM), exempelvis villkoren för avel och djurhållning, fångstmetoder eller också användning av djur för kontroll av vaccin.

1. I vilken utsträckning kan denna bestämmelse fås att stämma överens med skyddsförbehållen i artikel XX? Är distinktionen mellan "produktion" och "slutprodukt" över huvud taget möjlig att genomföra på djurskyddsområdet?
2. Om man finge ta hänsyn till kriterier som inte avser produkter, skulle då EU:s standarder för djurskydd kunna upprätthållas respektive förbättras utan att detta möter motstånd — även om artikel XX tolkades till djurskyddets nackdel?

(98/C 134/217)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3418/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(31 oktober 1997)**Ämne:* Världshandel och djurskydd

Kommissionen har vid flera tillfällen hävdat att det är mer lovande att komma vidare på djurskyddsområdet via multilaterala avtal mellan EU och tredje land.

1. Är detta krav realistiskt mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts när djurskyddsbestämmelser förhandlats fram inom EU? Vilket slags avtal tänker man på konkret?
2. Om denna väg är realistisk, vad talar då emot att parallellt sträva efter en förbättring av Världshandelsorganisationens regler?
3. Vilka åtgärder kan EU i princip vidta för att främja djurskyddet i tredje land?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3414/97, E-3415/97, E-3417/97 och E-3418/97
ingivna av Franz Fischler för kommissionen**

(24 november 1997)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga E-2569/94 från Christine Oddy ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 145, 12.6.1995.

(98/C 134/218)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3419/97
från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(31 oktober 1997)

Ämne: Rätt till pension för efterlevande makar

Enligt artikel 119 i fördraget och domstolens beslut i mål 262/88 Barber av den 17.5.1990 är det inte tillåtet att inom socialförsäkringsområdet direkt eller indirekt diskriminera någon på grund av kön. I Grekland betalar vissa socialförsäkringsorganisationer inte ut en makas pension till den efterlevande maken.

1. Anser kommissionen att gemenskapens lagstiftning bör harmoniseras med domstolens rättsskipning?
2. Anser kommissionen att artikel 119 i fördraget är tillräcklig rättslig grund för de nationella domstolarna, såsom den har tolkats i domstolens beslut 262/88 av den 17.5.1990 Barber, vad gäller utbetalning av en makas pension till den efterlevande maken?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(5 december 1997)

Artikel 119 i EG-fördraget är, enligt domstolens tolkning i domen av den 17 maj 1990 i mål C-262/88 Barber ⁽¹⁾ och senare mål som har samband med detta ⁽²⁾, tillämplig på företags- eller yrkesbaserade eller kompletterande system för social trygghet, vilket innebär att direkt eller indirekt könsdiskriminering inte längre är tillåten på detta område.

Rådet antog den 20 december 1996, på kommissionens förslag av rättsäkerhetsskäl ett nytt direktiv 96/97/EG om ändring av direktiv 86/378/EG om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om företags- eller yrkesbaserade system för social trygghet ⁽³⁾ för att ta hänsyn till domstolens rättspraxis enligt ovan och anpassa det till artikel 119 i EG-fördraget.

I domen av den 17 april 1997 i mål C-147/95 DEI mot Evrenopoulos ⁽⁴⁾ slår domstolen fast att artikel 119 i EG-fördraget även gäller vissa system för offentliganställda, t.ex. inom det grekiska elföretaget DEI, och att all könsdiskriminering därför måste undanröjas. För det aktuella målet innebär det att änklungen till en kvinnlig DEI-anställd har rätt till efterlevandepension. Kommissionen fastställer för närvarande vilka system för offentliganställda som kan falla inom tillämpningsområdet för artikel 119 i EG-fördraget.

De allmänna (lagstadgade) systemen omfattas dock inte av artikel 119 i EG-fördraget, vilket framhållits av domstolen, i synnerhet i domen av den 25 maj 1971 i mål C-80/70 Defrenne mot den belgiska staten ⁽⁵⁾.

För genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i de lagstadgade systemen finns sedan 1978 rådets direktiv 79/7/EEG av den 19 december 1978 om successivt genomförande av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om social trygghet ⁽⁶⁾. Enligt artikel 3 i direktivet ingår dock inte t.ex. efterlevandeförmåner i direktivets tillämpningsområde. Enligt artikel 7.1 i direktivet får medlemsstaterna dessutom provisoriskt bibehålla viss könsdiskriminering; det viktigaste exemplet på detta är pensionsåldern.

Sedan 1987 finns ett förslag till direktiv som kompletterar genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om företags- eller yrkesbaserade system för social trygghet ⁽⁷⁾. Detta förslag har ännu inte behandlats färdigt av rådet, trots positiva yttranden från parlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén.

Kommissionen räknar med att, i enlighet med fjärde handlingsprogrammet på medellång sikt för lika möjligheter för kvinnor och män (1996-2000) (beslut 95/593/EG) ⁽⁸⁾, under 1998 lägga fram ett nytt förslag till direktiv som ersätter förslaget från 1987 i syfte att ta hänsyn till utvecklingen av rättspraxis, särskilt när det gäller företags- eller yrkesbaserade system och systemen för offentliganställda, samt när det gäller utvecklingen av familjestrukturer och sociala strukturer.

⁽¹⁾ EG-domstolen Rec. 1990 s. 1889.

⁽²⁾ Rec. 1993 I s. 4879, dom av den 6.10.1993, mål C-109/93 Ten Oever
Rec. 1993 I s. 6591, dom av den 14.12.1993, mål C-110/91 Moroni
Rec. 1993 I s. 6953, dom av den 22.12.1993, mål C-152/91 Neath
Rec. 1994 I s. 4389, dom av den 28. 9.1994, mål C-200/01 Coloroll
Rec. 1994 I s. 4435, dom av den 28. 9.1994, mål C-408/92 Smith
Rec. 1994 I s. 4527, dom av den 28. 9.1994, mål C- 28/93 Van den Akker
Rec. 1994 I s. 4541, dom av den 28. 9.1994, mål C-128/93 Fisscher
Rec. 1994 I s. 4583, dom av den 28. 9.1994, mål C- 57/93 Vroege
Rec. 1994 I s. 4471, dom av den 28. 9.1994, mål C- 7/93 Beune.

⁽³⁾ EGT L 46, 17.2.1997.

⁽⁴⁾ Rec. 1997 I s. 2057.

⁽⁵⁾ Rec. 1971 s. 445.

⁽⁶⁾ EGT L 6, 10.1.1979.

⁽⁷⁾ EGT C 309, 19.11.1987.

⁽⁸⁾ EGT L 335, 30.12.1995.

(98/C 134/219)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3423/97

från Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen

(31 oktober 1997)

Ämne: Tvångsåtgärder mot zigenarfamiljer för att utrymma bostäder i San Pío X i Murcia

Kommunen Murcia i Spanien har, inom ramen för en omstruktureringsplan för kvarteret San Pío X i staden, planerat riva ner bostadshus av vilka en del bebos av ett antal zigenarfamiljer.

I april 1997 började kommunen stänga av elektricitet och vatten för dessa bostäder och stoppade vattentillförseln till en allmän springbrunn. Detta är ett allvarligt brott mot kommunens skyldighet att säkerställa allmän vattenförsörjning. Utan att på förhand meddela de berörda parterna, meddelade man i pressen en dag på förhand att bostäderna skulle utrymmas och rivas. Detta handlande avbröts genom domstolarnas beslut om att tillfälligt inställa åtgärderna.

Efter att förslaget från stadsfullmäktigen med ansvar för stadsplanering hade avslagits, utövade kommunen påtryckningar mot invånarna, genom att hota om att ta hand om de minderåriga barnen i bostäderna. Hoten materialiserades i form av ett förslag till de sociala myndigheterna i regionen Murcia om att företa en inspektion av levnadsförhållandena för de åtta zigenarfamiljerna och, vid behov, överta förmynderskapet för barnen. De sociala myndigheterna i kommunen kände till dessa familjers situation sedan nästan två år tillbaka. Det är därför oförståeligt att denna åtgärd, ifall den måste vidtas, inte har vidtagits tidigare.

Med beaktande av att samtliga zigenarfamiljer i dessa bostadshus har känt sig hotade, utsatta för påtryckningar och skrämseltaktik, ställs följande frågor:

1. Anser inte kommissionen att de spanska myndigheterna bör övervaka att fördragets bestämmelser om skydd av medborgarnas rättigheter och intressen i medlemsstaterna uppfylls?
2. I vilken utsträckning anser kommissionen, med hänsyn till den lokala administrationens handlande beträffande zigenarbarnen, att barnens rättigheter kränkts genom detta hot om utrymning av bostäder?
3. Anser kommissionen att de spanska myndigheternas handlande är förenligt med kampen mot social utslagning i enlighet med fördragets stadganden? Har kommissionen för avsikt att vidta åtgärder i denna fråga?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(4 december 1997)*

Parlamentsledamoten har tagit upp frågan om bostäder i kvarteret San Pio X i Murcia som har påverkats av stadens omstruktureringsplan. EG-fördraget nämner inte bostadspolitik, vilket ligger utanför kommissionens ansvarsområde och faller inom ramen för medlemsstaternas behörighet. Problem som hänför sig till boende bör behandlas inom ramen för medlemsstaternas nationella politik.

Däremot ger kommissionen sitt fulla stöd till skydd och förstärkning av individuella sociala rättigheter och välkomnar medlemsstaternas förnyade engagemang i de grundläggande sociala rättigheter som är inskrivna i ingressen till Amsterdamfördraget och artikel 117 i fördraget. Artikel 117 i Amsterdamfördraget föreskriver "bekämpning av social utslagning" som ett av de sex målen för den europeiska socialpolitiken. Artikel 118.2 i det nya fördraget skapar även möjligheter att utveckla åtgärder som är avsedda att främja samarbetet mellan medlemsstaterna genom att utveckla utbytet av information och beprövade erfarenheter för att bekämpa social utslagning. Kommissionen undersöker för närvarande de möjligheter som Amsterdamfördraget skulle kunna erbjuda när det gäller förslag till nya åtgärder som gäller social utslagning så snart fördraget har ratificerats av medlemsstaterna och träder i kraft.

Social utslagning är ett flerdimensionellt problem. Svåra boendeförhållanden och hemlöshet är kanske de tydligaste formerna av social utslagning. Kommissionen kommer framöver i sina framtida åtgärdsprogram mot social utslagning att ta hänsyn till boendeproblem som bidrar till utslagning på samma sätt som andra faktorer som bidrar till social utslagning.

Vad avser skydd av barns rättigheter i förhållande till boendepolitik ligger även denna fråga utanför kommissionens ansvarsområde. Däremot betonar kommissionen att alla medlemsstater har ratificerat konventionen om barnens rättigheter som undertecknades 1989.

(98/C 134/220)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3426/97**från Marjo Matikainen-Kallström (PPE) till kommissionen***(31 oktober 1997)*

Ämne: Grundande av en särskild arbetsgrupp för idrott

I Europaparlamentets betänkande om Europeiska unionens roll på idrottens område (föredragande: Doris Pack) föreslogs att kommissionen skulle inrätta en särskild arbetsgrupp för idrott samt utarbeta ett handlingsprogram, dvs. en så kallad grönbok, för idrotten. Vid behandlingen av detta ärende ställde kommissionen sig positiv till dessa projekt men tills vidare har ingenting hänt.

Med hänvisning till det ovan anförda vill jag ställa följande fråga: Med vilket tidsschema och genom vilka åtgärder ämnar kommissionen inrätta en särskild arbetsgrupp för idrott och utarbeta ett handlingsprogram?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar*(27 november 1997)*

Kommissionen ser positivt på förslagen i betänkandet om Europeiska unionens roll på idrottens område. Ett av förslagen var att en särskild arbetsgrupp för idrott skulle inrättas och att en grönbok skulle utarbetas.

När Europaparlamentet antagit Pack-betänkandet inrättades en grupp som skall följa upp förslagen i betänkandet. Gruppen kommer att driva arbetet med idrott vidare och ta närmare kontakter med idrottskretsarna.

Ett meddelande om idrott håller på att utarbetas och kan komma att följas av en grönbok. Meddelandet kommer troligen att antas av kommissionen före augusti 1998.

(98/C 134/221)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3427/97**från Konstantinos Hatzidakis (PPE) till kommissionen***(21 oktober 1997)*

Ämne: Överföring av medel från sociala program som ingår i den grekiska gemenskapsstödramen till andra områden

Nyligen anhöll den grekiska regeringen hos kommissionen om att få överföra resurser som beviljats för program och åtgärder inom Europeiska socialfonden — vars genomföranden är ytterst försenade — till andra områden inom gemenskapsstödramen där resurserna utnyttjas på ett mera effektivt sätt.

Jag önskar — mot bakgrund av att de här medlen är avsedda för åtgärder i anslutning till utbildning, grundläggande yrkesutbildning, vidareutbildning och främjande av sysselsättning samt åtgärder för att hindra människor från att bli utestängda från arbetsmarknaden, det vill säga avser känsliga områden inom socialpolitiken, samtidigt som de rör frågor som prioriteras och betraktas som grundläggande i Europeiska unionens politik för att främja sysselsättningen och den sociala sektorn inom unionen — fråga kommissionen hur den tänker bemöta denna anhållan från den grekiska regeringen, vilka orsakerna till överföringen av pengar är och hur stora nedskärningar det sist och slutligen handlar om?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(24 november 1997)*

Huvudorsaken till att den grekiska regeringen, inom ramen för halvtidsöversynen av gemenskapsstödran II, nyligen anhöll om överföring av resurser från Europeiska socialfonden (ESF) till andra fonder, var den ringa utnyttjandegraden när det gäller operationer med mänskliga resurser.

Den 10 oktober 1997 hölls i Aten ett möte i den rådgivande kommittén för mänskliga resurser i gemenskapsstödramen 1994-1999 för Grekland. På detta möte övervägdes nya förslag som framlagts i samband med halvtidsöversynen av åtgärderna gällande mänskliga resurser. De grekiska myndigheterna försäkrade att de har för avsikt att förbättra och påskynda genomförandet. I detta sammanhang förväntas det vara till hjälp att ett antal viktiga åtgärder har vidtagits under tiden, framför allt skapandet av en nationell ackrediteringsstruktur. Allmän enighet rådde om att det på detta stadium inte är nödvändigt att ändra fördelningen av medel när det gäller programmen för mänskliga resurser. Man kom också överens om att övervakningen av genomförandet av de ESF-samfinansierade åtgärderna i Grekland kommer att stärkas för att underbygga det snabba och effektiva användandet av belopp som tilldelas enligt ESF.

Övervakningskommittén för gemenskapsstödramen beslutade vid sitt möte den 30-31 oktober 1997 att det stöd som beviljats när det gäller programmen för mänskliga resurser inte skall ändras på detta stadium. Framstegen i de operationella programmen enligt gemenskapsstödramen kommer åter att granskas inom ramen för halvtidsöversynen av gemenskapsstödramen för Grekland under första halvåret 1998.

(98/C 134/222)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3436/97**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen***(31 oktober 1997)*

Ämne: Åtgärder mot ocker

Företeelsen ocker, som gynnats av den ekonomiska krisen och av efterfrågan, är idag mycket vanlig och visar sig vara på ständig uppgång.

Eftersom ocker ofta förekommer inom betydelsefulla ekonomiska sektorer såsom finansiella förmedlingstjänster och formerna för dess organisering är invecklade, uppmanas kommissionen härmed att inrätta ett permanent organ för observation av ocker och ekonomisk brottslighet samt att införa ett direktiv mot ocker i syfte att hjälpa företag som nekas traditionella krediter.

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar*(15 december 1997)*

Ocker är visserligen en välkänd företeelse när det gäller konsumentkrediter, men det anses i allmänhet inte vara ett problem som drabbar företag. Man utgår från att företagets ägare och chefer vet vad de gör och förstår och accepterar de skyldigheter som åligger dem när de lånar pengar. Dessutom kan de dra fördel av konkurrensen på marknaden, särskilt nu när det under en tid på det hela taget har rått stabilitet när det gäller räntorna och den ekonomiska situationen. De kan vanligtvis byta långgivare om de är missnöjda med den service de får.

De räntor som små och medelstora företag får betala ligger i normala fall på mellan 2 % och 5 % över basräntan och är alltså betydligt lägre än vad som normalt kännetecknar ocker. Räntorna kan dock vara högre under vissa förhållanden, vanligtvis när låntagaren anses utgöra en större risk än genomsnittet varför långgivaren lägger på en riskpremie på den normala utlåningsräntan. Detta är fullständigt normala affärsmetoder och de avspeglar delvis det faktum att långgivarnas riskbedömningsrutiner har blivit mer förfinade och noggrannare. Det stämmer också att utlåningsmarginalerna när det gäller företagslån i vissa sydliga EU-länder är högre än det europeiska genomsnittet, men detta har i hög grad historiska orsaker och har att göra med hur finansieringen har brukat gå till i dessa områden.

Kommissionen satsar hårt på att förbättra tillgången till kapital för de små och medelstora företagen i Europa. Detta visar sig i stödet till den andra rundabordskonferensen med banker och små och medelstora företag, från vilken en slutrapport kom i februari 1997. Under denna konferens, som sammanförde företrädare från såväl banker som europeiska småföretagarorganisationer under en artonmånadersperiod, skärskådades grundligt många av de frågor som rör de små och medelstora företagens finansiering. Problemet med ocker nämndes dock inte över huvud taget och kommissionen har ingen uppgift om att det skulle vara något större bekymmer för medlemmarna i småföretagarorganisationer.

Av denna anledning anser kommissionen inte att det är vare sig lämpligt eller nödvändigt att inrätta en permanent ockerinspektion eller att utarbeta ett direktiv angående ocker. Kommissionen skall emellertid fortsätta ansträngningarna att göra det lättare för de små och medelstora företagen att få tillgång till de många olika finansieringskällorna. Därför kommer kommissionen under 1998 att anordna en tredje rundabordskonferens med banker och små och medelstora företag, vilken skall bygga vidare på de tidigare konferenserna.

(98/C 134/223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3437/97**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen***(31 oktober 1997)*

Ämne: Häktning i väntan på rättegång

Europeiska kommissionen för mänskliga rättigheter i Strasbourg anser att häktningsperioderna i väntan på rättegång som tillämpas av Contrada är för långa och strider mot artikel 5.3 i Europakonventionen om mänskliga rättigheter.

De alltför långa häktningsperioderna innebär inte bara en kränkning av individens rättigheter utan fördröjer faktiskt de rättsliga processerna och därtill hörande undersökningar.

Mot bakgrund av det ovan sagda tillfrågas kommissionen om det tillsatts någon undersökningskommitté för att utreda vilka europeiska länder som tillämpar längre häktningsperioder än vad som gäller enligt Europakonventionen för mänskliga rättigheter, vilken undertecknats av EU:s medlemsländer.

Svar från Anita Gradin på kommissionens vägnar*(15 december 1997)*

Kommissionen har inte behörighet att undersöka fall som rör överträdelser som en medlemsstat förmodas ha begått mot Europakonventionen om mänskliga rättigheter när lagstiftningen eller de nationella myndigheternas handlande rör ett område som inte omfattas av gemenskapsrätten.

Detta är fallet när det gäller häktningsperiodernas längd i medlemsstaterna.

(98/C 134/224)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3438/97**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen***(31 oktober 1997)***Ämne:** Hygieniska förhållanden på kriminalvårdsanstalter

Som en uppföljning av andra frågor som ställts i ämnet under denna och föregående mandatperiod, och med hänvisning till de dödsfall i leptospiros som inträffade i fängelset San Vittore i Milano i augusti förra året, samt till de undermåliga hygieniska förhållanden som råder i många fängelser både i Italien och andra länder inom gemenskapen, upprepar jag kravet på en undersökningskommitté för granskning av livsvillkoren och de hygieniska förhållandena på kriminalvårdsanstalterna.

Svar avgivet av Jacques Santer på kommissionens vägnar*(25 november 1997)*

Det ligger utanför kommissionens behörighet att behandla denna fråga, som handläggs uteslutande av berörda nationella myndigheter.

(98/C 134/225)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3439/97**från Nel van Dijk (V) till kommissionen***(31 oktober 1997)***Ämne:** Föräldraledighet för egna tjänstemän

Den 3 juni 1996 godkände rådet direktivet 96/34/EG ⁽¹⁾ om ramavtalet om föräldraledighet. Medlemsstaterna har två år på sig för att uppfylla föreskrifterna i detta direktiv. Det faller sig av sig självt att institutionerna följer direktivet. Nu börjar det bli tid för inlämning av ett förslag till ändring av tjänstevillkoren för tjänstemännen vid Europeiska unionens institutioner. När kan parlamentet se fram emot ett sådant förslag?

⁽¹⁾ EGT L 145, 19.6.1996, s. 4.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(2 december 1997)*

Tjänsteföreskrifterna omfattar redan bestämmelser om tjänstledighet som beviljas av personliga skäl. Enligt artikel 40 i föreskrifterna kan en tjänsteman i undantagsfall och på egen begäran beviljas tjänstledighet utan lön av personliga skäl under ett år. Tjänstledigheten kan förlängas med ytterligare två perioder om ett år vardera. Om ansökan gäller tjänstledighet för vård av små barn kan tjänstledigheten förlängas med ett år fyra gånger. Denna möjlighet används av kommissionens tjänstemän. Av 335 pågående tjänstledigheter av personliga skäl har 89 beviljats för att ge en förälder möjlighet att vårda ett eller flera små barn.

Möjligheterna att införa begreppet föräldraledighet i tjänsteföreskrifterna studeras för närvarande och kan komma att bli föremål för ett förslag i samband med utarbetandet av ett generellt förslag till förbättringar av tjänsteföreskrifterna som kommissionen avser att lägga fram innan dess mandat löper ut.

(98/C 134/226)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3446/97
från Johannes Swoboda (PSE) till kommissionen
(27 oktober 1997)

Ämne: Anslutningsförhandlingar med Slovenien

Kommissionens representant Cameron skall under en konferens ha förklarat att Slovenien endast kan bli medlem i EU i samband med eller efter Polens anslutning, vilket kritiserades av ett flertal politiker i slutet av det femte interparlamentariska sammanträdet mellan Europeiska unionen och Slovenien (Artikel "Slovenien zwischen Souveränität und dem Wunsch nach rascher EU-integration" om Slovenien mellan självständigheten och viljan att snabbt integreras i EU, Frankfurter Allgemeine Zeitung av den 13 oktober 1997, nr 237, s. 9)

Om detta verkligen är kommissionens åsikt, när kommer då Europaparlamentet att informeras om detta uttalande?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar
(18 november 1997)

Såsom kommissionen klargjorde i sin rapport Agenda 2000 och i yttrandena om var och en av ansökningarna om medlemskap i gemenskapen, tar gemenskapen ställning till varje ansökarland utifrån dess egna meriter. Det sker ingen bedömning "i grupp".

Såsom tidigare kommer det att bli separata anslutningsförhandlingar med regeringarna i var och en av ansökarländerna. Varje land kommer att gå fram i sin egen takt under förhandlingarna. Hur lång tid det kommer att ta att avsluta anslutningsförhandlingarna med ett visst ansökarland beror på hur komplicerade de frågor är som skall lösas och hur snabbt landet i fråga kommer till rätta med de brister som påpekats i yttrandet om dess ansökan.

(98/C 134/227)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3447/97
från Klaus-Heiner Lehne (PPE) till kommissionen
(31 oktober 1997)

Ämne: Europeiska unionens deltagande vad gäller det internationella centret för vetenskap och teknik (ISTC) i Moskva

I sitt svar på min fråga nr E-2557/97 ⁽¹⁾ framför kommissionen att man vad gäller den fortsatta anställningen av medarbetarna vid ISTC kommer att utarbeta ett nytt budgeträttsligt grundval.

Hur kommer detta nya budgeträttsliga grundval att se ut, och hur kommer det ekonomiska ansvaret för anställningsvillkoren konkret att utformas?

⁽¹⁾ EGT C 76, 11.3.1998, s. 126.

Svar från Hans van den Broek på kommissionens vägnar
(19 november 1997)

Kommissionen tillhandahåller för närvarande fem anställda vid det internationella centret för vetenskap och teknik (ISTC). Dessa personer har kontrakterats genom det europeiska samarbetsorganet. Som en tillfällig åtgärd har kontrakten, som löper ut vid slutet av 1997, nyligen förlängts till den 30 april 1998 för två av de anställda.

Samtliga fem tjänstemän, vars tjänster även fortsättningsvis kommer att finansieras inom ramen för Tacis-programmet, kommer att anställas på ny avtalsmässig grundval allt eftersom deras nuvarande avtal löper ut. Detta kommer att ordnas genom ISTC:s sekretariat, på samma sätt som för den personal som tillhandahålls av USA. Personalens anställningsvillkor kommer inom denna avtalsram att omförhandlas i varje särskilt fall.

(98/C 134/228)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3455/97**från Marjo Matikainen-Kallström (PPE) till kommissionen***(31 oktober 1997)***Ämne:** Tobakens framkallande av nikotinberoende

Nikotinet som finns i tobaksvaror är ett ämne som påverkar det centrala nervsystemet och framkallar ett beroende som kan jämföras med beroende av heroin eller kokain. Det finns restriktioner för gifthalter i tobaksvaror beträffande mängden tjära men för nikotinets del har inga allmän europeiska gränsvärden fastställts. Enligt de bestämmelser som gäller räcker det med att man på paketen uppger nikotinhalten. Situationen är snedvriden — eftersom det är nikotinet som skapar det beroende som upprätthåller tobakskonsumtionen.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag fråga kommissionen om följande: Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att få till stånd ett fastställande av övre gränsvärden för nikotin i tobaksprodukter via gemenskapsrätten? Hur ser tidsplanen för detta ut?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar*(24 november 1997)*

Kommissionen antog den 18 december 1996 ett meddelande om bekämpning av tobak och rökning ⁽¹⁾. I detta meddelande påpekas flera politiska möjligheter på gemenskapsnivå, bl.a. att nikotinberoende skall anses vara just ett beroende som man sålunda kan ta itu med genom de relevanta gemenskapsprogrammen för folkhälsa. Det föreslås dessutom att en maximinivå för nikotinhalten i cigaretter kan övervägas. När det gäller möjligheten att förbättra samarbetet mellan medlemsstaterna föreslås i kommissionens meddelande att rökarna skall få tillgång till läkemedelsprodukter som hjälper dem att sluta röka (nikotintuggummi, nikotinplåster osv.) till minimikostnad eller gratis.

Meddelandet har sänts till parlamentet för yttrande. Kommissionen kommer att gå igenom reaktionerna på texten och skall, mot bakgrund av den genomgången, lägga fram lämpliga förslag till åtgärder och förfaringsätt.

⁽¹⁾ KOM(96) 609 slutlig.

(98/C 134/229)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3483/97**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen***(31 oktober 1997)***Ämne:** Sexuella övergrepp på ett av EU:s daghem

Enligt upplysningar från ett antal fackföreningar som har bett om Europaparlamentets stöd genom den parlamentariska kontrollen, har fall av sexuella övergrepp mot barn på 2 och 3 år konstaterats på det interinstitutionella daghemmet Clovis, som är inrymt i en av kommissionens byggnader.

Gör kommissionen — som redan känner till fallet — parallellt med den belgiska polisen, som i fyra månader har utrett fallet, någon utredning av vilka exakta förhållanden som har rått när händelserna har inträffat samt om vem som bär ansvaret för det som hänt på daghemmet, vars drift kommissionen har överlåtit till ett privat företag, eller har den för avsikt att utföra en sådan utredning?

Hur stort är kommissionens ansvar för säkerheten på ett daghem som är inrymt i en av kommissionens byggnader och där samtliga barns föräldrar är anställda inom EU:s institutioner? Vilka kriterier använder man sig av då man överlåter skötseln av barn till anställda inom EU till privatföretag och hur utses personalen på EU:s daghem? Vilka omedelbara åtgärder kommer kommissionen att vidta för att se till att fullständig säkerhet råder för de barn som vistas på daghemmen?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(8 december 1997)*

Det är inte kommissionen, utan de belgiska myndigheterna, som skall utreda eventuella brott i samband med misstankarna om pedofili vid ett av daghemmen för barn till EU-tjänstemän. Kommissionen har hela tiden försökt handla i de direkt berörda intresse och för deras bästa. Kommissionen gör även vad den kan för att bistå de rättsliga myndigheterna i deras utredningar. Av naturliga skäl inskränks kommissionens roll till att lämna erforderligt bistånd, att vidta alla förebyggande åtgärder som går, samt att informera och stödja berörda föräldrar utan att skada de känsliga rättsliga utredningarna.

I Bryssel finns fyra daghem för barn till EU-tjänstemän, nämligen Palmerston, Beaulieu, Clovis och Eastman. Europaparlamentet ansvarar för Eastmandaghemmet. Daghemmen Palmerston och Beaulieu är inhysta i byggnader som kommissionen hyr och drivs direkt av kommissionen. Det tredje daghemmet, Clovis, är nytt och öppnades i juni 1995 i en byggnad som kommissionen äger. Daghemmet drivs av det belgiskregistrerade företaget Esedra, som bildades av de båda italienska företagen Aristeia och CIR. Efter en anbudsinfordran på kommissionens initiativ ⁽¹⁾ fick dessa båda företag år 1995 kontrakt på att driva daghemmet. Vad gäller daghemmet Clovis svarar kommissionen enbart för underhåll och reparation av byggnaden, infrastruktur och utrustning, arbetsmiljökontroller, samt tillhandahåller säkerhetsvakter och hälsovård, bland annat en utbildad barnläkare. Kommissionen handlägger och beviljar ansökningar om daghemsplats, samt övervakar och utvärderar den pedagogiska verksamheten.

Enligt avtalet och kravspecifikationerna som kommissionen och tjänsteleverantören upprättade skall leverantören bland annat rekrytera personal som uppfyller vissa krav på erfarenhet, examina, utbildning, lämplighetsintyg och friskintyg. Tjänsteleverantören skall vidare rätta sig efter kravspecifikationerna vad gäller personaltäthet och minimikrav på rekryteringen. Så länge avtalet gäller ansvarar leverantören i samband med att tjänsterna utförs för skada som tillfogas människor (även barn) eller de lokaler och den utrustning som kommissionen tillhandahåller. Om leverantören negligerar, inte helt fullgör eller försummar sina avtalsenliga skyldigheter har kommissionen rätt att antingen hålla inne betalningen eller häva avtalet.

I dagsläget pågår utredning och kommissionen försäkrar föräldrarna att allt görs för att garantera barnens säkerhet, och att de kommer att få all nödvändig information om hur utredningen fortskrider.

⁽¹⁾ EGT C 366, 22.12.1994.

(98/C 134/230)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3512/97**från Honório Novo (GUE/NGL) till kommissionen***(12 november 1997)*

Ämne: Kampanj för druvjuice i Europeiska unionen

Det är allmänt känt att Europeiska kommissionen skall finansiera en ny kampanj för druvjuice i fem medlemsstater med en budget på totalt 6,4 miljoner ecu (2 miljoner ecu för Tyskland, 1,7 miljoner ecu för Frankrike, 1,5 miljoner ecu för Spanien, 0,6 miljoner ecu för Österrike och lika mycket för Holland).

Denna finansiering kommer att medföra ökad avkastning för vinproducenter i dessa fem länder genom att det blir möjligt att utnyttja och höja värdet på eventuella produktionsöverskott och därmed minska de kvantiteter som är avsedda för destillering.

Ingen information har lämnats om att utvidga denna nya kampanj till andra medlemsstater, såsom Portugal.

Mot denna bakgrund ber jag kommissionen att informera mig om huruvida finansieringen av denna nya kampanj för att främja druvjuice är avsedd att stödja endast dessa fem länder eller om den kan utvidgas så att den gynnar även andra medlemsstater.

Känner kommissionen i så fall till om Portugal har lämnat in några konkreta projektansökningar?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 november 1997)

Kommissionen är angelägen om att informera parlamentsledamoten om att i artikel 1 i kommissionens förordning (EEG) nr 3461/85 av den 9 december 1985 om organisationen av kampanjer för att främja konsumtionen av druvjuice ⁽¹⁾ föreskrivs att gemenskapens främjande av druvjuice får organiseras i medlemsstater i vilka:

- möjligheterna att öka avsättningen av druvjuice är mest gynnsamma.
- befintliga saluföringsvillkor möjliggör en snabb anpassning av tillgången då efterfrågan ökar till följd av kampanjerna.

I andra stycket i samma artikel fastställs att enligt Förvaltningskommitténs förfarande skall man varje år besluta om

- i vilka medlemsstater kampanjerna skall genomföras,
- det totala belopp som skall tilldelas för finansiering av kampanjerna i var och en av dessa medlemsstater.

Fram tills nu har Portugal aldrig visat intresse att genomföra reklamkampanjer inom denna sektor. Om de villkor som avses ovan uppfylls av Portugal och om Portugal ansöker, skulle landet naturligtvis kunna ges finansiering från gemenskapen för kampanjer vid ett senare tillfälle.

⁽¹⁾ EGT L 332, 10.12.1985.

(98/C 134/231)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3513/97

från Jup Weber (ARE) till kommissionen

(29 oktober 1997)

Ämne: Europeiska unionens skogsbruksstrategi

Den 30 januari 1997 röstade Europaparlamentet igenom en resolution om Europeiska unionens skogsbruksstrategi (dok. A4-0414/96 ⁽¹⁾). I denna resolution uppmanas kommissionen att lägga fram ett förslag till rättsakt i januari 1999 som för övrigt skall stämma överens med följande rekommendationer:

På internationell nivå skall kommissionen lägga fram förslag på följande områden:

- En aktiv roll för unionen i förhandlingar om handel med trävaror.
- En åtgärdsplan för att bekämpa ekologisk och social dumpning vid import av trävaror till unionen.
- Arbete på internationell nivå för att skapa en konvention om skog.
- Problem med miljömärkning.
- Stöd till en politik för att bevara skogen i övergångsländer och utvecklingsländer.

Enligt den dokumentation som kommissionen lagt fram nämns inte utarbetning av en skogsstrategi i kommissionens arbetsprogram för nästa år.

Skulle kommissionens ordförande kunna tala om för mig om arbetet med att utarbeta en skogsstrategi redan har påbörjats. Om så är fallet skulle jag vilja veta hur långt arbetet har kommit med hänsyn till den tidsfrist som Europaparlamentet har fastställt, en tidsfrist som för övrigt till hälften runnit ut.

⁽¹⁾ EGT C 55, 24.2.1997, s. 22.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(13 november 1997)*

Parlamentsledamoten talar om parlamentets resolution, som antogs den 30 januari 1997, i vilken kommissionen uppmanas att lägga fram ett lagförslag om en europeisk skogsbruksstrategi inom två år efter det att ovan nämnda rapport antagits.

Kommissionen undersöker för närvarande i nära samarbete med medlemsstaterna noggrant vad som bör och kan göras inom ramen för en sådan strategi, även om denna inte nämndes uttryckligen i kommissionens arbetsprogram för 1998.

Kommissionen har för avsikt att iaktta den tidsfrist som föreskrivs i parlamentets resolution och att lägga fram en skogsbruksstrategi för parlamentet i början av 1999.

(98/C 134/232)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3514/97**från Hiltrud Breyer (V) till kommissionen***(29 oktober 1997)*

Ämne: Biologisk krigföring varvid genmanipulerade mikroorganismer används

Internationella rödakorskommittén och World Medical Association har båda uttryckt allvarlig oro över att genmanipulerade mikroorganismer framställs för användning som biologiska vapen. Det förekommer fortfarande rapporter om att dessa användes under Gulfkriget.

1. Har Europeiska gemenskapen vid något tillfälle, direkt eller indirekt, finansierat forskning om sådan användning?
2. Har Europeiska gemenskapen vid något tillfälle, direkt eller indirekt, finansierat forskning om framställning av vacciner eller motgifter mot sådana genmanipulerade biologiska vapen?
3. Har någon av Europeiska gemenskapens medlemsstater vid något tillfälle exporterat biologiskt material till Irak som skulle kunna användas eller omvandlas för att användas som biologiska vapen?
4. Känner kommissionen till några bevis för att genmanipulerade mikroorganismer använts av någon av de trupper som deltog aktivt i Gulfkriget? Om detta är fallet, kommer kommissionen att offentliggöra dessa bevis?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar*(19 november 1997)*

1., 2. och 4. Nej.

3. Det är på de områden där upphovsrätten inte längre gäller, inbegripet på det biologiska området, som Irak fram till 1990 missbrukade varor och teknik med dubbelt användningsområde vilka exporterades för lagliga ändamål av några företag i vissa medlemsstater fram till 1990. Efter Gulfkriget såg medlemsstaterna över och förbättrade väsentligt sina nationella system för kontroll av export av varor med dubbelt användningsområde. Den 19 december 1994 antog rådet på grundval av kommissionens förslag från augusti 1992 ⁽¹⁾ ett system för kontroll av export av varor med dubbelt användningsområde. Å ena sidan finns det ett gemensamt initiativ inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP) och å andra sidan en förordning (EG) nr 3381/94 i vilken ett gemenskapssystem för kontroll av export av varor med dubbelt användningsområde ⁽²⁾ upprättas på grundval av artikel 113 i EG-fördraget. Detta system tillämpas sedan den 1 juli 1995. Bilaga 1 innehåller en förteckning över varor med dubbelt användningsområde som är föremål för kontroll när de exporteras från gemenskapen. Denna förteckning inbegriper biologiska och giftiga ämnen. Genmanipulerade mikroorganismer omfattas av detta kontrollsystem.

Kommissionen erinrar dessutom om att alla medlemsstater är parter i 1972 års konvention om förbud mot utveckling, framställning och lagring av bakteriologiska (biologiska) vapen och toxinvapen samt deras förstöring. Den 26 juni 1996 fastställde rådet en gemensam ståndpunkt 96/408/GUSP i denna fråga. Syftet är att öka konventionens överensstämmelse med det internationella icke-spridningssystemet genom att främja dess allmängiltighet och genom att medverka till att förhandlingarna om ett rättsligt bindande och effektivt kontrollsystem kan slutföras senast 1998. Kommissionen ger sitt starka stöd till denna gemensamma ståndpunkt.

(¹) EGT C 253, 30.9.1992.

(²) EGT. L 367, 31.12.1994.

(98/C 134/233)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3526/97

från Fernando Fernández Martín (PPE) till kommissionen

(12 november 1997)

Ämne: Verksamheten i kommissionens expertgrupp med anledning av skogsbränderna i Indonesien

Enligt en rapport nyligen från Förenta nationernas avdelning för humanitära frågor har man fortfarande inte kunnat få kontroll över de skogsbränder som drabbar stora områden i Indonesien och bränderna fortsätter att orsaka betydande miljöförorening i hela regionen.

Många länder och internationella organisationer har redan sänt stöd till den indonesiska regeringen i form av pengar, mänskliga resurser (experter) och material (redskap för att bekämpa elden, medicin, fordon).

Europeiska unionen beslutade i slutet av september att inrätta en grupp av experter på skogsbränder. Denna grupp arbetar under ledning av Europeiska kommissionens förbindelsekontor för skogsfrågor som varit verksamt i Jakarta sedan februari i år.

Kan kommissionen informera om denna expertgrupps roll, dess verksamhet och om resultatet av dess ansträngningar?

Svar avgivet av Manuel Marin på kommissionens vägnar

(9 december 1997)

Kommissionen sänder de efterfrågade upplysningarna direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/234)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3556/97

från Luigi Florio (UPE) till kommissionen

(4 november 1997)

Ämne: Lån från EU till den palestinska myndigheten

Europeiska unionen ämnar bevilja ett lån på 25 miljoner ecu till den palestinska myndigheten för att ersätta medel som den israeliska regeringen inte har överfört till Arafats regering.

I april 1997 publicerade den israeliska dagstidningen Haaretz uppgifter om att president Arafat är innehavare av ett hemligt konto i Leumi Bank i Tel Aviv (kontoret på Hashmonaimvägen), på vilket den israeliska regeringen betalat in cirka 150 miljoner dollar (vilket motsvarar cirka 125 miljoner ecu). Medlen härstammar från skatter på import av bränsle till de palestinska territorierna; det är således fråga om summor till den palestinska myndigheten som president Arafat dock har undanhållit för personligt bruk utan någon slags kontroll.

Känner kommissionen till detta hemliga konto och hur stora summor som betalats in på kontot? Anser kommissionen inte mot bakgrund av detta att ett villkor för beviljande av lånet på 25 miljoner ecu åtminstone bör vara att ovannämnda 150 miljoner dollar överförs till den palestinska myndighetens kassa och att den palestinska presidenten säkerställer större öppenhet vid förvaltningen av medlen?

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(1 december 1997)

Frågan om de anklagelser som nyligen riktats mot den palestinska myndigheten om misskötsel av offentliga medel har redan tagits upp i den tillfälliga sambandskommittén för bistånd till den palestinska myndigheten. Den palestinska myndighetens lagstiftande råd har givit ut en omfattande rapport i denna fråga och utreder frågan ytterligare.

Hur gemenskapens finansiella bistånd till den palestinska myndigheten används övervakas och kontrolleras noggrant av kommissionen på platsen. De pågående enskilda biståndsprojekten övervakas dessutom av projektförvaltningsenheterna. Eventuella tecken på oegentligheter i samband med genomförandet av gemenskapens bistånd till den palestinska myndigheten rapporteras omedelbart och blir föremål för de normala åtgärder som föreskrivs i sådana fall, däribland upphävande av finansieringsavtal om detta skulle visa sig nödvändigt.

När det gäller det ytterligare gemenskapsbiståndet på 25 miljoner ecu till den palestinska myndigheten har rådet den 15 september 1997 anmodat kommissionen att ställa särskilda kontanta medel till förfogande för den palestinska myndigheten. Kommissionen föreslog att medlen skulle användas som en riskreserv för den palestinska myndighetens räkning om Israel på nytt skulle hålla inne de skattebetalningar som det är skyldigt att överföra till palestinerna. Medlen skulle ställas till förfogande på ett räntebärande konto i en europeisk affärsbank. Kommissionen föreslår att samtliga internationella givare uppmanas att delta. Det första bidraget kommer att lämnas av gemenskapen och kontot kommer att förvaltas av ett givarråd som kommer att ledas av kommissionen. För överföringar från kontot till den palestinska myndigheten kommer dubbel namnunderskrift att behövas (kommissionen och den palestinska myndigheten). Den palestinska myndigheten kommer slutligen att vara tvungen att betala tillbaka eventuella överföringar senast tio dagar efter mottagandet av skattebetalningarna från Israel.

För eventuella utbetalningar av de särskilda kontanta medlen gäller dessutom att den palestinska myndigheten måste uppfylla flera villkor såsom att sammanföra den palestinska myndighetens samtliga bankkonton och ställa dessa under kontroll av finansministeriet, strikt budgetkontroll av de löpande utgifterna och godtagbar minskning av det nuvarande budgetunderskottet i enlighet med vad som förutses för 1998.

(98/C 134/235)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3557/97

från Josu Imaz San Miguel (PPE) till kommissionen

(4 november 1997)

Ämne: Spansk lag om jakt

Ändringen av den spanska lagen om jakt 4/89 som godkändes i maj 1997 innebär en direkt tillämpning av gemenskapsdirektivet 79/409/EEG ('). Denna ändring består i att tillämpa undantag c i gemenskapsdirektivet på artikel 7.4 i samma direktiv, en möjlighet som återfinns i denna text i fråga om fåglar som återvänder från sina häckningsplatser.

Undantag skulle göras selektivt, under strängt kontrollerade omständigheter och i liten utsträckning, med exakta begränsningar i syfte att bevara arterna i enlighet med artikel 9.2-9.4 i direktivet.

Undantaget i den spanska jaktlagen är dessutom i sig mer begränsade än de som tillåts i gemenskapsdirektivet. Enligt direktivet kan undantag göras för alla fågelarter, medan ändringen av den spanska lagen begränsar tillämpningen till arter som det är tillåtet att jaga samt icke fridlysta arter. Den geografiska begränsningen är också större, eftersom endast traditionella jaktområden omfattas.

Anser kommissionen mot bakgrund av detta att direktiv 79/409/EEG innebär undantag från artikel 7.4 i fråga om fåglar som återvänder från sina häckningsplatser? Anser kommissionen att undantag c i detta direktiv kan tillämpas för artikel 7.4? Anser kommissionen att en medlemsstat kan tillämpa detta undantag från artikel 7.4 i direktiv 79/409/EEG i sina nationella lagar och med större begränsningar än dem som direktivet innebär? Om ändringen av den spanska lagen 4/89 uppfyller dessa krav, anser kommissionen då att denna lag är i överensstämmelse med direktiv 79/409/EEG?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(26 november 1997)

Den text som ändrar lag 4/1989 i spansk lagstiftning om vård av livsmiljöer samt vild fauna och flora är, ehuru den redan godkänts av Spaniens parlament, ännu inte kungjord i spanska statens officiella tidning (Boletín Oficial del Estado). Först efter en sådan publicering kan lagen träda i kraft.

I rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar fastställs i artikel 1 en allmän skyddsordning:

- ”1. Detta direktiv behandlar bevarandet av samtliga fågelarter som naturligt förekommer inom medlemsstaternas europeiska territorium på vilket fördraget tillämpas. Det omfattar skydd, skötsel, förvaltning och kontroll av dessa arter och fastställer regler för exploatering av dem.
2. Det skall gälla för fåglar samt för deras ägg, bon och livsmiljöer. (...)”

Denna skyddsordning är strikt när det gäller flyttfåglar. I artikel 7.4 i direktivet stadgas:

” (...) Beträffande flyttfåglar skall medlemsstaterna särskilt se till att de arter som berörs av jaktbestämmelser inte jagas under häckningen eller under återvändandet till häckningsplatserna. Medlemsstaterna skall till kommissionen lämna all relevant information om den praktiska tillämpningen av sin gällande jaktbestämmelser. ”

Då undantag görs från artikel 7 måste villkoren i artikel 9 i direktivet respekteras.

Skulle den ändring som träder i kraft ej efterkomma bestämmelserna i direktiv 79/409/EEG kommer kommissionen att vidta lämpliga åtgärder för att full efterlevnad av direktivet skall uppnås.

(98/C 134/236)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3559/97

från Edouard des Places (I-EDN) till kommissionen

(4 november 1997)

Ämne: Offentlig avisering av Europeiska unionens stöd från EUGFJ, garantisektionen

Europeiska unionen beviljar stöd till talrika projekt inom jordbruket och på landsbygden genom utvecklingssektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), särskilt inom ramen för strukturpolitiken.

De projektansvariga åtar sig att systematiskt efterleva skyldigheten att offentligen avisera att de fått stöd från de europeiska fonderna, men de är ofta illa underrättade om vad denna skyldighet exakt innebär.

Kunde kommissionen klart ange vad denna skyldighet består i samt hur länge en projektansvarig skall vara förpliktad att avisera på ovannämnda sätt och vilka tröskelvärden som finns för finansieringen från EUGFJ, garantisektionen, för att denna skyldighet skall gälla?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(19 november 1997)*

Kravet på publicitet för stöd från strukturfonderna, inbegripet Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) — avdelningen för utveckling, följer av artikel 32 i rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 4253/88 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter ⁽¹⁾.

Kommissionen har vidareutvecklat kravet i artikel 32 i denna förordning genom sitt beslut 94/342/EG av den 31 maj 1994 om de informations- och publicitetsåtgärder som skall genomföras av medlemsstaterna i fråga om stöd från strukturfonderna och Fonden för fiskets utveckling (FFU) ⁽²⁾. I beslutet har kommissionen närmare angivit de normer för publicitet och information som alla strukturfondernas stödmottagare skall uppfylla.

Beträffande infrastruktur är tröskeln för obligatoriska åtgärder 1 miljon ecu för strukturfonderna och 500 000 ecu för Fonden för fiskets utveckling (FFU). De nationella, regionala och lokala myndigheterna svarar för att genomföra kommissionens beslut. Stödmottagarna skall följa de anvisningar som dessa myndigheter ger. För att underlätta de berörda myndigheternas arbete har kommissionen utarbetat en praktisk vägledning för dem. Denna vägledning översänds härmed till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EGT L 193, 31.7.1993.

⁽²⁾ EGT L 152, 18.6.1994.

(98/C 134/237)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3568/97**från Frédéric Striby (I-EDN) till kommissionen***(13 november 1997)*

Ämne: Kronisk kopparförgiftning hos lamm

Det finns tydligen skillnader när det gäller vid vilken kopparhalt, uttryckt i ppm, man anser att får drabbats av kopparförgiftning i Europeiska unionens olika medlemsstater.

Detta påverkar bland annat den ekonomiska ersättningen för döda får.

Känner kommissionen till vilka kopparhalter som de olika medlemsstaterna sätter som gräns för kronisk kopparförgiftning hos får? Kopparhalt i levern? I njurarna? I blodet?

(98/C 134/238)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3569/97**från Frédéric Striby (I-EDN) till kommissionen***(13 november 1997)*

Ämne: Kronisk kopparförgiftning hos lamm

Finns det några europeiska regler om ett tröskelvärde för koppar, över vilket man godkänner diagnosen kronisk kopparförgiftning hos får?

Om sådana regler saknas på europeisk nivå, anser då inte kommissionen att tröskelvärdena bör harmoniseras så att samma förgiftningsnivå erkänns i alla europeiska länder?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3568/97 och E-3569/97
ingivna av Franz Fischler för kommissionen**

(17 december 1997)

Kommissionen har inte tillräckliga upplysningar för att kunna undersöka ärendet och kan därför inte besvara frågan för tillfället. Den skulle vilja uppmana ledamoten att inkomma med flera detaljer.

(98/C 134/239)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-3573/97
från Giancarlo Ligabue (UPE) till kommissionen**

(4 november 1997)

Ämne: GD X:s politik vad gäller radiosändningar

Radion genomgår en teknisk utveckling som innebär en övergång från ett analogt till ett digitalt system (Digital Audio Broadcasting, förkortat DAB). DAB gör radion till ett multimediet: information, tjänster och data läggs till de traditionella musikprogrammen och underhållningsprogrammen. DAB-radion, vars inledningsfas nu är avslutad, kommer att sändas via nät på andra frekvenser än de traditionella FM och AM och inom en snar framtid kommer satellitmottagning även att bli möjlig under rörliga mottagningsförhållanden. Denna teknik kräver stora investeringar för sändning och utarbetande av program, med avsevärda ekonomiska insatser från producenternas sida, eftersom de under en tid som kanske kommer att sträcka sig längre än tio år framåt kommer att behöva upprätthålla två nät, det nuvarande FM-nätet och det nya DAB, utan att kunna räkna med högre reklamintäkter. Vissa små lokala radiostationer kommer förmodligen att få större svårigheter och det finns risk att de inte klarar sig.

Mot bakgrund av detta undrar jag följande:

1. Varför ignoreras radiosändningar ständigt i GD X:s verksamhet, trots uppmaningarna från europeiska radiostationerna och deras organisationer?
2. Varför definierar detta generaldirektorat i officiella dokument den audiovisuella sektorn som TV och film, såsom i dokumentet om audiovisuell politik från den 30 juli 1997?
3. Varför omnämns inte radiosändningar i den del av detta dokument som behandlar utvecklingen av den audiovisuella sektorn och prioriteterna för denna?
4. Skall experter från eller företrädare för radiosektorn vara med i den högnivågrupp som omnämns i dokumentet?
5. Varför har generaldirektoratet aldrig lagt fram något förslag eller någon handlingsplan rörande radion, vilket har gjorts för TV, bio, böcker och andra media (i Media II — handlingsplan för TV-program i formatet 16:9)?
6. Varför har de enda medel som avsatts för nyskapande åtgärder inom radio- och TV-sektorn i syfte att främja språklig mångfald tilldelats projekt som stöds av offentliga radio- och TV-tjänster och deras konsortier, vilka redan åtnjuter statsfinansiering, och detta trots förslaget på projekt från små privata radiostationer?
7. På vilket sätt avser kommissionen, och i synnerhet GD X, att motverka den olägliga situation som råder på radiomarknaden till följd av de åtgärder som har vidtagits för att främja och stödja andra medier, t.ex. det direkt konkurrerande TV-mediet, och som har lett till en stark snedvridning av konkurrensen såväl på den inre marknaden som på de enskilda nationella marknaderna?

Svar avgivet av Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(28 november 1997)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(98/C 134/240)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3575/97**från Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) till kommissionen***(4 november 1997)*

Ämne: Avskaffandet av obligatorisk examen för jaktlicens i Spanien

Som en uppföljning av min fråga H-0727/97 ⁽¹⁾ önskar jag få veta hur kommissionen ställer sig till att det spanska parlamentet genom ändringen av lag 4/1989 om bevarande av naturområden samt vild flora och fauna har avskaffat den obligatoriska examen för personer som önskar få jaktlicens?

⁽¹⁾ Debatt i Europaparlamentet (oktober 1997).

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar*(25 november 1997)*

Kommissionens befogenheter begränsas av EG-fördraget, och kommissionen kan bara protestera mot en medlemsstats lagstiftning om den strider mot gemenskapens lagstiftning.

Gemenskapens miljölagstiftning innehåller visserligen bestämmelser om jakt, men det finns inte några krav på obligatorisk examen för personer som önskar få jaktlicens.

Således har inte kommissionen befogenheter att vidta några åtgärder i denna fråga och anser heller inte att det är lämpligt att kommentera den.

(98/C 134/241)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3594/97**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen***(13 november 1997)*

Ämne: Ännu ett fall av diskriminering av en italiensk medborgare

Borgmästaren i Aiseau/Presles handlade på ett övermodigt och rasistiskt sätt mot en italiensk medborgare som sedan 1957 bor och arbetar i kommunen och som har utmärkt sig på områden för sociala verksamheter, sport och integration, till fördel inte bara för de italienska invånarna utan för samtliga, oavsett nationalitet.

I ett försök som kan liknas vid maktmissbruk framtog kommunens borgmästare Scandereberg en bit mark som tillhörde denne och som gratis hade ställts till förfogande för kommunens unga fotbollsspelare.

Det är inte nödvändigt att gå in på detaljer, även om borgmästarens och de rättsliga myndigheternas agerande är allvarligt. Scandereberg hade dock upprepade gånger uppgett att han ville avsätta marken till upprättandet av en sporthall som skulle tillåta alla unga att i sporten och tävlandet finna en jämn kulturell och social utveckling. Den 14 juli 1997 gav första instansens domstol i Charleroi Scandereberg rätt. Mot bakgrund av detta uppmanas kommissionen att vända sig till de belgiska myndigheterna för att försvara de rättigheter som gemenskapsmedborgare bosatta i Belgien har, mot alla typer av missbruk. Kommissionen uppmanas också att vända sig till inrikesministeriet för att begära en förklaring till borgmästaren i Aiseau/Presles' agerande mot en gemenskapsmedborgare. Slutligen anmodas kommissionen att vända sig till justitieministeriet för att klargöra om det har skett en lagöverträdelse i samband med de rättsliga myndigheternas förfarande till stöd för borgmästarens agerande och undersöka om denne i själva verket har använt sig av utpressning för att förhindra att Scandereberg återigen skulle komma i besittning av en egendom som enligt lag tillhör honom.

Svar avgivet av Mario Monti på kommissionens vägnar*(6 januari 1998)*

Det ligger utanför kommissionens behörighet att behandla denna fråga, som handläggs uteslutande av berörda nationella myndigheter.

(98/C 134/242)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3615/97**från Eva Kjer Hansen (ELDR) till kommissionen***(6 november 1997)*

Ämne: Skydd av gemenskapens ekonomiska intressen

Vilka konkreta initiativ tänker kommissionen ta med tanke på ändringen av artikel 209a i Amsterdamfördraget?

Kommer kommissionen att återuppta behandlingen av konventionen om skydd av gemenskapens ekonomiska intressen (som ingen av medlemsstaterna ännu har ratificerat) med tanke på att delar av denna kan antas med hjälp av den nya artikel 209a?

Svar från Anita Gradin på kommissionens vägnar*(8 december 1997)*

Kommissionen välkomnar de ändringar i artikel 209a i EG-fördraget som Amsterdamfördraget innebär. Denna artikel kommer att föras in i EG-fördraget som artikel 280. Den kommer att utgöra rättslig grund för förslag om skydd av gemenskapens ekonomiska intressen och ge parlamentet en mer aktiv roll (medbeslutandeförfarandet).

Fördraget skall nu ratificeras av medlemsstaterna. För närvarande undersöker kommissionen vilka möjligheter den nya artikeln 280 kan ge, men det är ännu för tidigt att fatta beslut om konkreta initiativ.

Kommissionen är medveten om att ingen medlemsstat ännu ratificerat konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, vilket angavs i svaret på Helena Torres Marques ⁽¹⁾ skriftliga fråga E-3349/97. Den 28 april 1997 satte rådet (rättsliga och inrikes frågor) mitten av 1998 som mål för ratifikationen, vilket Europeiska rådet sedan godkände vid mötet i Amsterdam. Kommissionen anser att ratifikation bör ske snarast och fortsätter följa utvecklingen i medlemsstaterna uppmärksamt. När konventionen om kamp mot korruption samt de båda protokollen till konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen antagits kommer medlemsstaterna att kunna ratificera alla bestämmelser som har artikel K 3 i Fördraget om Europeiska unionen som grund samtidigt, om man inte föredrar att ratificera de olika bestämmelserna var för sig.

⁽¹⁾ EGT C 117, 16.4.1998, s. 177.

(98/C 134/243)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3665/97**från Maria Berger (PSE) till kommissionen***(10 november 1997)*

Ämne: Direktivet om resepaket

1. Planerar kommissionen att komplettera direktivet om resepaket på sådant sätt att det även för hotellägare fastställs bindande bestämmelser om tecknande av försäkringar som täcker avbeställning eller betalningsoförmåga, vilket redan nu skulle vara möjligt på frivillig basis i alla stater? Tillvägagångssätt som att behålla pass eller bagage förefaller vara olämpliga metoder för att lösa problem och motsvarar bestämt inte det aktuella direktivets mål.

2. Planerar kommissionen att närmare definiera begreppet "tillräcklig säkerhet för hemtransport" i direktivet för att förhindra att exempelvis hotellgäster måste betala kostnaderna för vistelsen och hotellkostnaderna en andra gång för att de överhuvud taget skall kunna lämna hotellet?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar*(1 december 1997)*

1. De resor som omfattas av direktivet om resepaket skall enligt artikel 2.1 bestå av ett "paket" med minst två tjänster. I de flesta fall rör det sig om transport och hotellvistelse. Resenären betalar kostnaderna för hotellvistelsen till arrangören, vilket betyder att det i detta hänseende inte uppstår några särskilda skyldigheter för konsumenten gentemot hotellägaren. Såvitt vi vet betalas hotellägaren också för det mesta i förväg av arrangören och det finns således ingen anledning att behålla pass eller bagage. Men vi känner också till att det i många fall inte går till på det sättet och att hotellägaren försöker utöva press eller faktiskt utövar press på konsumenten att betala obetalda hotellräkningar. Ett sådant förfarande är civilrättsligt normalt inte tillåtet och det kan också inrymma straffrättsliga aspekter, beroende på lagstiftningen i medlemsstaterna.

Kommissionen har hittills dock bara fått kännedom om några få fall av detta slag, vilket tyder på att det knappast är ett utbrett fenomen. Inte heller skulle en insolvensförsäkring, som tecknats av hotellägaren, omedelbart täcka konsumentens ekonomiska risk, vilket innebär att en sådan försäkring troligen ligger utanför direktivets egentliga tillämpningsområde. Kommissionen har därför inga planer på att ändra direktivet om resepaket i detta hänseende.

2. Kommissionen planerar inte heller att utvidga begreppet om nödvändiga kostnader för hemtransport enligt artikel 7 i direktivet i ovannämnda riktning. Det är principiellt inte tillåtet för hotellägaren att vältra över ersättningsansvaret på semesterfiraren eller konsumenten. Enskilda fall av missbruk från hotellägares sida bör inte regleras genom en allmän försäkringslösning, vilket troligen leder till prishöjningar på resepaket. Denna fråga är för övrigt föremål för begäran om förhandsavgörande vid Europeiska gemenskapernas domstol (mål C 364/96).

(98/C 134/244)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3675/97**från Johannes Swoboda (PSE) till kommissionen***(10 november 1997)*

Ämne: Agenda 2000 — de ekonomiska konsekvenserna när det gäller Österrikes nettobetaling till EU

Österrike är för närvarande, relativt sett, en av de största nettobidragsgivarna till EU. Österrikes nettoavgift uppgår fram till 1999 till omkring 0,5 % till 0,6 % av BNP, dvs. cirka 13 miljarder schilling.

De förslag som kommissionen lagt fram genom Agenda 2000 skulle dock enligt beräkningar gjorda av det Österrikiska finansministeriet innebära en ökad ekonomisk belastning för Österrike. Enligt dessa beräkningar skulle Österrikes nettoavgift för år 2006 uppgå till ca. 27,4 miljarder schilling.

Min fråga är om kommissionen känner till dessa beräkningar och om den själv kommit fram till samma resultat?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(10 december 1997)*

Genom Agenda 2000 ⁽¹⁾ stod det klart att utvidgningen kommer att medföra att de nuvarande femton medlemsstaternas kostnader ökar betydligt, att nettobidragstagarnas positiva netto minskar och att belastningen på övriga medlemsstater ökar. Denna försämring är förutsebar med tanke på kandidatländernas ekonomiska situation. Österrike undantas inte från denna utveckling.

Enligt Agenda 2000 är en av nyckelfrågorna att reformera utgiftshanteringen. Det är dock omöjligt att förutse hur utgifterna faktiskt kommer att utvecklas enligt kommande budgetplaner, eftersom mycket beror på vilken politik som förs och om den föreslagna politiken antas, något som ännu är ovisst.

Som kommissionen framhöll i sin skrivelse Budget Contributions, EU-expenditure, budgetary balances and relative prosperity of the Member States ⁽²⁾ bör det noteras att bidragen till budgeten har blivit mer balanserade, och att den utvecklingen fortsätter.

Kommissionen känner inte till de beräkningar från finansministeriet som parlamentsledamoten hänvisar till. Det är dock viktigt att inse att medlemsstaternas netton med avseende på budgeten kan beräknas på flera sätt. Sådana beräkningar utgår från olika antaganden om till exempel hur utgifter definieras, används och bokförs. Sådana antaganden är avgörande när ett netto skall beräknas och gör att beräkningarna ofta varierar väsentligt för en och samma medlemsstat. Av den anledningen lämnar kommissionen ingen information om sådana netton och rekommenderar inte heller någon särskild beräkningsmetod.

(¹) KOM(97) 2000 slutlig.

(²) SEK(97) 1918.

(98/C 134/245)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3709/97

från Wolfgang Kreissl-Dörfler (V) till kommissionen

(10 november 1997)

Ämne: Djurtransporter till Libanon

Varje år exporteras hundratusentals levande djur från EU:s medlemsstater till tredje land. I samband härmed upprepas ständigt skandalösa förhållanden när det gäller förfarandet vid dessa transporter, vilka vid upprepade tillfällen fördömts av Europaparlamentet. Ett verkligt behov av att transportera slaktdjur levande kan nuförtiden knappast rättfärdigas. Detta gäller i ännu högre grad om dessa transporter subventioneras av EU. Nyligen har tydligen det libanesiska lantbruksministeriet visat intresse för att öka importen av fryst kött, om EU kan tänka sig bidra till finansieringen av fryshus.

Känner kommissionen till Libanons beredvillighet att öka importen av fryst kött från EU:s medlemsstater och landets önskemål angående ett fryshus?

Om svaret är ja:

1. Vilken libanesisk myndighet har hos kommissionen ansökt om bidrag för att bygga fryshus i Libanon? När har denna ansökan gjorts och hur har kommissionen reagerat därpå?
2. Har kommissionen själv tagit ett initiativ och givit de libanesiska myndigheterna ett erbjudande om att hjälpa till med finansieringen av fryshus, exempelvis inom ramen för MEDA-programmet? När gjordes i så fall detta erbjudande och hur reagerade de libanesiska myndigheterna?
3. Skulle kommissionen kunna ge närmare upplysningar angående fryshusprojektet, t.ex. angående storlek, kapacitet, placeringsort, kostnader, datum för byggstart och färdigställande etc.?
4. Kan kommissionen ange i vilken utsträckning och när ett byggande av fryshus i Libanon kan leda till en minskning av slaktdjursexporten av levande nötkreatur och får?

Om svaret är nej: Har kommissionen för avsikt att ta ett initiativ och göra de libanesiska myndigheterna ett erbjudande om att hjälpa till med finansieringen av fryshus?

Svar avgivet av Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 december 1997)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(98/C 134/246)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3809/97**från Raymonde Dury (PSE) till kommissionen***(19 november 1997)*

Ämne: Europaparlamentets ledamöters närvaro vid offentliga föranstaltningar som understöts av kommissionen

Kan kommissionen ange, per generaldirektorat och för kommissionens representationskontor i Bryssel, hur många kollokvier, seminarier, studiedagar eller konferenser öppna för allmänheten som kommissionen stött finansiellt under år 1997?

Kan kommissionen ange vid hur många tillfällen en eller flera belgiska ledamöter inbjudits till dessa föranstaltningar för att framföra Europaparlamentets synpunkter?

Anser inte kommissionen att det vore nyttigt om kommissionens finansiering användes till stöd för information och debatt i mer omfattande skala och till förmån för att ledamöter av Europaparlamentet i större utsträckning skall vara närvarande?

Svar avgivet av Jacques Santer på kommissionens vägnar*(12 december 1997)*

Ett detaljerat svar på ledamotens fråga skulle kräva långa och svåra efterforskningar som kommissionen för närvarande inte kan åta sig.

(98/C 134/247)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3821/97**från Roberto Mezzaroma (UPE) till kommissionen***(28 november 1997)*

Ämne: Sverige

Är det sant att tusentals kvinnor av "lägre" ras har steriliserats i Sverige under mitten av detta århundrade? Detta har rapporterats i olika europeiska dagstidningar, bland annat i Messaggero den 26 augusti 1997 och Dagens Nyheter.

Svar avgivet av Jacques Santer på kommissionens vägnar*(17 december 1997)*

Kommissionen har för vana att inte uttala sig om artiklar i pressen.